

The Happy Prince and Other Tales by Oscar Wilde (1854 -1900)

The Happy Prince
and other stories
by
Oscar Wilde

Translated by Ma Hninpwint

0

The Happy Prince and Other Tales by Oscar Wilde (1854 -1900)

Table of Contents

The Happy Prince

The Young King

The Birthday of The Infanta

The Fisherman and His Soul

The Happy Prince

ပျော်ရွှင်သောမင်းသားလေး

တခါကမြို့တော်ကြီးတစ်ခုရဲ့ရင်ပြင်မှာ မိုးထိမတတ်မြင့်မားလွင့်ပျံတဲ့စကျင်ကျောက်ဖြူတိုင်ဧရာမကြီး တစ်ခုရှိပါသတဲ့။ အဲဒီတိုင်လုံးဖြူကြီးရဲ့ထိပ်မှာတော့ ပျော်ရွှင်သောမင်းသားလေးလို့လူတွေခေါ်ကြတဲ့ မင်းညီမင်းသားတစ်ပါးရဲ့ပုံတူကြေးသွန်းရုပ်တုကြီးဟာ ခုံငြားသိုက်မြိုက်လှစွာမင်းဟန်ပါပါရပ်လို့နေတာ ပေါ့။ ဒီပျော်ရွှင်သောမင်းသားလေးရဲ့အချိုးကျပြေပြစ်လှတဲ့ကြေးရုပ်တုတစ်ခုလုံးကို ခေါင်းကစခြေဖျား တိုင်လှပ်နေအောင်အပါးခပ်ထားတဲ့ ရွှေဆိုင်းတွေနဲ့ ဝင်းအိပြီးပြန်နေအောင်ရွှေချထားတဲ့အပြင် ပြုံးချို တော့မလိုညှို့ရီရီမျက်လုံးနှစ်လုံးနေရာမှာတော့ နွေညကောင်းကင်များလိုရင့်ရင့်ကြီးပြာနေတဲ့နီလာလုံး ချောတွေနဲ့တန်ဆာဆင်ထားသေးသတဲ့။ သွယ်ပျောင်းပေမဲ့ သန်မာပုံရတဲ့လက်ချောင်းရှည်ရှည်တွေနဲ့ အသာဆုပ်ထားတဲ့လက်သုံးတော်ရွှေခါးလွယ်ရဲ့အနှောင့်မှာလည်း တပေါက်ပေါက်ယိုစီးကျတော့မလို တောင်ထင်ရတဲ့ပတ္တမြားကြီးက ရဲရဲနီလို့ရယ်။ ။

ဆိုတော့ဒီမင်းသားပန်းပုဟာမြို့တော်ကြီးရဲ့ကြက်သရေဆောင်ပဲဆိုကြပါစို့။ ။ မြို့တော်သူ၊ မြို့တော် သားမှန်သမျှဟာပျော်ရွှင်သောမင်းသားလေးရုပ်တုအတွက် တဖွဖွချီးမွမ်းဂုဏ်ယူလို့မဆုံးနိုင်ကြဘူးတဲ့။ မင်းသားလေးရုပ်တုကိုကြည့်လိုက်ရင် အမြဲဝမ်းမြောက်ပျော်ရွှင်တဲ့ပုံပေါက်နေတဲ့အပြင် အင်မတန်ထည် ဝါလှပခုံငြားလှတာကိုး။ ဒါကြောင့်လူတိုင်းကဒီမင်းသားလေးကြေးရုပ်ကိုအမြတ်တနိုးရှိကြတာပါပဲ။ အ နုပညာကိုရသမြောက်မြောက်ခံစားတတ်သူကြီးလို့ နာမည်ထွက်ချင်တဲ့မြို့တော်ကောင်စီဝင်လူကြီးမင်း တစ်ဦးကဆို တခါတုန်းကလူထူထူရှိရာမှာ ဒီလိုများတောင်အရမ်းကာရာချီးမွမ်းပစ်သတဲ့။ ။

".....အင်း...မင်းသားရုပ်ကတော့ဗျား...ကျုပ်အိမ်တော်ကြီးခေါင်မိုးပေါ်ကကြက်ဖရပ်လေနှင့်တံနီးနီးကို တင့်တယ်ပါပေတယ်..."

ပြောပြီးမှလူတွေက သူ့ကိုအိုကြီးအိုမနဲ့လက်တွေ့ မကျပဲအတော်နုချင်တဲ့လူလို ထင်သွားမှာကိုလည်း ကြောက်တော့ ကမန်းကတမ်းဖြည့်ပြောရတယ် ။

".....အဲ...အဲလောက်တော့အသုံးမကျဘူးပေါ့လေ...ဒါပေမဲ့ရွှေနဲ့ကျောက်နဲ့ဆိုတော့လည်းမျက်စိပသာ ဒတော့ရှိရာသားပျနေော်...."

တခါတလေလဲအိမ်က ကလေးတွေများပြောမရဆိုမရငိုယိုဂိုတိုက်နေပြီဆိုရင် အမေတွေကဒီလိုဆိုပြော တတ်ကြသေးတယ် ။

".....ငါ့သားရယ်...မင်းသားလေးကိုကြည့်စမ်းပါ...အမြဲပျော်လို့ရွှင်လို့ကြော့လို့မော့လို့...ငါ့သားလိုဂိုကျ ပြီးငိုယိုနေတာမြင်ဖူးသလား...လိမ္မာစမ်းပါကွယ်....."

လောကကြီးကိုလုံးလုံးစိတ်ကုန်နေတဲ့ လူတစ်ယောက်ကတော့ မင်းသားလေးရုပ်တုကိုမော့ကြည့်ရင်း သက်ပြင်းခိုးချလိုရှိက်ငင်သံနဲ့ရောထွေးလို့ဆိုရာတယ် ။

".....အင်းလေ...ဒီလောကကြီးမှာပျော်ရွှင်နေနိုင်တဲ့သူ..တစ်ယောက်လောက်ကျန်နေသေးတယ်ဆိုရင် တော်သေးတယ်ဆိုရမယ်...ငါသိတဲ့ကမ္ဘာမှာတော့ပျော်ရွှင်စရာတွေကွယ်ပျောက်ခဲ့တာကြာပြီကော.."

အဝတ်ဖြူဖြူစင်စင်အပေါ် ကြက်သွေးရောင်နင်းကာဝတ်လုံလေးတွေထပ်လွှမ်းလို့ ဝတ်စုံဆင်တူနဲ့တနင်္ဂနွေနေ့မှာဘုရားဝတ်ပြုကျောင်းကနေထွက်လာတတ်ကြတဲ့ မိဘမဲ့ကလေးလေးတွေကတော့ နောက်ကို ပက်လက်လန်လဲကျမတတ် မင်းသားလေးရဲ့ ရုပ်တုကြီးကိုမော့ငေးကြရင်း အလှအယက်ပြောတတ်ကြ သတဲ့ ။

".....မင်းသားလေးဟာ..ကောင်းကင်တမန်နဲ့သိပ်တူတာပဲနော်ဟေ့....."

ကလေးတွေအဲဒီလိုပြောပြီဆိုရင်သူတို့နဲ့အတူပါလာတဲ့ဂဏန်းသင်္ချာဆရာကြီးကမျက်မှောင်ကုပ်ပြီးပြန်
မေးတတ်တယ် ။

“.....တူတယ်ဆိုရအောင်..မင်းတို့ကကောင်းကင်တမန်ကိုဘယ်တုန်းကမြင်ဖူးလို့တုန်း...”

“.....မြင်ဖူးတာပေါ့..ဆရာကြီးရဲ့...သားတို့အိပ်မက်ထဲကိုခဏခဏလာတာပဲဟာ....”

ကလေးတွေကဒီလိုများရွှင်ပျမြူးတူးလို့ပြန်ဖြေလိုက်ရင် ဆရာကြီးမျက်နှာကပိုတောင်တင်းသွားတတ်သ
တဲ့ ။ သူကသင်္ချာဆရာပီပီ အိပ်မက်မက်တာတို့ ၊ စိတ်ကူးယဉ်တာတို့ကိုမကြိုက်လှဘူးမဟုတ်လား ။

The Swallow and the reed

ဒီလိုနဲ့တညသားမှာမြို့တော်ကြီးဆီကိုပျံလွှားငှက်ကလေးတစ်ကောင်ရောက်လာသတဲ့။ ပျံလွှားငှက်ကလေးရဲ့အပေါင်းအသင်းတွေအားလုံးကတော့ အီဂျစ်ပြည်ကိုဆောင်းခိုဖို့လွန်ခဲ့တဲ့တစ်လခွဲလောက်ကတည်းကသွားနှင့်ကြပြီ။ သူ့သာ မြို့တော်ကြီးကိုခွေရစ်စီးဆင်းနေတဲ့မြစ်နံဘေးက ငွေရောင်ကျူပင်ကလေးကိုမခွဲနိုင်မခွာရက်ဖြစ်မိလို့ကြန့်ကြာနေတာပဲ။ သူတို့ဆုံကြပုံက ဒီလိုလေ..နွေပေါက်တော့ပျံလွှားတို့ထုံးစံအတိုင်းသူတို့တွေတစ်အုပ်ကြီး မြစ်နားမှာလာရောက်ခိုနားကြတုန်းကပေါ့။ နေခြည်ဝင်းနေတဲ့တနေ့မှာပျံလွှားလေးဟာ ပိုးဖလံဝတုတ်ကြီးတစ်ကောင်ကိုလိုက်ဖမ်းနေရင်းနဲ့ လေယူရာတိမ်းလို့ကျက်သရေရှိရှိယိမ်းနွဲ့နေတဲ့ ဒီကျူပင်သွယ်သွယ်လေးကိုမျက်စိကျမိသွားတာပါပဲ။ ဒီတင်ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းရှိလှတဲ့ပျံလွှားလေးက ချက်ချင်းပဲချစ်ရေးဆိုသတဲ့။

".....မင်းကိုကိုယ်တော့မေတ္တာရှိနေမိပြီကွယ်..ခင်သဘောကကောဘယ်လိုလဲ....."

ကျူပင်လေးဟာ မိန်းကလေးတို့ ကုန်ကြွေးပေးလို့မရဆိုသလို ဆိတ်ဆိတ်ပဲနေပေမဲ့ လေအဝှေ့မှာတော့ခေါင်းလေးအသာညွတ်ပြဆိုပဲ။ ဒါနဲ့ပျံလွှားလေးဟာ ကျူပင်ပျံနုအနားမှာပဲတရစ်ဝဲဝဲနဲ့ဝေ့ဝေ့လိုက်လို့ပျံသန်းလိုက်။ ကျူပင်အနားကရေပြင်မှာငွေငယ်ကံတွေထင်လာအောင် အတောင်ဖျားလေးတွေနဲ့တို့ထိနမ်းလိုက်နဲ့ တနေ့လုံးလူပျံလှည့်နေသတဲ့လေ။ ပျံလွှားလေးရဲ့အပေါင်းအသင်းတွေကတော့သူတို့ရဲ့ဇာတ်လမ်းကိုကျစ်ကျစ်မြည်တဲ့အထိဆူညံနေအောင်ဝိုင်းကန့်ကွက်ကြတယ်။

"...မင်းကွာ...မယ်ကျူကငွေလည်းမရှိ..ဂုဏ်ဆိုတာလည်းနတ္ထိ..ပြီးတော့ဆွေတစ်ရာမောင်တစ်ကျိပ်ဆိုသလိုဆွေမျိုးတွေကလည်းမတရားများသေးတဲ့ဟာကို...အလကားစွဲစွဲလန်းလန်းလုပ်နေ..."

တကယ်လည်းမြစ်ကမ်းပါးတခုလုံးမှာ သူချစ်တဲ့ကျူပင်လေးရဲ့ဆွေမျိုးတွေဆိုတာအရာအထောင်မကအောင်ပြည့်နက်နေတာဆိုတော့ ပျံလွှားလေးရဲ့အပေါင်းအသင်းတွေပြောမယ်ဆိုရင်လည်း ပြောစရာပါပဲ။ ဒီလိုနဲ့ဆောင်းဦးပေါက်လာတော့ သူ့သူငယ်ချင်းတွေအားလုံးက အီဂျစ်ပြည်ကိုဆောင်းခိုဖို့ပျံသွားတဲ့အခါမတော့ပျံလွှားလေးတစ်ကောင်တည်းကျန်ခဲ့သတဲ့။ ဝင်းဝါတဲ့နေခြည်မှိန်ဖျော့လို့ ညတာရှည်လာပြီး

ရာသီဥတုကလည်းတဖြည်းဖြည်းနဲ့အေးလာတဲ့အပြင် ခါတိုင်းလိုနွေးထွေးတဲ့နေရောင်အောက်မှာတကျိ ကျိတကျစ်ကျစ်နဲ့ပေါက်ပေါက်ဖောက်သလို စကားများစရာအဖော်တွေလဲမရှိတော့တဲ့အခါ ပျံလွှားလေး လဲအင်မတန်နှုတ်နည်းလှတဲ့နှမကျူပင်နဲ့အချစ်ဇာတ်လမ်းကိုငြီးငွေ့စပြုလာတယ် ။ ဒီတော့အပြစ်ရှာတဲ့ အခါ အနာအဆာတွေ့စမြဲပေါ့လေ ။

"....အင်း...စကားနည်းတာဆိုတော်ပါသေးတယ်...အခုကစတွေ့ကတည်းကတခွန်းမှကိုမပြောတာတော့ လွန်တာပေါ့...ငြီးတော့အေးတိအေးစက်သာဆိုတာ..နည်းနည်းမျက်နှာများချင်သလိုပါပဲ...ဘယ်နှယ်ဗျာ သူမို့များလေပြင်းတစ်ချက်ငွေ့လိုက်ရင်..ယိမ်းယိုင်လို့ကိုမဆုံးနိုင်ဘူး...လေနတ်သားနဲ့ပရောပရီများလုပ် ချင်သလားမဆိုနိုင်ဘူး..ငြီးတော့အိမ်မြဲလွန်းတယ်...ကိုယ်ကတစ်နှစ်ပတ်လုံးခရီးလှည့်လည်သွားလာနေ တဲ့သူဥစ္စာ..ကိုယ်မယားကိုလည်းဖဝါးခြေထပ်လိုက်နိုင်တဲ့သူဖြစ်စေချင်တာပေါ့...ဒီလောက်အသွင်မတူ မှတော့အိမ်သူဖြစ်လာဖို့မလွယ်ဘူးထင်ပါရဲ့....တကတည်း...မျိုးချစ်မကြီးကသူ့အိမ်သူယာလောက်ကိုပဲ အိမ်ထင်တာ....."

စသဖြင့်တသီတတန်းကြီးတွေ့မိပေမဲ့ပျံလွှားကလေးလည်း ပန္နက်ဖူးတဲ့သစ္စာကိုငဲ့သောအားဖြင့် တစ်ခါ တော့နောက်ဆုံးမေးပါသေးသတဲ့ ။

"...ကိုင်း...ဆောင်းပေါက်လာပြီဆိုတော့..ကိုယ်တော့နေခြည်ဝင်းတဲ့အရပ်ကိုသွားရတော့မယ်...ချစ်နှမ ကရောကိုယ်နဲ့လိုက်နိုင်ပါ့မလားကွယ်....."

ကျူပင်မယ်လေးကတော့ထုံးစံအတိုင်းစကားမဆိုပဲ တိတ်တိတ်သာနေပေမဲ့လေအဝေ့မှာအသာအယာ ခေါင်းယမ်းလို့ငြင်းပယ်ပါသတဲ့ ။ သူဒီမြစ်ကမ်းပါးမှာနေလာတာကြာလို့ အမြစ်တောင်တွယ်နေမင့်ကိုး ။ ကိုယ့်ဆွေကိုယ့်မျိုး ကိုယ့်အိုးကိုယ့်အိမ်ကိုပစ်လို့ဘယ်မှမသွားနိုင်ရှာဘူး ။ ဒါနဲ့လေအတိမ်းမှာ လှလှပပ ယိမ်းငြီးစိမ်းကားလှတဲ့ကျူနှမကို ပျံလွှားလေးကစိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးနဲ့နှုတ်ဆက်ပြီး ပျံထွက်သွားရော ။

“...ဟင်...လက်စသတ်တော့မင်းကငါ့ကိုလှည့်စားနေတာကိုးကွ...နေခဲ့ပေဦးတော့..အသည်းစားဘုရင် မလေးရေး...ကိုယ်တော့မင်းကိုသံယောဇဉ်ဖြတ်ပြီး..ပိရမစ်တွေရှိရာအီဂျစ်ပြည်သာယာကိုပဲသွားတော့ မယ်..ဒီဘဝတော့ဒီမျှပဲပေါ့ကွယ်...ကဲ...ဒါဟာနောက်ဆုံးနှုတ်ဆက်ခြင်းပါပဲ.....”

ဆိုပြီးတော့ထပျံလာလိုက်တာ ညနေအစောင်းမှာတော့ပျော်ရွှင်သောမင်းသားလေးရှိရာမြို့တော်ကြီးကို ရောက်လာပါသတဲ့ ။ တနေကုန်ပျံလာခဲ့ရတော့ အတောင်ညောင်းနေတဲ့ပျံလွှားကလေးဟာ တထောက် နားခိုဖို့နေရာရှာတာပေါ့လေ ။

“.....အင်း...ဘယ်မှာများနားရပါ့...ဒီလောက်ခမ်းနားတဲ့မြို့တော်ကြီးမှာ..နားစရာကောင်းကောင်းတော့ရှိ မှာသေချာတယ်..”

ရှာဖွေရင်းပျံလာလိုက်တာ မြို့လည်ခေါင်ကမင်းသားလေးကြေးသွန်းရုပ်ကြီးတည်ရာကျောက်ဖြူသား တိုင်လုံးကြီးကိုမြင်တော့ဝမ်းသာအားရပဲမင်းသားလေးရဲ့ရွှေရောင်လက်လက်ထနေတဲ့ခြေမိုးအစုံကြား ဝင်နားရင်းဆိုသတဲ့ ။

“..ဟန်ကျတာပဲဟေ့...လေကောင်းလေသန့်ရတဲ့အပြင်..ဒီတညတော့ရွှေအိမ်မှာတောင်စံရဦးမှကိုး...”

ဒါနဲ့သက်တောင့်သက်သာရှိလှစွာပဲ ဘေးဘီတချက်အကဲခတ်လို့ပျော်ရွှင်သောမင်းသားလေးရဲ့ခြေအစုံ ကြားတိုးသထက်တိုးပြီး အတောင်ကြားခေါင်းဝှက်လို့အိပ်တော့မဲ့ဆဲဆဲမှာပဲဧရာမရေပေါက်ကြီးတစ်ခုက ပျံလွှားလေးရဲ့ခေါင်းပေါ်ကိုတည်တည့်ကြီးကျလာပါရော ။

“...ဟင်...ကောင်းကင်မှာတိမ်တစ်စတောင်မရှိတဲ့ဟာကို..မိုးများရွာနေသေးသလားမသိပါဘူး...တောင် ပိုင်းဥရောပနိုင်ငံတွေလောက်ရာသီဥတုအပြောင်းအလဲမြန်တာတော့မရှိတော့ဘူး...ဒါနဲ့များတောင်ကျုပ် ချစ်သူဟောင်းကျူပင်နမကမိုးမျှော်သေးသတဲ့...တော်တော်တကိုယ်ကောင်းဆန်တဲ့မိန်းကလေး...”

စိတ်ပေါက်ပေါက်နဲ့တွေးနေတုန်းရှိသေး ပျံလွှားလေးရဲ့ ကိုယ်ပေါ်ကိုနောက်ထပ်ရေပေါက်ကြီးတစ်စက် ထပ်ကျလာပြန်ပါရော ။ ဒါနဲ့ရွှေရုပ်တုကြီးတခုလုံးလုပ်နေပြီးမှ မိုးတောင်မလုံတာအံ့ပါရဲ့ လို့တွေးရင်းနေ ရာပြောင်းဖို့ကြံရတယ် ။

“.....တော်ပြီဟေ့...မီးခိုးခေါင်းတိုင်ကောင်းကောင်းပဲရှာတော့မယ်..ဘယ်နှယ်ဗျာ...ဒီလောက်ကြီးတဲ့ရုပ် တုကြီးကမိုးလေးတပေါက်တောင်လုံအောင်မကာနိုင်တာ..ဘာအသုံးကျတော့မတုန်း.....”

ဆိုပြီးနေရာပြောင်းဖို့ခေါင်းပေါ်အုပ်ထားတဲ့အတောင်လေးကိုဆွဲဖွင့်လိုက်ချိန်မှာပဲ နောက်ထပ်ရေစက် တွေထပ်ကျလာပါရော ။ ဒါနဲ့တအံ့တဩမော့ကြည့်မိတဲ့ပျံလွှားလေးဟာ သူ့မြင်လိုက်ရတဲ့မြင်ကွင်းတစ် ခုကြောင့်ယောင်ယမ်းပြီးဆက်လို့သာမော့ကြည့်နေမိပါသတဲ့ ။ သူ့ဘာကိုမြင်လိုက်ရတယ်လို့ထင်ကြသ လဲဟင် ။

အဲဒါကတော့ပျော်ရွှင်သောမင်းသားလေးလို့ခေါ်ကြတဲ့ ကြေးသွန်းရုပ်တုကြီးရဲ့ ပြာမှောင်နေတဲ့နီလာ မျက်ဝန်းအစုံမှာမျက်ရည်တွေပြည့်အိုင်ပြီး ချောမွတ်ဝင်းစက်နေတဲ့ရွှေပါးပြင်တလျှောက်စီးကျလာနေ တာကိုပါပဲ ။ လရောင်အောက်ကမျက်ရည်တွေစွတ်စိုပြည့်အိုင်နေတဲ့ မင်းသားလေးရဲ့မျက်နှာဟာတင့် တယ်လှပေမဲ့ အခုလိုဝမ်းပန်းတနည်းပုံနဲ့တွေ့ လိုက်ရတော့ ပျံလွှားကလေးမှာသနားဂရုကာသက်စွာနဲ့ မေးကြည့်မိသတဲ့ ။

“.....အပေါ်ကဘယ်သူများလဲဗျို့.....”

“.....ကျုပ်ကိုပျော်ရွှင်သောမင်းသားလေးလို့ခေါ်ကြတာပါပဲ.....”

“.....ဟင်..ခင်ဗျားဟာကပျော်ရွှင်သောမင်းသားလို့သာဆိုတာ...ငိုနေလိုက်တာများကျုပ်တစ်ကိုယ်လုံး ကိုရွဲ့ရွဲ့စိုမတတ်ပါလား....”

“.....ကျုပ်ရင်ထဲကနှလုံးတဆတ်ဆတ်ခုန်လို့..အသက်ရှင်စဉ်ကာလတုန်းကတော့တခါမှမငိုခဲ့ဖူးပါဘူး ပျံလွှားငယ်..ဘဝမှာမျက်ရည်ဆိုတာရှိမှန်းတောင်မသိခဲ့ဘူး...ဆန်းစစ်-ဆိုဆီရွှေနှုန်းတော်ကြီးထဲမှာနေ့ဆို ရင်ရံရွှေတော်မင်းလုလင်တွေနဲ့ညယျာဉ်တော်ကြီးထဲကစားမြူးထူးလို့...ညဆိုရင်ကပွဲသဘင်ကိုဦးဆောင် လို့အင်မတန်ပျော်စရာကောင်းတဲ့ဘဝမှာနေထိုင်ခဲ့ရတာပေါ့...ကျုပ်ကစားပျော်ပါးနေကျညယျာဉ်တော်ရဲ့ ပတ်ပတ်လည်မှာ..ပြင်ပကဘဝမ်းနည်းကြေကွဲစရာမှဝင်မလာနိုင်အောင်ကာထားတဲ့..တံတိုင်းမြင့်မြင့် ကြီးတွေရဲ့နောက်ကွယ်မှာဘာရှိသလဲဆိုတာကိုတောင်..တခါမှတွေ့မကြည့်ခဲ့မိဘူး..ကျုပ်နံ့ဘေးမှာလှ ပေ..ကောင်းပေ...နပျိုပေဆိုတဲ့ပျော်စရာရွှင်စရာတွေပဲဝိုင်းလို့နေတာ...ကျုပ်ဘဝဟာနေပျော်ဖို့ကောင်း လွန်းလို့ရံရွှေတော်တွေနဲ့မင်းလုလင်တွေကတောင်..ကျုပ်ကိုပျော်ရွှင်သောမင်းသားလေးလို့ခေါ်ခဲ့ကြကို ပဲကြည့်ပေတော့...တကယ်လို့လူ့ဘဝရဲ့စည်းစိမ်တွေကို..အဆုံးစွန်ခံစားခြင်းဟာပျော်ရွှင်ခြင်းလို့အနက် ဖွင့်ကြမယ်ဆိုရင်ကျုပ်ဟာတကယ်ကိုပဲပျော်ရွှင်သောမင်းသားလေးဖြစ်ခဲ့တယ်ဆိုကြပါစို့...ဒီလိုနဲ့ပဲဘဝ ကိုအပူအပင်မရှိစွာနဲ့စည်းစိမ်ပုံပေါ်ကနေဖြတ်သန်းနေရင်း..ကျုပ်ဘဝပြောင်းခဲ့တယ်..ကျုပ်လဲသေရော သူတို့ကမြို့လည်ခေါင်ကဒီတိုင်ထိပ်မှာကျုပ်ရဲ့ပုံတူရုပ်တုသွန်းပြီးတင်ထားကတည်းက..ကျုပ်မှာလူ့ဘဝ တုန်းကရှိမှန်းတောင်မသိခဲ့ဖူးတဲ့..ကျုပ်ရဲ့မြို့တော်ကြီးထဲကဝမ်းနည်းစရာအနိဋ္ဌာရုံတွေကိုမြင်နေရတော့ တာပါပဲ..ကျုပ်ရဲ့ကြေးသွန်းခန္ဓာထဲမှာခံစားတတ်တဲ့လူ့နှလုံးသားအစား..ခဲတုန်းကြီးကိုပဲထည့်သွင်းထား ပေမဲ့..လူ့ဘဝရဲ့ဝမ်းနည်းစရာဒီအဖြစ်တွေကိုမကြည့်ချင်..မြင်နေလျက်သားဖြစ်နေတဲ့ဘဝမှာ..ကျုပ်ဝမ်း ပန်းတနည်းနဲ့မျက်ရည်မထိန်းနိုင်ခဲ့ဘူး....အသင့်ကိုအနှောင့်အယှက်ပေးမိရင်ဝမ်းနည်းပါတယ်..အဆွေ ပျံလွှားငယ်.....”

“.....ဟင်...ကြေးတို့..ခဲတို့နဲ့..သူပြောနေပုံအရဆိုရင်တော့..ငါထင်ခဲ့သလိုရွှေသားစင်စစ်ရုပ်တုတော့ ဟုတ်ဟန်မတူဘူးဟ.....”

ဆိုပြီးပျံလွှားလေးတွေ့မိပေမဲ့ ယဉ်ကျေးဖွယ်ရာသူဖြစ်တဲ့အတွက်နှုတ်ဖျားကနေတော့ထုတ်ဖော်မေး မြန်းတာမျိုးတော့မလုပ်ပါဘူးတဲ့ ။ မင်းသားလေးကတော့ ဂီတသံလိုချိုချိုဩဩအသံနိမ့်နိမ့်နဲ့ဆက်ပြော တယ် ။

The Palace of Sans - Souci

".....ဟိုးမှာ..ဟိုနားကအဝေးကြီးမှာလေ..လမ်းသေးသေးလေးတစ်ခုရှိတယ်..အဲဒီလမ်းလေးထဲမှာတဲ အိမ်စုတ်ကလေးတွေပြုတ်သိပ်ခပ်နေတာပဲ..အဲဒီထဲကပြတင်းပေါက်ဖွင့်ထားတဲ့အစုတ်ဆုံးအိမ်ကလေး ကိုကျုပ်လှမ်းကြည့်နေတာကြာပြီ.....အဲဒီဖွင့်ထားတဲ့ပြတင်းပေါက်နားကစားပွဲယိုင်နဲ့နဲ့လေးမှာ..မျက်နှာ သွယ်သွယ်နဲ့ပိန်ညှော်နေတဲ့မိန်းမငယ်တစ်ယောက်ထိုင်နေသကွယ့်...သူ့လက်ချောင်းလေးတွေကတော့ အပ်စူးခံရလွန်းလို့ယောင်ကိုင်းပြီးကြမ်းတမ်းလို့..ခမြာအပ်ချုပ်သည်မလေးကိုး...သူ့မှာပင်ပန်းရှာလွန်းလို့ မျက်လုံးတွေတောင်ကျိန်းစပ်ပြီးလက်ချောင်းတွေထုံနေပေမဲ့..မနားနိုင်သေးဘူး..ရွှေနန်းတော်မှာနောက် တစ်ပတ်ကျင်းပမဲ့ကပွဲမှာ..မိဖုရားကြီးရဲ့အလှဆုံးအဆောင်ကိုင်အပျိုတော်ဝတ်မဲ့..ကပွဲဖဲဝတ်လုံပေါ်မှာ ဆန်းကြယ်နွယ်ခက်နေတဲ့..အာသာဝတီနွယ်နီနတ်ပန်းနုတွေကို..အပူတပြင်းထိုးနေရတယ်...သူ့အခန်း ထောင့်ကအိပ်ရာစုတ်ကလေးပေါ်မှာတော့..နေမကောင်းရှာတဲ့သားကလေးကလူးလို့မို့လို့..အဖျားသွေး ပြင်းထန်လွန်းလို့..သူ့ခမြာချိုချိုအေးအေးလေးတောင့်တရှာတယ်ထင်ပါရဲ့...လိမ္မော်သီးစားချင်ရှာသတဲ့ လေ...မျက်ရည်တွေဝေလို့ရိုက်သံကိုအနိုင်နိုင်မြိုချနေရတဲ့..သူ့အမေအပ်ချုပ်သမလေးအိမ်မှာတော့မြစ် ရေခပ်တိုက်ရုံကလွဲလို့ဖျားနေတဲ့ကလေးကိုကျွေးစရာဘာမှမရှိဘူး...သားကလေးကိုအဖျားသက်သာလို သက်သာငြားရင်ခွင့်ထဲထွေးထားဖို့အချိန်လဲမရှိရှာဘူး...ပျံလွှားလေးရယ်...အို..ပျံလွှားငယ်ရဲ့...ကျုပ်ကို ကူညီနိုင်မလား..ကျုပ်ခါးရဲ့အနှောင့်ကပတ္တမြားကြီးကိုချွတ်လို့..အဲဟိုကအပ်ချုပ်သမလေးဆီအရောက် ပို့ပေးပါလားကွယ်..ကျုပ်ကိုယ်တိုင်သွားပြီးပေးလိုက်ချင်ပေမဲ့..ကျုပ်ရဲ့ကြေးခြေဖဝါးတွေကိုအောက်ခံက ဖိနပ်ခုံနဲ့အသေကပ်ပြီးလောင်းထားကြလို့နေရာကနေခွာမရဘူးကွယ်..ကျုပ်ကိုကူညီပါဦး....."

".....ဟာ...ကျုပ်မှာကလဲအီဂျစ်ပြည်ကိုခရီးဆက်စရာရှိသေးလို့ပါ..အရှင်သားရာ...ကူတော့ကူညီချင်ပါ တယ်...အခုအချိန်လောက်ဆိုကျုပ်ရဲ့အပေါင်းအသင်းတွေမှာ..နိုင်းမြစ်ကြီးတလျှောက်ကိုစုန်ချီဆန်ချီပျံ သန်းလမ်းသလားနေကြလောက်ရောပေါ့...မောလာပြန်တော့ကြာဖြူပွင့်တွေပေါ်အသာဆင်းနားလို့နှုတ် ချိုစကားဆိုနေကြရော့မယ်...အိပ်တန်းတက်တဲ့အချိန်ကတော့အခမ်းနားဆုံးပဲပျို...ဘုရင်မင်းမြတ်ကြီးရဲ့ ဂူသချိုင်းမှာကျုပ်တို့စတည်းချလေ့ရှိတာပေါ့...ဂူထဲကရောင်စုံခြယ်သလို့အင်မတန်လှပတဲ့ခေါင်းတလား ထဲမှာတော့ဘုရင်ကြီးရဲ့ရုပ်ကလာပ်အစစ်ကိုအဝါရောင်ပိတ်တွေ..အမွှေးနံ့သာတွေနဲ့ကြပ်စည်းလို့ထည့်

သွင်းထားတာပျ...ဘုရင်ကြီးရဲ့အလောင်းတော်လည်တိုင်မှာကျောက်စိမ်းဖျော့ဖျော့ရတနာကုံးဆင်လို့...
ရင်အစုံမှာယုတ်တင်ထားတဲ့လက်တော်တွေကလည်းရော်ရွက်ဝါများလိုခြောက်သွေ့လို့..အင်း...လွမ်းစ
ရာကြီးပါဗျာ.....”

“.....ဒါပေမဲ့ပျံလွှားလေးရယ်...ကျုပ်ရဲ့ခြေမြန်တော်အနေနဲ့ဒီမှာတညလောက်တောင်မနေနိုင်တော့ဘူး
လား...ဟိုကလေးခမြာအင်မတန်မှရင်ပူပြီးဆာငတ်နေရာတယ်..သူ့အမေလည်းရင်ကွဲနေပြီ.....ကျုပ်ကို
ဒီတခါတော့ကူညီပါဦး.....”

ဆိုပြီးမင်းသားလေးက ပူဆွေးခြင်းကြီးစွာနဲ့တောင်းပန်ပြန်တော့ နဂိုကလည်းသဘောမနောကောင်းတဲ့
ပျံလွှားလေးကနည်းနည်းတော့စိတ်ပြောင်းလာရော ။

“.....အင်း...အရှင်သားကိုအားနာလိုသာ...ကျုပ်က..ကလေးတွေဆိုသိပ်ကြည့်မရလှဘူးပျ...ကျုပ်တို့ဒီ
နေ့ဦးမှာမြစ်ကမ်းပေါ်စတည်းချနေတုန်းက..စက်ပိုင်ရှင်သားဆိုတဲ့ကောင်ဆိုးလေးနှစ်ကောင်ဆို..ကျုပ်
ကိုအမြဲခဲနဲ့ပေါက်နေကျပဲ..ထိတော့မထိဘူးပေါ့လေ..ကျုပ်တို့ပျံလွှားတွေဆိုတာအလွန်မြန်တာမဟုတ်
လား..ပြီးတော့ကျုပ်ကိုယ်တိုင်ကလဲအင်မတန်ပေါ့ပါးပြီး..သွက်လက်တဲ့မျိုးရိုးကနေပေါက်ဖွားလာတာပဲ
ဟာ...ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့...ကျုပ်တို့ကိုခဲနဲ့ပစ်လား..ခတ်လားနဲ့..တော်တော်ရိုင်းတဲ့ကလေးတွေ.....”

ဒါပေမဲ့လရောင်အောက်မှာညှိုးဖျော့နေတဲ့ မင်းသားကိုမြင်ရပြန်တော့ ပျံလွှားကလေးမှာမငြင်းရက်
တော့တာနဲ့ အောင်အောင်အင်းအင်းနဲ့ပဲသဘောတူလိုက်သတဲ့ ။

“.....အင်း...အေးတာကတော့..အတော်ကိုအေးလာပြီ...ဒါပေမဲ့တညတလေနဲ့တော့ကိစ္စမရှိတန်ကောင်း
ပါဘူးလေ..ကဲပါ...ကျုပ်အရှင်သားရဲ့အလိုအတိုင်းကူညီပေးပါ့မယ်.....”

“.....ကျေးဇူးကြီးလှပါတယ်...ပျံလွှားငယ်.....”

The Loveliest of The Queen's Maids-of-Honour

ဒါနဲ့ပျံလွှားလေးလဲ ပျော်ရွှင်သောမင်းသားလေးရဲ့ ဓါးနှောင့်ကပတ္တမြားကြီးကို ကော်ထုတ်ယူလိုက်တာချီ ပြီးမြို့စွန်ကအပ်ချုပ်သမလေးအိမ်ကိုပျံသွားရော ။ အဲဒီအိမ်ကမြို့စွန်မှာဆိုတော့ တမြို့လုံးနီးပါးကိုဖြတ် လို့အတော်ဝေးဝေးသွားရတယ် ။ စုလစ်မွန်းချွန်တွေနဲ့ဘုရားကျောင်းကြီးပေါ်ဖြတ်ပျံတုန်း ကျောက်ဖြူနဲ့

ထုလုပ်ထားတဲ့ကောင်းကင်တမန်တွေရဲ့ရုပ်တုတွေကိုလဲတွေ့ခဲ့ပါရဲ့ ။ နန်းတော်ပေါ်ကဖြတ်ပြီးပျံမိပြန်
တော့တေးဂီတသံတွေနဲ့အတူ ကပ္ပဲကြီးခြိမ်းခြိမ်းသံကျင်းပနေတာကိုလဲတွေ့ခဲ့သတဲ့ ။ နန်းတော်ကြီးရဲ့မီး
အရာအထောင်လင်းနေတဲ့ကပ္ပဲခမ်းမရဲ့ဝရံတာမှာတော့ မိန်းမလှလေးတစ်ယောက်သူ့ချစ်သူနဲ့ထွက်ရပ်
လို့အပန်းဖြေနေကြတယ် ။ ပျံလွှားလေးပျံတာနိမ့်လွန်းတော့ သူတို့ပြောနေတာတွေကိုတောင်ကြားခဲ့ရ
သေးတယ် ။ မိန်းမလှလေးရဲ့ချစ်သူက ကောင်းကင်ကိုညွှန်ပြရင်းဆိုသတဲ့ ။

“.....ကြယ်တွေကိုကြည့်ပါဦး...ခင်ရေ...ဝင်းလက်လို့...တို့များရဲ့ချစ်ခြင်းလိုပဲလှပနေလိုက်တာနော်...”

မိန်းမလှလေးကတော့ သူ့အာရုံနဲ့သူပဲဆိုတယ် ။

“...နောက်အပတ်နိုင်ငံလုံးဆိုင်ရာကပ္ပဲသဘင်ကြီးမှာ...ဝတ်မဲ့ဖဲဝတ်စုံကိုပန်းထိုးဖို့အပ်ထားတာကွယ်...
အချိန်မှီမှရပါ့မလားမသိပါဘူး..ခင်စိတ်ကြိုက်ပဲအာသာဝတီပန်းနွယ်တွေဖော်ဖို့တော့ပြောထားတာပဲ...
အပ်ချုပ်သည်မတွေကသိပ်ပျင်းတာ...ခင်ဖြင့်သူတို့နဲ့ဆက်ဆံရတာစိတ်ပင်ပန်းလွန်းလို့ရှင်....”

ပျံလွှားလေးကတော့ဆက်ပြီးပျံတာပဲ ။ အတော်သွားရဦးမယ်မဟုတ်လား ။ ဒီလိုနဲ့ မြစ်ကြီးပေါ်ရောက်
လာတော့အောက်ကသင်္ဘောတွေ ၊ လှေကြီးတွေမှာမီးအိမ်တွေတလဲလဲနဲ့ လှိုင်းအပုတ်မှာ သဲ့သဲ့လေး
လှုပ်နေကြတာတောင်မြင်နေရတယ် ။ ဂျပိုးသူခိုးတွေပြည့်နှက်နေတဲ့ကျူးကျော်ရပ်ကွက်တွေနားရောက်
လာပြန်တော့ ရေဝတီအိုကြီးတွေတစ်ဦးနဲ့တစ်ဦးငြင်းကာခုန်ကာ ကြေးနီချိန်ခွင်လေးနဲ့ငွေတွေချိန်တွယ်
ရင်းအလျှော့အတင်းလုပ်ရင်းဈေးဆစ်ကြတုန်းပဲ ။ နောက်ဆုံးတော့ အပ်ချုပ်သမရဲ့အိမ်စုတ်ကလေးဆီ
ကိုပျံလွှားလေးရောက်လာခဲ့သတဲ့ ။ အဖျားရှိန်ကြီးလွန်းနေတဲ့ကလေးကတော့ အိပ်ရာပေါ်လူးလို့မိရင်း
မေမေ..သားသားရေဆာတယ်...ဗိုက်ထဲကပူတယ်..ဆိုပြီးတိုးတိုးလေးညည်းလို့ ။ မအေအပ်ချုပ်သည်
မလေးကတော့ပင်ပန်းလွန်းလို့ အပ်ကိုင်ရက်နဲ့ပဲ ငိုက်နေရှာပြီ ။ ဒါနဲ့ပျံလွှားလေးလဲ စားပွဲပေါ်ကိုအသာ
ပဲခုန်ဆွခုန်ဆွနဲ့သွားပြီး အပ်ချုပ်သည်မလေးရဲ့အပ်ချုပ်လက်စွပ်နားမှာပဲ သူ့ကိုက်ချီလာတဲ့ပတ္တမြားကြီး
ကိုအသာချပေးခဲ့တယ် ။ ပြီးတော့ဖျားနေတဲ့ကလေးရဲ့အိပ်ရာနားအသာပျံသွားပြီး တရှိန်ရှိန်ပူနေတဲ့နဖူး

ပေါ်ကိုတောင်ပံလေးနဲ့ အသာယပ်ခပ်ပေးသေးခဲ့သတဲ့ ။ လေအေးကလေးကြောင့် ချွေးတိတ်သွားတဲ့ ကလေးဟာ ..အေးသွားတာပဲ..သားနေကောင်းသွားပြီ...လို့မပီတပီပြောပြီးအိပ်ပျော်သွားတဲ့အချိန်မှာပဲ ပျံလွှားကလေးလဲ မင်းသားလေးဆီပျံသွားပြီးသူ့လုပ်ခဲ့တာတွေကိုပြန်ပြောပြသတဲ့ ။ ပြီးတော့လည်းမှတ်ချက်ချလိုက်သေးတယ် ။

".....အေးဗျာ.....အတော်ဝေးဝေးပဲပျံလိုက်ရလို့လားတော့မသိဘူး...ရာသီဥတုကအရမ်းအေးနေပေမဲ့ ကျုပ်ကတော့နွေးနေသလိုရှိသား...အရှင့်သားရ..မထူးဆန်းဘူးလား....."

".....ဒါကတော့..မင်းဒီနေ့အဖို့အမွန်မြတ်ဆုံးအလုပ်တစ်ခုကိုလုပ်လိုက်တဲ့အတွက်.. ရင်ထဲမှာခံစားရတဲ့ ပီတိနွေးနွေးတွေဟာ..မင့်ခန္ဓာကိုယ်ကိုပါကူးစက်ပြီးနွေးထွေးသွားတာပေါ့ကွယ်....."

မင်းသားလေးကဒီလိုလေးလေးနက်နက်ဆိုတော့ ပျံလွှားလေးလဲအဲဒီကိစ္စကိုစဉ်းစားခန်းဝင်မိရော ။ ဒါပေမဲ့ဘယ်လောက်မှမကြာပါဘူး..အိပ်ပျော်သွားတယ်။ စဉ်းစားရတဲ့အလုပ်တွေဆိုတာ သိပ်အိပ်ငိုက်စေတာမဟုတ်လား ။

နောက်တနေ့အိပ်ရာကနိုးတော့ ပျံလွှားလေးကမြစ်ဘက်ကိုကိုယ်လက်သန့်စင်ဖို့ထွက်လာတယ် ။ သူ့ကိုလမ်းမှာမြင်မိလိုက်တဲ့ သကုဏ(ငှက်ကြည့်)ဗေဒပညာရှင်ပါမောက္ခကြီးကတအံ့တသြရေရွတ်သတဲ့ ။

".....ဟင်...ဆောင်းတွင်းကြီးထဲမှာပျံလွှားလေးတစ်ကောင်ရှိနေသေးတာကိုး...မဖြစ်စဖူးပါလားဟေ့..."

ဆိုပြီးချက်ခြင်းပဲမြို့တော်သတင်းစဉ်ကိုဒီထူးခြားဖြစ်စဉ်အကြောင်း ဆောင်းပါးရှည်ကြီးရေးပို့လိုက်သေးတယ် ။ ဆောင်းပါးကြီးကအလွန်ရှည်ပြီး လူပြိန်းနားမလည်နိုင်တဲ့ပညာရပ်ဆိုင်ရာစကားခန့်တွေအပြည့်ပေမဲ့လူတွေကတော့ ဒါကိုပဲတဖွဖွသတင်းလုပ်ပြောနေကြတာပါပဲ ။ ပျံလွှားလေးကတော့ အိပ်ရေးဝဝ အိပ်လိုက်ရပြီးစိတ်ကြည်နေတော့ အားကြီးမာန်တက်ဆိုသတဲ့ ။

“.....ဒီညတော့အိဂျစ်ပြည်ကိုအထွက်ပဲဟေ့.....”

ဒါနဲ့တနေ့ကုန်အားနေသေးတော့ မြို့ထဲလျှောက်လည်တာပေါ့လေ ။ ကြည့်ရှုစရာအထင်ကရအထိမ်းအမှတ်နေရာတွေအကုန်ရောက်ခဲ့တဲ့အပြင် ဘုရားကျောင်းတော်ကြီးရဲ့အမိုးချွန်းပေါ်မှာတောင် အကြာကြီးထိုင်လို့မြို့ရှုခင်းကိုတဝကြီးကြည့်ခဲ့သေးတယ် ။ သူသွားလေရာတိုင်းမှာမြို့တော်ဒေသခံစာကလေးတွေက..ဟယ်...နိုင်ငံခြားသားဟဲ့...မျက်နှာစိမ်းစည်သည်က...စသဖြင့်တီးတိုးဆိုကြတာကိုကြားရတိုင်းလဲ ပီတိဖြစ်လို့မဆုံးဘူး ။ ဒါနဲ့အားရအောင်လျှောက်လည်ခဲ့ပြီးလို့ လထွက်စပြုလာတော့ပျံလွှားလေးလဲ ပျော်ရွှင်သောမင်းသားလေးကြေးရုပ်ကြီးဆီကိုပြန်သွားပြီးနှုတ်ဆက်သတဲ့ ။

“.....ကျုပ်တော့အခုပဲအိဂျစ်ပြည်ကိုခရီးနှင်တော့မယ်...နှုတ်ဆက်ခဲ့ပါတယ်..အရှင်သားအိဂျစ်ပြည်ကို ကျုပ်ကိုဆောင်ရွက်စေချင်တာတခုရှိရင်အားမနာပါနဲ့ဗျာ..ကျုပ်စိတ်ရောကိုယ်ပါအားသွန်ပြီးပြီးမြောက်အောင်လုပ်ပေးခဲ့ပါ့မယ်...အခုတော့အချိန်ရှိတုန်းလေးသွားမှပဲ.....”

“.....အို..ပျံလွှားငယ်..ပျံလွှားလေးရဲ့.....ကျုပ်နဲ့အတူဒီတစ်ညတော့ထပ်နေပေးပါဦးလို့မေတ္တာရပ်ခံပါရစေလားကွယ်....”

“...ကျုပ်သွားမှဖြစ်တော့မယ်...အရှင်သားရေ့...ဒီမှာတနေ့တခြားအေးလာလိုက်တာအရိုးကွဲမတတ်ပဲခင်ဗျ...အိဂျစ်ကကျုပ်အပေါင်းအသင်းတွေလဲ..ကျုပ်အတွက်စိတ်ပူစပြုလာရောပေါ့...မနက်ဖြန်ဆိုရင်သူတို့ဒုတိယရေတံခွန်ကြီးကိုဆန်တက်ပြီးပျံကြတော့မယ်..အို..သိပ်ပျော်စရာကောင်းမှာ...အရှင်သားရ...ကမ္ဘာပေါ်ကခေါင်းပွကျူတောစိမ်းညိုညိုထဲမှာတော့ရေမြင်းအုပ်ကြီးတွေကဝပ်လို့...ဂဝံကျောက်ပလ္လင်ပေါ်မှာတော့မိနွန်နတ်ဘုရားကမတ်မတ်ကြီးထိုင်လို့...တညလုံးကြယ်တွေကိုကြည့်ရင်းပေါ့...မိုးသောက်ကြယ်ကြီးထွက်ပြုလာရင်တော့..မိနွန်နတ်ဘုရားဆီကဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာကြွေးကြော်သံကိုကြားရတတ်သဗျ...မဆန်းဘူးလား..အရှင်သားရဲ့...ပြီးရင်တော့တနေ့ကုန်ပြန်ငြိမ်ကျသွားပြန်လိုက်တာကျောက်ရုပ်ကြီးအလားပဲ..အဲလေ...မိနွန်နတ်ဘုရားကိုဂဝံကျောက်နဲ့ပဲထုထားတာဆိုတော့ကျောက်

ရုပ်ကြီးပဲပေါ့နော်...ညနေတိုင်ရင်တော့..မြစ်ရေစပ်စပ်မှာအဝါရောင်တောင်ခြင်သံတွေရေသောက်ဆင်း ပြီပေါ့...သူတို့မျက်လုံးတွေဆည်းဆာဝိုးတဝါးအရောင်မှာစိမ်းမြဲနေလိုက်ပုံကတော့ဗျာ... ပင်လယ်နက် နက်လိုကြည့်တောက်နေတဲ့ဗာရဲလ်မျက်ရွဲများကျလို့...သူတို့ရင်ခေါင်းထဲကထွက်လာတဲ့ဟိန်းသံဆိုတာ ရေတံခွန်သံကိုတောင်ဖုံးလွှမ်းသွားတတ်သေးတယ်....ပြောရင်းနဲ့တောင်ကျုပ်သွားချင်လှပါပြီ...ခွင့်သာ လွှတ်ပါတော့..အရှင့်သားရေ....ကျုပ်သွားပါရစေတော့.....”

“.....ပျံလွှားလေးရယ်...အို..ပျံလွှားငယ်ရဲ့...မြို့ရဲ့ဟိုဘက်အခြမ်းကထပ်ခိုးသေးလေးတစ်ခုထဲမှာ..လူ ရွယ်တစ်ယောက်ထိုင်နေရာတယ်...စာရွက်တွေပုံနေတဲ့စာရေးစားပွဲအိုလေးပေါ်မှာကိုင်းညွတ်လို့မမှေ့မို နေရာတဲ့လူရွယ်ရဲ့နံ့ဘေးကဖန်ခွက်လေးထဲမှာတော့...ခရမ်းရောင်ပိုင်အိုလက်ပန်းတွေနွမ်းခြောက်လို့ ရယ်...လူရွယ်ဟာလှိုင်းထဲနေတဲ့အညိုရောင်ဖျော့ဖျော့ဆံပင်ခွေလေးတွေ..သလဲသီးမွှာလိုနှုတ်ခမ်းလွှာ ရဲရဲလေးတွေ..အိပ်မက်ဆန်လှတဲ့မျက်လုံးပြာဝိုင်းဝိုင်းကြီးတွေနဲ့လူချောလေးကွဲ...သူ့ ခြာမနက်ဖြန်ကျ ရင်ပြုတ်ဆရာကိုတင်ပြရမဲ့ပွဲဦးထွက်ပြုတ်တစ်ပုဒ်ကို..အားသွန်ခွန်စိုက်ရေးချင်ရာတယ်...ဒါပေမဲ့သူ့မှာ ဆောင်းဝတ်လုံလဲမရှိတဲ့အပြင်..မီးလင်းဖိုထဲမှာလဲမီးတစ်စမှမရှိတော့လို့အရိုးကွဲမတတ်ချမ်းနေရာတယ် ဒါ့အပြင်သူ့ဒီနေ့တနေ့ကုန်ဘာမှမစားရသေးတဲ့အတွက်..အူတကြုတ်ကြုတ်နဲ့ဆာလွန်းလို့မေ့မျောနေရာ တာပဲ...”

“.....ကိုင်း...လက်စနဲ့တော့မထူးတော့ပါဘူးလေ...ကျုပ်ဒီတညလည်းအရှင့်သားရဲ့ခြေမြန်တော်အဖြစ်ပါ ရမိဖြည့်ပေးပါဦးမယ်..ကဲ...အရှင့်သားကိုယ်ဘယ်နားကပတ္တမြားကိုယူသွားပေးရမှာလဲ.....”

“.....ကျုပ်မှာပတ္တမြားတော့မရှိတော့ဘူး...ပျံလွှားလေးရဲ့.....ကျုပ်မျက်လုံးတွေကတော့နီလာမျက်ရွဲ တွေပဲ..ဒီနီလာကြီးတွေကိုလွန်ခဲ့တဲ့နှစ်ပေါင်းတစ်ထောင်ကျော်တုန်းက..အိန္ဒိယပြည်ကယူလာခဲ့တာဆို တော့သိပ်ရှားပါးပြီးတန်ဖိုးလည်းကြီးကြတယ်.....ဒီတော့ကျုပ်ရဲ့မျက်လုံးတစ်ဖက်ကိုသာကလော်ထုတ် ပြီး..အဲဟိုကစာရေးဆရာလေးဆီကိုအရောက်ဆောင်ကြဉ်းပေးပါကွယ်.....ဒါမှသူ့ဒီနီလာကိုရတနာကုန် သည်ဆီရောင်းချပြီးထိုက်ဖြည့်ဖို့အစားအသောက်တစ်ချို့နဲ့.....အနွေးခါတ်အတွက်ထင်းတချို့ကိုဝယ်ယူ

လို့သူပြုဇာတ်ကလေးကိုအပြီးသတ်နိုင်ရှာလိမ့်မယ်.....”

ပျော်ရွှင်သောမင်းသားလေးဒီလိုဆိုတာကိုကြားမိတော့ စိတ်နှလုံးပျော့ပြောင်းတဲ့ပျံလွှားငှက်ငယ်ဟာအတော်စိတ်ထိခိုက်သွားပြီး မျက်ရည်လည်ရွဲနဲ့ငြင်းမိသတဲ့ ။

“.....မဖြစ်ပါဘူး...အရှင်သား..ကျုပ်တော့အရှင်သားရဲ့ပြာမှောင်နေတဲ့မျက်လုံးကိုဖောက်ထုတ်ဖို့ဘယ်နည်းနဲ့မှလက်မရဲပါဘူး...သနားလိုက်ပါဘိတော့.....”

“.....ပျံလွှားငယ်...အို..ပျံလွှားလေးရယ်...ကျုပ်ကိုသနားရင်..ကျုပ်တောင်းဆိုတဲ့အတိုင်းသာတသွေမတိမ်းလိုက်နာပေးပါ...ကျေးဇူးကြီးလှပါရဲ့.....”

ဒါနဲ့ပျံလွှားလေးလည်း မင်းသားရဲ့မျက်လုံးတစ်ဖက်ကိုဖောက်ထုတ်ပြီး စာရေးဆရာပေါက်စရဲ့ထပ်ခိုးဆီကိုပျံသွားသတဲ့ ။ ထပ်ခိုးရဲ့အမိုးကလဲအပေါက်အပြင်တွေနဲ့ကြယ်မြင်လမြင်ဆိုတော့ အထဲဝင်ရတာမခက်ခဲလှပါဘူး ။ အင်မတန်ချမ်းပြီးဆာလွန်းလို့အားအင်ကုန်ခမ်းနေတဲ့ စာရေးဆရာလူရွယ်ဟာမျက်နှာကိုလက်မောင်းတွေထဲဖွက်ပြီးမေ့မျောမလိုဖြစ်နေတော့ ပျံလွှားလေးဝင်လာသံလဲမကြားလိုက်မိပါဘူးတဲ့ ။ ဒါပေမဲ့ရုတ်တရက်သူသတိပြန်လည်လာပြီး ခေါင်းထူကြည့်လိုက်မိချိန်မှာတော့ နွမ်းခြောက်နေတဲ့ခရမ်းရောင်ပိုင်အိုလက်ပန်းလွှာတွေအပေါ်မှာ အဖိုးတန်နီလာမျက်ရွဲလေးကတလက်လက်ပြာလွင်ပြီးအရောင်တောက်လို့ ။ နီလာကျောက်ကလေးကိုမြင်လိုက်တော့ ရုတ်တရက်အားအင်တွေပြည့်ဖြိုးလာသလိုခံစားရပြီး စာရေးဆရာလေးခမျာခုန်ထလို့ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဆိုရှာပါသတဲ့ ။

“.....ဟာ...ဒါကတော့ငါ့စာတွေကိုနှစ်သက်တဲ့ပရိသတ်တစ်ယောက်ယောက်ဆီကဖြစ်မှာပဲ...ဒါဆိုရင်ငါ့စာတွေကိုဖတ်သူရှိတယ်ဆိုတဲ့သဘောပေါ့!....ငါစိတ်လျော့လို့မဖြစ်ဘူး...ပြဇာတ်ကိုဒီနေ့ပဲအပြီးသတ်ရမယ်.....”

ဒီလိုနဲ့ပဲပျံလွှားလေးလဲ မြို့တော်မှာအဲဒီတညတော့မဖြစ်မနေနေလိုက်ရပြန်ရော ။ နောက်တနေ့မနက်
မှာတော့ဆိပ်ကမ်းဘက်ကိုပျံသွားပြီး သမ္မာန်ကြီးတစ်ခုပေါ်ထိုင်လို့ ကျောပြောင်ကြီးတွေနဲ့သင်္ဘောသား
တွေကုန်တင်ကုန်ချလုပ်နေကြတာကို တနေကုန်ထိုင်ကြည့်နေမိသတဲ့ ။ ယီးလေလေ့..ယီးလေလေး...
ဆိုပြီးငြာသံပေးလိုက်တိုင်း ကြီးကြီးတွေနဲ့ကုန်သေတ္တာကြီးတွေမြင်မြင်တက်လာတာကိုငေးရင်း ပျံလွှား
လေးလဲလွှတ်ကနဲပဲ...အီဂျစ်ပြည်ကိုသွားတော့မဟေ့....လို့တောင်ရောယောင်အော်လိုက်မိသေးတယ် ။
ဘယ်သူကမှတော့အလေးဂရုမထားကြပါဘူး ။ ဒါနဲ့လထွက်ချိန်တိုင်ပြန်တော့ မင်းသားလေးဆီကိုသွား
ပြီးနှုတ်ဆက်သတဲ့ ။

".....အရှင့်သားရေ...ကျုပ်နှုတ်ဆက်စကားဆိုဖို့လာတာပဲ...ဒီညတော့ခရီးမစရင်မဖြစ်တော့ဘူး..အရှင့်
သားနဲ့ဆုံခွင့်ရတာကိုကျုပ်အမြဲသတိရနေမှာပါ...နောင်နှစ်နေ့ဦးကျရင်ပြန်တွေ့ကြသေးတာပေါ့ဗျာ..ကဲ
သွားမနော်....."

".....ပျံလွှားလေးရယ်...အို...ပျံလွှားငယ်ရဲ့...ဒီတညတော့ကျုပ်အတွက်နေပေးပါဦးလို့အနူးအညွတ်
တောင်းပန်ပါရစေဦး....."

"....အိုဗျာ...ဆောင်းလယ်ရောက်တော့မယ်...အရှင့်သားရဲ့...မကြာခင်ပဲနင်းတွေကျလာတော့မှာ..အီဂျစ်
ပြည်မှာဆိုသိပ်နွေးထွေးပြီးနေလိုကောင်းတဲ့အချိန်ပေါ့....စိမ်းစိုနေတဲ့တောင်ထန်းပင်အရွက်တွေဆို..နေ
ရောင်မှာတလက်လက်နဲ့ပြောင်ဝင်းစိမ်းမြဲလို့နေကြတော့မှာ...မြစ်ကမ်းနားကရွှံ့ အိုင်ထဲမှာတော့မိချောင်း
စိမ်းစိမ်းကြီးတွေညွှန်အိုင်ထဲနေပူဆာလှုံရင်းအိပ်ငိုက်နေကြမှာပဲ....သိပ်အပျင်းကြောထူတဲ့အကောင်ကြီး
တွေပေါ့....ကျုပ်ရဲ့အပေါင်းအသင်းတွေလည်း...ဘဲလ်ဘက်ဝတ်ပြုကျောင်းတော်ရဲ့နင်းဆီရောင်သလင်း
ပွတ်လုံးတိုင်ကြီးတွေကြားမှာအသိုက်စဆောက်နေကြရော့မယ်...ပန်းရောင်ဖျော့ဖျော့နဲ့အဖြူဆွတ်ဆွတ်
ချိုးကလေးတွေကတော့သာသာယာယာကူရင်း..အသိုက်ဆောက်လို့အလုပ်များနေတဲ့ကျုပ်ရဲ့သားချင်း
တွေကိုခေါင်းတညိတ်ညိတ်နဲ့ကြည့်နေကြမှာပဲ...ဆိုတော့အခုသွားမှဒါတွေကိုမှီမှာမို့ပါ..အရှင့်သားရဲ့...ဒါ
ပေမဲ့နောက်နှစ်နေ့ကျရင်ကျုပ်ပြန်လာမဲ့အပြင်.....အရှင့်သားအခုလိုရက်ရက်ရောရောပေးကမ်းလိုက်တဲ့

ကျောက်မျက်ရွဲတွေကိုတောင်..အရှေ့တိုင်းရတနာသိုက်တွေထဲက..ကျုပ်အစားပြန်ယူလာခဲ့ပေးဦးမယ်
နှင်းဆီနီထက်နီစွေးလို့တောက်ပမဲ့ပတ္တမြားတစ်ပွင့်နဲ့..ပင်လယ်လိုပြာမှောင်နေတဲ့နီလာတစ်လုံးပေါ့ဗျာ...
ကဲ...ပြန်တွေ့ကြတာပေါ့.....အရှင့်သားကိုနှုတ်ဆက်ခဲ့တယ်ဗျို့.....”

မင်းသားလေးကတော့ သူ့ထုံးစံအတိုင်းအသံနိမ့်နိမ့်နဲ့ ငြင်ငြင်သာသာပြောသတဲ့ ။

“.....ကျုပ်ရပ်နေရာကျောက်လုံးတိုင်ဖြူကြီးအောက်က..ရင်ပြင်ပေါ်မှာမီးခြစ်သည်ကလေးမလေးရပ်နေ
ရှာတယ်....သူဒီနေ့အကုန်ရောင်းရမဲ့မီးခြစ်ဘူးလေးတွေပါတဲ့အထုပ်ကြီးဟာ..ရေမြောင်းကြီးထဲမတော်
တဆပြုတ်ကျသွားခဲ့လို့မီးခြစ်တွေအကုန်ရေစိုပြီးပျက်ကုန်ပြီ...မီးခြစ်ရောင်းရတဲ့ပိုက်ဆံမှပါမလာရင်သူ
အဖေကြီးက..ကလေးမလေးကိုဆီးပြီးရိုက်တော့မှာမို့..သူ့ခမျာအိမ်မပြန်ရဲရှာပဲငိုနေတာကြာလှပေါ့...ဒီ
လောက်ကျင်ခဲ့နေတဲ့ဆောင်းလည်ကြီးမှာ..ကလေးမလေးဟာခြေအိတ်မဆိုထားနဲ့..ဖိနပ်တောင်မပါရှာ
ဘူး..ခြေဗလာလေးမှာနှင်းကိုက်တော့ညိုမည်းလို့ထုံကျင်နေပြီး....ဦးထုတ်အစုတ်လေးတောင်မရှိရှာတဲ့
ကလေးမလေးဟာအေးလွန်းလို့..သူ့နားရွက်ကလေးကိုတောင်ခံစားမသိနိုင်တော့ဘူး...ပျံလွှားလေးရယ်
အို..ပျံလွှားငယ်ရဲ့...ကျုပ်ရဲ့ကျန်နေသေးတဲ့နီလာမျက်လုံးတစ်ဖက်ကိုဖောက်ထုတ်ပြီး..မီးခြစ်သည်မိန်း
ကလေးကိုသွားပေးနိုင်မလားကွယ်...ဒါဆိုရင်သူ့အဖေကမီးခြစ်တွေမရောင်းရလာတဲ့အတွက်..ကလေး
မလေးကိုဆီးရိုက်တဲ့ဒဏ်ကနေသက်သာရှာပါလိမ့်မယ်.....”

“.....ကျုပ်အရှင့်သားနဲ့ဒီတညထပ်နေဆိုလဲနေပါ့မယ်...ဒါပေမဲ့ကျန်နေတဲ့မျက်လုံးတဖက်ကိုတော့ထပ်ပြီး
မဖောက်ထုတ်ပါရစေနဲ့တော့...ဒါဆိုရင်အရှင့်သားမျက်စိလုံးလုံးကွယ်သွားလိမ့်မယ်ဗျို့....”

“.....ပျံလွှားလေးရယ်...အို..ပျံလွှားငယ်ရဲ့...ကျုပ်ကိုသနားသောအားဖြင့်..ကျုပ်ရဲ့ဆန္ဒအတိုင်းလိုက်နာ
ဆောင်ရွက်ပေးစေလိုပါတယ်..”

ဒါနဲ့ပဲပျံလွှားလေးလဲ မချီလှပေမဲ့အားတင်းပြီးမင်းသားလေးရဲ့ နောက်ဆုံးကျန်နေတဲ့ နီလာမျက်လုံးတစ်ဖက်ကိုဖောက်ထုတ်ကိုက်ချီပြီး အောက်ကိုပျံဆင်းသွားသတဲ့။ တိုင်အောက်ခြေကိုမိုပြီး ငိုနေတဲ့မီးခြစ်သည်ကလေးမလေးအနားကိုရောက်တော့ အသာပဲဖြတ်ပျံသွားရင်းနဲ့ သူ့လက်ကလေးထဲကိုနီလာတုံးလေးကိုပါမသိမသာချပေးခဲ့ရော။ ကလေးမလေးကတော့ သူ့လက်ထဲကိုရောက်လာတဲ့ နီလာကျောက်ကလေးကိုဝမ်းသာအားရနဲ့ ထောင်ကြည့်ပြီး..ဟယ်...လှလိုက်တဲ့ဖန်ပြာတုံးလေး...ဆိုပြီးပြောရှာတယ်။ ပြီးတော့..ဖေကြီးကိုပြရမယ်...ဆိုပြီးရယ်ကာမောကာနဲ့အိမ်ကိုပြန်ပြေးပါလေရော။ ပျံလွှားလေးကတော့ စိတ်ဒုန်းဒုန်းချလို့ မင်းသားလေးဆီကိုပျံတက်သွားရင်းဆိုသတဲ့။

".....ကဲ...အခုဆိုအရှင့်သားလုံးလုံးမျက်စိကွယ်သွားခဲ့ပြီ...ကျုပ်လဲအီဂျစ်ပြည်ကိုမသွားတော့ပါဘူး... အရှင့်သားအနားကျုပ်ရှိနေမှဖြစ်မှာပဲ...."

အမြင်အာရုံမရှိတော့တဲ့ ပျော်ရွှင်သောမင်းသားလေးကတော့ တိုးတိုးသက်သာပဲပြောရှာတယ်။

".....ကျုပ်ကိုဒီလောက်အထိ..စိတ်ရှည်လက်ရှည်ကူညီပေးခဲ့တာ..ကျေးဇူးကြီးလှပါပေတယ်...ကဲ... အချိန်မနှောင်းခင်အီဂျစ်ပြည်ကိုအမြန်ခရီးစပါတော့..ပျံလွှားငယ်...."

".....မဖြစ်သေးပါဘူးဗျာ...အရှင့်သားမှာအမြင်အာရုံမရှိတော့တာ...ကျုပ်ဘယ်မှမသွားတော့ဘူး.. အရှင့်သားနားမှာပဲအမြဲနေတော့မယ်....."

ဆိုပြီးအဲဒီညမှာတော့ ပျံလွှားလေးဟာ မင်းသားလေးရဲ့ခြေအစုံကြားမှာအိပ်စက်ရှာသတဲ့။ နောက်နေ့တွေမှာတော့ ပျံလွှားလေးကိုမင်းသားလေးရဲ့ပုခုံးပေါ်အကျအနထိုင်လို့ သူ့ဆောင်းခိုခဲဖူးတဲ့အဝေးမြေကထူးထူးဆန်းဆန်းတိုင်းပြည်တွေကအကြောင်းတွေကို ပြောပြနေတာကိုတွေ့ကြရတယ်။ ပျံလွှားကလေးရဲ့ပုံပြင်တွေကတော့စုံလို့ပဲ။ နိုင်းမြစ်ကမ်းပါးတလျှောက်အတန်းလိုက်ကြီးရပ်လို့ ရွှေငါးပျံတွေကို နှုတ်သီးရှည်ချွန်ချွန်ကြီးတွေနဲ့ တဆတ်ဆတ်ကောက်နေတတ်ကြတဲ့ ခရုစုပ်ငှက်နီကြီးတွေရဲ့အကြောင်း

လည်းပါရဲ့ ။ သဲကန္တာရထဲမှာနေပြီး ဒီကမ္ဘာကြီးနဲ့သက်တမ်းအတူတူလောက်ရှိတဲ့အထိ အသက်ကြီးလှပြီဖြစ်တဲ့မနုဿီဟတွေ့ဘယ်လောက်တောင် ပညာနဲ့ပြည့်စုံသလဲဆိုတာတွေလဲပြောပြသတဲ့ ။ ပယင်းပုတီးတွေကိုမပြတ်စိတ်လို့ ဝန်တင်ကုလားအုပ်ကြီးတွေနဲ့အတူ တရွေ့ရွေ့ခရီးသွားနေတတ်တဲ့အရှေ့တိုင်းကကုန်သည်တွေအကြောင်းလဲဘယ်ကျန်ပါ့မလဲ ။ နောက်ပြီးလတောင်တန်းတွေရဲ့ဘုရင်မင်းမြတ်ကြီးရဲ့အသားအရေဟာ ထူးထူးခြားခြားပဲသစ်ကနက်သားလို ပြောင်လက်မည်းနက်နေတဲ့အကြောင်းတို့အဲဒီဘုရင်ကြီးကိုးကွယ်တဲ့သလင်းကျောက်ရတနာကြီးရဲ့အကြောင်းတို့လဲပါသပေါ့ ။

The King of the Mountains of the Moon, who is as black as ebony, and worships a large crystal.
နောက်ပြီးထန်းပင်ပေါ်နေတဲ့မြေစိမ်းတစ်မျိုးအကြောင်းလဲပြောပြသေးတယ် ။ ပုံလွှားလေးရဲ့အဆိုအရ တော့အဲဒီမြေစိမ်းတွေကိုအချိန်တန်ရင်ပျားရည်ကိတ်မုန့်တွေနဲ့အစာကျွေးဖို့ ဘုန်းတော်ကြီးအယောက်နှစ်ဆယ်တောင်ခန့်ထားရတယ် ဆိုပဲ ။ နောက်ပြီးတော့ ကြာအိုင်ကြီးတွေထဲမှာ အရွက်ဖားဖားကြီးတွေဖောင်လုပ်ပြီး ရွက်လွင့်သွားလာနေရင်းနဲ့ လိပ်ပြာတွေနဲ့အမြဲတစေစစ်ခင်းနေတတ်တဲ့ ပစ်ဂမီလူပုလေး

တွေရဲ့အကြောင်းလဲပါတာပဲ ။ အို..ထူးထူးဆန်းဆန်းတွေအစုံပဲဆိုကြပါစို့ ။ ပျံလွှားလေးက အားပါးတရ နဲ့ဝေဝဆာဆာစီကာပတ်ကုံးပြောပြနေတာတွေကို နားထောင်ရင်းမင်းသားလေးကဆိုသတဲ့ ။

“...ပျံလွှားလေးရယ်..အို..ပျံလွှားငယ်ရဲ့...ကျုပ်ကိုဒီကမ္ဘာကြီးရဲ့နေရာအနှံ့အပြားကအံ့ဘွယ်ရာတွေကို ပြောပြတဲ့အတွက်ကျေးဇူးတင်ပါတယ်...ဒါပေမဲ့တကယ်လူ့ဘဝကြီးရဲ့ဒုက္ခသုခတွေလောက်..အံ့ဩစရာ ကောင်းတာတော့မရှိတော့ဘူးလို့ကျုပ်ဆိုချင်တာပဲ...လူတွေရဲ့ဆင်းရဲဒုက္ခဝေဒနာတွေလောက်အဖြေညှိ ရခက်တဲ့ပဟေဠိဟာဘယ်မှာရှိနိုင်တော့မလဲ.....ဒီတော့ကျုပ်ရဲ့မြို့တော်ကြီးအနှံ့အပြားကိုပျံသန်းလှည့် လည်လို့အသင်မြင်သမျှကို..ကျုပ်ကိုပြန်ပြောပြပေးပါကွယ်....”

ဒါနဲ့ပျံလွှားလေးလဲ ပျော်ရွှင်သောမင်းသားလေးရဲ့မေတ္တာရပ်ခံချက်အရ မြို့တော်အနှံ့နေရာလပ်မကျန် အောင်ပျံသန်းလို့ လူတွေရဲ့ဘဝအထွေထွေကိုလိုက်လံကြည့်ရှုသတဲ့ ။ မြင်ကွင်းတွေကတော့စုံလို့ပဲ ။ သူကြွယ်တွေ ၊ သူကောင်းမျိုးတွေအိမ်တော်ကြီးထဲ စားပွဲသောက်ပွဲဝဲချီးကျင်းပနေချိန်မှာ အိမ်တော်တံ ခါးဝမှာတော့ဆာလောင်ညှိုးဖျော့နေတဲ့ သူတောင်းစားတွေဟာစားနတ်စားပေါက်လေးမှ စားခွင့်ရပါမဲ့ အကြောင်းအအေးဒဏ်ထဲ အားခဲလို့စောင့်နေကြပုံတွေ ၊ အိမ်စုတ်တွေထဲကဆာလောင်နေတဲ့ ဖြူဖပ် ဖြူရော်ကလေးငယ်တွေ အမှောင်ရိပ်သန်းတဲ့လမ်းတွေထဲငေးကြောင်မျှော်ကြည့်နေတာတွေ ၊ မြို့တော် တံတားရုံးအောက်မှာ အိုးအိမ်မဲ့ကလေးညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် အအေးဒဏ်ကနည်းနည်းမှသက်သာစေ တော့ဆိုပြီးတစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက်ကျစ်ကျစ်ပါအောင်ဖက်လို့ ဆောင်းညရဲ့အအေးဒဏ်ကိုကြံ့ကြံ့ခံ ဖို့ပြင်နေကြရှာရင်း...အို..ဆာလိုက်တာနော်...လို့တိုးတိုးလေးညည်းလို့မှမဆုံးသေးခင်မှာ ညစောင့်ကြီး လာပြီးညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်ကိုမောင်းထုတ်တာနဲ့ ညမိုးသည်းသည်းထဲတရွေ့ရွေ့ထွက်သွားရပုံတွေ ၊ အို..ရင်ကွဲချင်စရာတွေချည်းပါပဲ ။ ပျော်ရွှင်သောမင်းသားလေး မျက်ရည်မထိန်းနိုင်ဘူးဆိုတာ ဘာလွန် လိမ့်မလဲလို့ ပျံလွှားလေးမှာသက်ပြင်းရှိုက်လို့တွေးမိရှာတယ် ။ ဒါနဲ့မင်းသားလေးကို သူဒီညမြင်ခဲ့သမျှ အကြောင်းစုံကိုပြောပြတော့ မင်းသားလေးကအကူအညီတောင်းပြန်သတဲ့ ။

“.....ကျုပ်တစ်ကိုယ်လုံးကို..ပါးလွှာတဲ့ရွှေရွက်ကလေးတွေခပ်လို့ရွှေချထားတာပဲ...ပျံလွှားလေးရယ်.. အို..ပျံလွှားလေးရဲ့...ဒါတွေကိုတစ်ရွက်ချင်းစီခွာပြီး..ကျုပ်ရဲ့မြို့တော်ထဲကစားရမဲ့သောက်ရမဲ့သူဆင်းရဲ တွေကိုလိုက်ဝေပေးပါလားကွယ်....ကျုပ်ကိုယ်ပေါ်ရှိနေတာထက်စာရင်...အသက်ရှင်နေသူတွေအဖို့ဒီ ရွှေတွေဟာသာလွန်အသုံးကျပေလိမ့်မယ်....”

ဒါနဲ့ပျံလွှားလေးလဲ ရွှေဆိုင်းရွှေရွက်တွေကို တစ်ရွက်ပြီးတစ်ရွက်ခွာလို့ သူဆင်းရဲတွေကိုဝေငှထောက် ပုံလာလိုက်တာ နောက်ဆုံးတော့ရွှေသားအတိပြီးသလိုဝင်းပပြီးပြန်နေခဲ့တဲ့ ပျော်ရွှင်သောမင်းသားရဲ့ တစ်ကိုယ်လုံးညိုမည်းပြီးကြေးရောင်ပေါက်သွားတဲ့အထိပါပဲ ။ မင်းသားလေးမှာ တနေ့တခြားအရောင် အဝါကင်းမဲပြီး ရုပ်ဆိုးမည်းတုန်းလာသလောက် လမ်းပေါ်ကဖြူဖပ်ဖြူရော်နဲ့ဆာလောင်နေခဲ့တဲ့ကလေး တွေရဲ့ပါးပေါ်မှာနှင်းဆီသွေးရောင်သမ်းလာပြီး ကစားမြူးထူးနိုင်တဲ့အင်အားတောင်ရှိလာပါသတဲ့ ။ တို့ မှာညစာအတွက်ပေါင်မုန့်ရှိတယ်...လို့လဲစိတ်အေးလက်အေးနဲ့ပြောနိုင်ရာကြပြီလေ ။

ရာသီဥတုကတော့ တနေ့တခြားကြမ်းလို့သာလာတာပဲ ။ အစကတော့နှင်းလွှာလေးတွေပဲတဖွဲဖွဲကျခဲ့ ပေမဲ့မကြာခင်ပဲ အရာအားလုံးရေခဲသွားတဲ့အထိအေးလာတယ် ။ ရေခဲချပ်တွေ ၊ နှင်းခဲတွေဖုံးကာနေတဲ့ လမ်းတွေဟာငွေသားခင်းထားသလိုပြောင်လက်ပြီးပြန်လို့ ။ အိမ်တံစက်မြိတ်တွေမှာတော့စိန်ကျောက် သလင်းပန်းဆွဲတွေနဲ့တန်ဆာဆင်ထားသလိုပဲ ရေခဲအချောင်းကြီးတွေတွဲကျနေလိုက်တာ ။ လူတိုင်းနီး ပါးသားမွှေးတွေလုံလုံခြုံခြုံပြီး ကောင်ကလေးတွေလည်း ကြက်သွေးရောင်ဦးထုတ်တွေကိုနွေးနွေးဆောင်း လို့ရေခဲပြင်ပေါ်စကိတ်ထွက်စီးကြပြီ ။ တကယ့်ဆောင်းလယ် ဝိပီပြင်ပြင်ရောက်ခဲ့ပြီ ပြောပါတော့လေ ။ ပျံလွှားကလေးကတော့ သွေးခဲမတတ်အေးနေရာပေမဲ့ သူချစ်ခင်ကြည်ညိုတဲ့မင်းသားလေးအပါးကနေ တဖါးမှမခွာတော့ဘူး ။ အလွန်အေးပြီးရေခဲနေတဲ့မြို့တော်ကြီးမှာအစာရှာဖို့လည်းမလွယ်ကူလေတော့ အနီးအနားကမုန့်ဖိုတစ်ခုမှာ ပေါင်မုန့်အစအနလေးတွေကိုခိုးကောက်လို့အသက်ဆက်ရရှာတယ် ။ နွေး လာလေမလားလို့ အတောင်တွေကိုတတ်နိုင်သလောက်လည်း တဖျတ်ဖျတ်ခပ်လို့နေရာသတဲ့ ။ ဒါပေမဲ့ မကြာခင် သူ့ကိုယ်သူမဟန်နိုင်တော့ဘူးဆိုတာကိုနားလည်လိုက်တာနဲ့ ပျံလွှားလေးဟာရှိသမျှအင်အား ကိုဖျစ်ညှစ်လို့မင်းသားလေးရဲ့ပုခုံးပေါ်ကိုပျံတက်သွားပြီး နှုတ်ဆက်စကားတစ်ခါဆိုရပြန်သတဲ့ ။

“.....အရှင်သားကိုနှုတ်ဆက်ခဲ့ပါတယ်...ဒီတခါတော့ကျုပ်တကယ်ကိုသွားရတော့မယ်...ကျုပ်မသွားခင် လေးမှာသူဆင်းရဲတွေကိုတတ်နိုင်သမျှပေးကမ်းခဲ့တဲ့...အရှင်သားရဲ့လက်တွေအပေါ်တစ်ခါလောက်နား ခိုနမ်းရှုပ်လို့အရိုအသေပေးခဲ့ချင်တာပါပဲ.....”

“.....အို...ပျံလွှားလေးရယ်..အသင်လည်းအီဂျစ်ပြည်ကိုသွားသင့်ခဲ့တာကြာလှပါပြီ...လမ်းခရီးမှာဘေးမ သီရန်မခရီးကျုပ်မေတ္တာပို့သလိုက်ပါရဲ့...ကျုပ်ကိုကူညီခဲ့တဲ့ကျေးဇူးကြီးမားလွန်းလှလို့.....သင်မသွားခင် ကျုပ်မျက်နှာအနားကိုတိုးကပ်လို့နှုတ်ဆက်စကားဆိုခဲ့စေချင်တယ်....အီဂျစ်ပြည်မှာနွေးထွေးစွာနဲ့ပျော် ရွှင်စေဖို့ကျုပ်ဆုမွန်ကောင်းတောင်းလိုက်ပါရစေ....ကိုင်း...သွားပေးဦးတော့.....”

“.....ကျုပ်သွားမှာအီဂျစ်ပြည်ကိုမဟုတ်ပါဘူး..အရှင်သား...သေမင်းတိုင်းပြည်ကိုပါပဲ...သေခြင်းဆိုတာ တကယ်တော့မဆုံးသောအိပ်စက်ခြင်းပဲမဟုတ်လား...ဒါဆိုရင်သေမင်းဟာလည်း..အိပ်မက်နတ်သားနဲ့ ညီအစ်ကိုတော်မယ်ထင်ပါရဲ့.....”

ပြောပြောဆိုဆိုနဲ့ ပျံလွှားလေးလဲ ပျော်ရွှင်သောမင်းသားလေးရဲ့ မျက်နှာပေါ်ကိုနောက်ဆုံးအနေနဲ့ပျံ တက်နှုတ်ဆက်ပြီး မင်းသားလေးရဲ့ခြေအစုံပေါ်ကိုထိုးကျလို့ သေပွဲဝင်ရှာသတဲ့ ။ အဲဒီအချိန်မှာပဲပျော် ရွှင်သောမင်းသားလေးရဲ့ ကြေးသွန်းရုပ်တုကြီးဆီကနေ ထူးထူးဆန်းဆန်းပဲအက်ကွဲကျိုးပဲ့တဲ့အသံတွေ ထွက်လာတော့တယ် ။ အသံထွက်လာရတဲ့အကြောင်းအရင်းကတော့ မင်းသားလေးရဲ့ရင်ထဲကခဲသား နှလုံးသားတစ်စစီကြွေကျိုးပဲ့ခဲ့လို့ပါပဲ ။ အင်းလေ..အအေးဒဏ်ကလည်း လွန်လွန်ကျူးကျူးပြင်းထန် လှပေတာကိုး ။ နောက်တနေ့မှာတော့ မြို့တော်ဝန်ကြီးဟာ မြို့တော်အုပ်ချုပ်ရေးမှူးတွေကိုအဖော်ပြု လို့ရင်ပြင်ဘက်ကိုထွက်လာရင်းမင်းသားလေးရုပ်တုကိုအမှတ်မထင်မြင်တော့ အလန်တကြားဆိုသတဲ့။

“.....အလိုလေး...ဘယ်လိုဖြစ်သွားတာပါလိမ့်...ပျော်ရွှင်သောမင်းသားလေးကိုကြည့်ကြပါဦး...ညိုမည်း စုတ်ပြတ်ပြီးအရုပ်ဆိုးသွားလိုက်တာ..မျက်လုံးဟောက်ပက်ကြီးနဲ့ပါလား..ခါးနှောင့်ကပတ္တမြားကြီးလည်း မရှိတော့ဘူး...ဝင်းစက်နေအောင်ချထားတဲ့ရွှေတွေလဲ..အစအနလေးတောင်မရှိတော့ပါကလားဟရီ..”

သူဖုန်းစားကယ်ပါနဲ့နှင့်လားငါလားဖြစ်နေပြီ.....”

မြို့တော်ကောင်စီဝင်တွေကလဲ တလေသံတည်းထွက်ကြတာပါပဲ ။

“.....ဟုတ်ပါ့ဗျာ..စုတ်ပြတ်ပြီးကျက်သရေမဲ့နေလိုက်တာ..လမ်းပေါ်ကသူတောင်းစားကမှကြည့်ကောင်း ဦးမယ်.....”

မျက်နှာဝဝကြီးကိုမဲ့ရွဲ့ လို့စိတ်ပျက်နေတဲ့ မြို့တော်ဝန်ကတော့ ရွံရှာစွာနဲ့ဆက်ပြောပြန်သတဲ့ ။

“.....ဟင်...ခြေရင်းမှာလည်းငှက်သေတစ်ကောင်ပါလား...ထို့...ဒီနေရာမှာငှက်တွေလာသေဖို့ခွင့်မပြုတဲ့ အကြောင်းသေသေချာချာကြေငြာချက်ထုတ်ဦးမှဖြစ်မယ်.....”

မြို့တော်ဝန်ရဲ့ ရွှေညွှန်တော်စူးရောက်လှတဲ့ဒီမှတ်ချက်ကို သူနဲ့အတူပါလာတဲ့စာရေးလေးကတော့ ကပျာကယာရေးမှတ်ရှာတယ် ။ မကြာပါဘူး..မြို့တော်ရဲ့ကျက်သရေဆောင်ဖြစ်ခဲ့ဖူးတဲ့ ပျော်ရွှင်သော မင်းသားလေးကြေးသွန်းရုပ်ကြီးကိုဆွဲဖြိုဖျက်ချပစ်လိုက်ကြသတဲ့ ။ အနုပညာသုခုမတက္ကသိုလ်ကြီးက ပါမောက္ခတစ်ဦးကတော့ ဒီကိစ္စနဲ့ပတ်သက်လို့ဒီလိုမှတ်ချက်ပေးသတဲ့လေ ။

“...လှမှမလှတော့တာ...ဖြိုပစ်တာပဲကောင်းပါတယ်...မြို့တော်ကျက်သရေဆောင်လဲဆိုသေး..မဲတုန်းစု တ်ပြတ်နေရင်တော့ဘာအသုံးကျမလဲ...မဟုတ်ဘူးလားဗျာ.....”

ဒါနဲ့မင်းသားလေးကြေးသွန်းရုပ်ကြီးကိုအရည်ကျိုပစ်လိုက်ကြရော ။ အဲဒီကြေးတွေကိုအသုံးပြုပြီးဘယ် သူပုံကိုပြန်လည်သွန်းလောင်းကြမလဲဆိုတာကိုတော့ အစည်းအဝေးတောင်ခေါ်ပြီးအကြိတ်အနယ်ဆွေး နွေးယူကြရသတဲ့ ။ မြို့တော်ဝန်ကတော့ လည်ချောင်းရှင်းရင်းနဲ့ ခပ်တင်းတင်းဘဲဆိုသတဲ့ ။

“.....ကြေးပိဿချိန်မှအများကြီးဥစ္စာ..တစ်ယောက်ယောက်ရဲ့ပုံတူကိုတော့ပြန်သွန်းမှအလဟဿမဖြစ်
မှာပေါ့..မြို့တော်ကျက်သရေဆောင်ဆိုတာလဲလိုအပ်တယ်မဟုတ်လား...ဒီတော့ကာ...အဟမ်း..ကျုပ်ပုံ
တူကိုသွန်းလောင်းကြစို့လို့ပဲအကြံပြုချင်တာပဲ....ပြောမယ်ဆိုရင်ကျုပ်ကမြို့တော်ဝန်မဟုတ်လား..ကျုပ်
ပုံကိုသွန်းတာကတော့အသင့်တော်ဆုံးပေါ့ဗျာ....”

“.....ဟင်..ဒီလိုပြောစတမ်းသာဆို..ကျုပ်လဲမြို့တော်ကောင်စီဝင်ပဲဟာ..ကျုပ်ပုံကျတော့ဘာလို့မထုရမှာ
တုန်း...”

“.....အေးလေ...ဒါဆိုရင်ကျုပ်ကကော...ကျုပ်လောက်ရက်ရက်ရောရောလှူဒါန်းတဲ့သူရှိနိုင်မလား.....”

ဆိုပြီးမြို့တော်အုပ်ချုပ်ရေးမှူးတွေ ၊ ကောင်စီဝင်တွေ ၊ မြို့မိမြို့ဖတွေအကုန်လုံးတယောက်တပေါက်နဲ့
ငြင်းခုန်ကြရင်းရန်ထဖြစ်ကုန်ရော။ ပုံပြောဆရာနောက်ဆုံးတွေခဲ့တဲ့အထိ ဒီရန်ပွဲကမပြီးနိုင်သေးဘူး ။

ကြေးရည်ကျိုနေကြတဲ့ပန်းတဦးသမားတွေက အဲဒီအချိန်မှာထူးထူးဆန်းဆန်းတစ်ခုကိုကြိုနေရတယ် ။
ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ အစိတ်အစိတ်အမွှာမွှာကျိုးပဲ့နေတဲ့မင်းသားလေးရဲ့ ခဲသားနှလုံးသားအပိုင်းအစ
တွေဟာဘယ်လိုမီးပြင်းတိုက်တိုက်အရည်ပျော်မသွားနိုင်ဘူး ဖြစ်နေတာကိုး ။ နောက်ဆုံးတော့အလုပ်
ခေါင်းကစိတ်ပျက်လက်ပျက်နဲ့ဆိုရော ။

“.....တော်ကြတော့ဟေ့...ဒီခဲတုန်းကြီးကိုဆယ်ထုတ်ပြီးလွှင့်သာပစ်လိုက်ကြတော့...ငါ့တစ်သက်နဲ့တစ်
ကိုယ်မီးပြင်းတိုက်လို့အရည်ပျော်မသွားတဲ့..ဒီလိုခဲမျိုးမမြင်ခဲ့ဘူးပေါင်ကွာ...ကဲ..ကဲ..ဆက်လုပ်ကြ..”

ဒါနဲ့ခဲနှလုံးသားအကြေတွေကိုဆယ်ယူပြီးအမှိုက်ပုံထဲကိုပစ်ထုတ်လိုက်တော့ ပျံလွှားငှက်သေကလေး
အနားကိုသွားကျပါသတဲ့ ။ ဖုန်တောထဲကခဲတုန်းမည်းမည်းကြီးနဲ့ငှက်သေကိုတော့ဘယ်သူမှသတိမရ
ကြတော့ပါဘူး ။

တခါမှာတော့ ဘုရားသခင်ကသူ့အနားခစားနေကြတဲ့ ကောင်းကင်တမန်များကိုအမိန့်ရှိသတဲ့ ။

“.....မြို့တော်ကြီးထဲကအဖိုးမဖြတ်နိုင်တဲ့အရာနှစ်ခုကို..ရှာဖွေဆက်သကြစမ်း..မောင်မင်းတို့.....”

ဒါနဲ့ကောင်းကင်တမန်တစ်ပါးဟာမြေပေါ်ကိုသက်ဆင်းလို့ ခဲနုလုံးသားနဲ့ ပျံလွှားငှက်သေကိုဘုရားသခင် ရှိရာကောင်းကင်ဘုံကို ဆောင်ကြဉ်းလာသတဲ့ ။ ဘုရားသခင်ရဲ့ မျက်မှောက်တော်ကိုရောက်ကြတဲ့အခါ ဒီတမန်တော်ကို ဘုရားသခင်ကချီးမွမ်းစကားဆိုတော်မူတယ် ။

“.....သင့်မြတ်လှပါပေတယ်...မောင်မင်း...ဒီပျံလွှားငှက်ငယ်ဟာ..ငါ့ရဲ့ဧဒင်ဥယျာဉ်ထဲမှာထာဝရတေး သီချင်းဆိုလို့ပျော်ရွှင်စွာနေရမဲ့အပြင်...ပျော်ရွှင်သောမင်းသားဟာလည်း..ကောင်းကင်ရွှေပြည်မှာစံစား လို့ထာဝရပျော်ရွှင်စွာနဲ့..ငါ့အပါးမှာခစားနေခွင့်ပေးသနားတော်မူမယ်..မောင်မင်းရဲ့ရွေးချယ်မှုသင့်မြတ် ကောင်းမွန်လှပါပေတယ်.....”

The Young King

အလှတရားကိုးကွယ်သူ ဘုရင်ကလေး

ညဉ့်နက်လွန်းလှလို့သန်းခေါင်တိုင်စပြုပေမဲ့ အင်မတန်လှပခမ်းနားတဲ့အိပ်ဆောင်တော်ထဲမှာ စက်မပျော်နိုင်ပဲ သက်ပြင်းတချချရှိနေသူကတော့ မနက်ဖြန်ဆိုရင်နန်းတက်ပွဲကျင်းပရတော့မဲ့ ဘုရင်ကလေးပါပဲ ။ ရံရွေ့တော်တွေ ၊ အဆောင်ကိုင်လုလင်တွေသာမက အိပ်ဖန်စောင့်တွေတောင် ရိုက်ရှိုးစွာ နဲ့ဦးညွတ်လို့အပြင်ဆောင်ကိုထွက်သွားကြတာကြာပေါ့ ။ အဲ...သူတို့တွေကတော့ဘုရင်ကလေးအနားခစားစရာမလိုတော့ပေမဲ့ အိပ်ခွင့်တော့မရသေးဘူးပေါ့လေ ။ အပြင်နန်းကခမ်းမကြီးထဲမှာအားလုံးစုဝေးပြီးနန်းတက်ပွဲမတိုင်မီ ထီးနန်းခလေးယဉ်ကျေးဖွယ်ရာတွေကို အထပ်ထပ်လေ့ကျင့်ကြရဦးမှာကိုး ။ နန်းတွင်းသားတွေချည်းမို့ သူတို့ရဲ့ထီးမူနန်းရာတွေဟာအထွေအထူးတော့ အပြစ်ဆိုစရာမရှိလှပေမဲ့ နန်းခလေးတွေကိုသင်ကြားပေးရတဲ့ ပါမောက္ခကြီးရဲ့ မျက်လုံးထဲမှာတော့ အရပ်သားဆန်နေတာတချို့ကိုမြင်မိတုန်းဆိုပဲ ။ နန်းတွင်းထဲမှာအရပ်သားဆန်နေတာလောက် ဆိုးတဲ့ရာဇဝတ်မှုမရှိတော့ဘူးမဟုတ်လား၊ ဒီတော့သူတို့ဟာသူတို့ဘယ်လောက်ပဲပင်ပန်းနေစေကာမူ ဒီညလဲထပ်ပြီးအချောသတ်ရဦးမှာပဲပေါ့ ။

အဲ...မနက်ဖြန်နန်းတက်ရတော့မှာပေမဲ့ အသက်မှဆယ်ခြောက်နှစ်ပဲရှိရှာသေးတဲ့ ကလေးသာသာဘုရင်ပျိုကလေးကတော့ ရံရွေ့တော်တွေအပါးကရွာသွားလို့ယောင်ခြောက်ခြောက်ဖြစ်မသွားတဲ့အပြင်အခုမှစိတ်သက်သာရာရပုံနဲ့ ပန်းထိုးကတ္တီပါနဲ့အိစက်တဲ့သလွန်တော်အပေါ် ဝုန်းဆိုပစ်လဲချလိုက်သတဲ့ ။ မျက်လုံးအပြူးသားနဲ့နန်းဆောင်ကိုလှည့်ပတ်ကြည့်နေတဲ့အပြင် ပါးစပ်ကလဲတောတွင်းသားများလိုဟောင်းလောင်းပွင့်လို့ ။ အခုမှပထမဆုံးမုဆိုးအမဲလိုက်တာခံရဖူးတဲ့ သမင်ညှိုပေါက်စကလေးများလိုပေါ့ ။

တကယ်လဲဒီဘုရင်ကလေးကိုရှာဖွေတွေ့ရှိခဲ့တာဟာ မုဆိုးတစ်ဦးပဲကိုး ။ ခြေဗလာနဲ့ပုလွေတိုတစ်ချောင်းကိုင်လို့ဆိတ်ကျောင်းနေတဲ့ တောသားကောင်လေးဟာ အဲဒီအချိန်အထိသူ့ကိုယ်သူ့ဆိတ်ကျောင်းသမားရဲ့ သားလို့ပဲထင်နေခဲ့ရှာသတဲ့ ။ အဖြစ်ကဒီလိုလေ ။ နတ်ရွာစံသွားတဲ့ဘုရင်ကြီးရဲ့တစ်

ဦးတည်းသောသမီးတော်ဟာ ဂုဏ်မရှိခြင်မရှိလမ်းပေါ်ကပုလွေသမားတစ်ယောက်နဲ့ချစ်ကြီးသွယ်ခဲ့ဖူးပါသတဲ့ ။ တစ်ချို့ကျပြန်တော့လဲ သမီးတော်ရဲ့အချစ်ပန်းကိုဆင်မြန်းနိုင်ခဲ့တာပုလွေသမားမဟုတ်ဘူး..မြို့တော်ကျက်သရေဆောင်ဘုရားကျောင်းတော်ကြီးကို လာရောက်ဦးစီးဆောက်လုပ်ပေးခဲ့တဲ့ ရမီနီဘက်ကပန်းပုကျော်လို့ဆိုကြပြန်ရော ။ ထားပါလေ..ပုလွေသမားဖြစ်ဖြစ် ၊ ပန်းပုကျော်ဖြစ်ဖြစ် သမီးတော်ရဲ့မျက်နှာသာပေးမြောက်စားမှုကို ပိုပိုသာသာခံစားရတဲ့ဒီအနုပညာရှင်ဟာ ရုတ်တရက်ပဲ စုတ်စမြုတ်စပျောက်ကွယ်သွားသလို သမီးတော်ရဲ့အဖေမပေါ်ရှာတဲ့ရက်သားရင်သွေးမင်းသားလေးဟာလဲတညမှာမအေ့ရင်ခွင်ထဲအိပ်နေရာကထူးထူးဆန်းဆန်းပျောက်ဆုံးသွားပါသတဲ့ ။ ကလေးကို တော့မြို့တော်ကနေတရက်ခရီးလောက်မြင်းစိုင်းသွားရတဲ့အစွန်အဖျားရွာက လယ်သမားလင်မယားပဲမွေးစားသလိုလိုသတင်းတွေဖြစ်နေတဲ့အချိန်မှာ မီးတွင်းထဲကတောင်မထွက်တတ်သေးတဲ့ ဖြူဖျော့ဖျော့သမီးတော်ဟာလဲ ရင်သွေးပျောက်သွားလို့ရင်ကွဲရာသလား ၊ နန်းတွင်းသမားတော်ကြီးရဲ့အဆိုအတိုင်းရုတ်တရက်ကပ်ပြီလာတဲ့ ထူးဆန်းသောဝေဒနာကြောင့်ပဲလား ၊ နန်းတွင်းထဲက အတွင်းသိအစင်းသိတွေတိုးတိုးပြောကြသလို အီတာလျံအဆိပ်ပြင်းကိုဖုံးကွယ်ဖို့ အမွှေးအကြိုင်နိုင်နိုင်ခပ်ထားတဲ့ဝိုင်ချိုချိုကြောင့်ပဲလားတော့မဆိုနိုင်ပေမဲ့ကလေးပျောက်ပြီးနာရီပိုင်းအတွင်းပဲ ကံကုန်ရှာပြန်တယ်။

ဆိုတော့ကာအင်မတန်နှုတ်လုံတဲ့ ခြေမြန်တော်ဘုရင့်လူယုံကြီး မြင်းကုံးနီးပေါ်ကတလှုပ်လှုပ်နဲ့နေတဲ့ အထုပ်ကလေးကိုဆွဲယူလိုက်ရင်း ဆိတ်ကျောင်းသမားတံတံခါးကိုခပ်ကြမ်းကြမ်းခေါက်နေချိန်မှာတော့ မြို့တော်အစွန်တနေရာက ဘုရားရှိခိုးကျောင်းအိုကြီးရဲ့အနောက်တစ်ပြင်ထဲ အသင့်တူးထားတဲ့ကျင်းထဲကိုပူပူနွေးနွေးနတ်ရွာစံရာတဲ့ သမီးတော်ရဲ့ရုပ်ကလာပ်ကိုမြေချနေခဲ့ကြပြီ ။ တချို့အဆိုအရတော့ သမီးတော်ကိုမြှုပ်နှံလိုက်တဲ့အဲဒီကျင်းထဲမှာပဲ နောက်ထပ်အလောင်းတစ်ခုလဲ လှဲလျောင်းလို့နေရာပါသတဲ့ ။ အနုပညာသည်လက်သွယ်သွယ်နုနုတွေကို လက်ပြန်ကြီးတင်းတင်းတုတ်လို့ ရင်ဘတ်မှာခါးဒဏ်ရာအချက်ပေါင်းမြောက်များစွာနဲ့ အသက်ပျောက်နေရာတဲ့ တိုင်းခြားသားလုလင်ပျိုလူချောတစ်ဦးရဲ့ရုပ်ကလာပ်ပါပဲ ။ ကိုင်း..သဘောပေါက်လောက်ကြရောပေါ့ ။

ဒါနဲ့ဖတ်လမ်းကိုပြန်ဆက်ရရင် နန်းတွင်းအနုညာရှင်ကိုသာမက ရင်သွေးနဲ့မြေးကိုပါပြစ်ဒဏ်ကြီးကြီးခတ်ခဲ့တဲ့ဘုရင်ကြီးဟာ နတ်ရွာစံခါနီးဆဲဆဲမှာတသက်လုံးကမေ့ထားခဲ့တဲ့နောင်တတရားတွေကပဲအနိုင်ယူခဲ့လေသလား ၊ ဒါမှမဟုတ်သူ့သွေးမပါသူ သူ့နေရာဆက်ခံမှာကိုမလိုလားနိုင်တာပဲလားဆိုတာတော့မသိနိုင်ပေမဲ့ရုတ်တရက်ဆိုသလို ဆိတ်ကျောင်းသမားဆီကိုစွန့်ပစ်ခိုင်းခဲ့တဲ့ သူ့မြေးတော်လေးကိုဆင့်ခေါ်စေပြီးညီလာခံမှာပဲ သူ့ရဲ့အရိုက်အရာကိုဆက်ခံမဲ့သူအဖြစ်အတည်ပြုခဲ့ပါသတဲ့ ။

ရုတ်တရက်ပဲဆိတ်ကျောင်းသားဘဝကနေ ဘဝပြောင်းလာတဲ့ဘုရင်ပျိုကလေးကတော့ရွှေနန်းတော်ထဲကိုခြေချမိကတည်းက အလှအပခမ်းနားသိုက်မြိုက်မှုမှန်သမျှကိုထူးထူးခြားခြားစိတ်ဝင်တစားရှိလွန်းလှသတဲ့။ ဒါကိုဘုရင်ကလေးကို သူ့နန်းဆောင်ဆီကြိုဆိုခေါ်ဆောင်သွားသူတွေကနေစပြီး သတိထားမိကြတာပဲ။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့နန်းဆောင်ထဲမှာ သူ့အတွက်ပြင်ဆင်ထားတဲ့ဝတ်လုံတော်တွေကျောက်သံပတ္တမြားလက်ဝတ်ရတနာတွေကိုမြင်မြင်လိုက်ချင်း ဘုရင်လေးခမျာဝမ်းသာလွန်းလို့လွှတ်ခနဲတောင်အော်မိတဲ့အထိကိုး။ ပြီးတော့ချက်ခြင်းပဲသူ့ရဲ့သိုးသားရေအပေါ်ရုံနဲ့ သားရေပျော့အင်္ကျီကိုဆွဲချွတ်လိုက်ပြီး မင်းဝတ်တန်ဆာတွေကိုစက္ကန့်မဆိုင်းလဲလှယ်တော့တာပါပဲ။ ဘုရင်ကလေးခမျာ တခါတလေတော့လဲဘာဟန်ပန်လေသံမှဂရုစိုက်စရာမလိုတဲ့တောထဲကဘဝကိုသတိရမိရှာတယ်။ မဆုံးနိုင်အောင်လေ့ကျင့်သင်ကြားနေရတဲ့ ထီးမူနန်းရာယဉ်ကျေးဖွယ်ရာတွေနဲ့ပြည့်နှက်နေတဲ့ရွှေနန်းတော်ဟာ ငြီးငွေ့ဖွယ်တင်းကြပ်လှတာကိုး။ ဒါပေမဲ့တောက်ပခမ်းနားပြောင်ရောင်လှတဲ့ အဆောင်ဆောင်အခန်းခန်းနဲ့ရွှေနန်းဆောင်တွေရဲ့အရှင်သခင်ဘဝရယ် ၊ တသွေးတမွေးနဲ့လှပချောမောလာတဲ့သူ့ရုပ်ရည်ရယ်နဲ့ယှဉ်လိုက်ရင်ဘာဖြစ်လောက်မလဲ။ ဘုရင်ကလေးဟာညီလာခံပြီးသွားတိုင်း ကြေးခြင်္သေ့ရုပ်ကြီးတွေစီရီပြောင်လက်နေတဲ့လှေကားကျယ်ကြီးတလျှောက် အမောတကောပြေးဆင်းပြီး နန်းဆောင်တကာ ၊ စင်္ကြံတကာကိုလှည့်လည်သွားလာနေတာများ ဝေဒနာခံစားနေရသူတွေအနာပျောက်ဆေးကိုအမောတကောလှည့်ပတ်ရှာနေတဲ့အတိုင်းပါပဲ။ ငြီးငွေ့ပင်ပန်းလာတိုင်း အလှကိုရှာလို့ဆေးသဖွယ်မှီဝဲတယ်ဆိုကြပါစို့။

သူ့ရဲ့အလှအပရှာပုံတော်ဖွင့်တဲ့ခရီးမှာ တခါတလေတော့လဲသွယ်သွယ်လျလျ ၊ ငွေရောင်ဆံပင်တွေဝင်းဝင်းလက်လက်နဲ့ ဖိတ်လုံတောက်တောက်ပပတွေပျံနေတတ်တဲ့ အဆောင်ကိုင်လုလင်တွေပါတတ်တယ်။ များသောအားဖြင့်တော့ဘုရင်ပျိုကလေးတစ်ဦးတည်းသွားတာများတာပါပဲ။ အလှတရားရဲ့လျှို့ဝှက်ချက်ဆိုတာမျိုးက တစ်ဦးတည်းဆိတ်ကွယ်ရှာမှာရှာမှသာ လျင်လျင်မြန်မြန်တွေ့နိုင်တာလို့သူထင်တာကိုး။ တကယ်လဲအလှဆိုတဲ့အရာဟာ ဉာဏ်ပညာလိုပါပဲ ၊ ဆိတ်ကွယ်ရာအရပ်မှာ ငြိမ်သက်စွာချဉ်းကပ်လာသူများကိုသာ အနက်နဲဆုံးအရာတွေကိုလှစ်ဟဖွင့်ပြတတ်တာမဟုတ်လား။

အဲဒီတလောတုန်းကတော့ဘုရင်ကလေး အလှတရားကိုလွန်လွန်ကျူးကျူးမြတ်နိုးကိုးကွယ်ပုံ အကြောင်းတွေဟာနန်းတွင်းထဲမှာရော ၊ တိုင်းပြည်တခုလုံးမှာပါရေပန်းအစားဆုံးလို့ဆိုလို့ရတယ် ။ တခါများဆို မြို့တော်သူမြို့တော်သားတွေကိုယ်စား အခစားဝင်လာတဲ့မြို့တော်ဝန်ကြီးဟာဘုရင်ကလေးကို ဗင်းနစ်မြို့ကနေအသစ်ဝယ်လာတဲ့ပန်းချီကားတချပ်ရှေ့မှာ ငှူးထောက်လျက်သားတောင်တွေမိတယ်ဆိုပဲ ။ နောက်တခါကျပြန်တော့ မင်းခမ်းမင်းနားတစ်ခုကနေ ဘုရင်ပျိုကလေးဟာနာရီပေါင်းမြောက်များစွာပျောက်နေပြန်လို့ လိုက်ရှာကြရပြန်သတဲ့ ။ ဒါနဲ့အပြင်းအထန်ပိုင်းရှာကြတော့ နန်းတော်တောင်ဘက် မျှော်စင်တစ်ခုထဲက ဂရိပြည်ကကျောက်မျက်ရှင်နဲ့ထုထားတဲ့ အဒိုးနစ်(အလှနဲ့ရမ္မက်)နတ်ဘုရားရုပ်ထုရှေ့မှာမျက်တောင်မခတ်ငေးနေတာကို တွေ့ကြရပြန်သတဲ့ ။ ဘုရင်ကလေးရဲ့အလှတရားကိုရှုသွပ်တဲ့ ပုံပြင်တွေထဲကနောက်တစ်ခုကလဲအဆန်းသားရယ် ။ တခါကမြစ်ကိုဖြတ်ပြီးကျောက်တံတားဆောက်ကြတော့မြစ်ကြမ်းပြင်ကနေပန်းပုတစ်ခုဆယ်မိကြတာကိုး ။ ပန်းပုကလက်ရာမြောက်လှတဲ့ရှေးဟောင်းပစ္စည်းဆိုတော့ ရွှေနန်းတော်ကိုဆက်သလိုက်ကြတာပါပဲ ။ အဲဒီတင် တခါသားမှာဘုရင်ပျိုကလေးကို “ ဟေဒရီယန်က ဘီသီးနီးယန်းကျွန်” လို့စာတွင်းရက်သားပါတဲ့ ပန်းပုရဲ့တင့်တယ်လှတဲ့ကျောက်မျက်ခုံးတွေကို နှုတ်ခမ်းနဲ့ဖိကပ်ပြီးနမ်းရှုပ်နေတာကိုမြင်မိကြပြန်ရော ။ ငွေသားနဲ့သွန်းထားတဲ့ “အန်ဒီမီယွန် (အိုလံပီယာမင်းသား)ရုပ်တုပေါ်ကို လရောင်ဖြာလွင်ဝင်းစက်နေတာကိုတစ်မိမိနဲ့မဝနိုင်အောင် ငေးရင်းမိုးလင်းသွားတာမျိုးကတော့ အဆန်းတောင်မဟုတ်တော့ဘူးဆိုရမယ် ။

ဘယ်ပစ္စည်းမဆိုရှားပြီ ၊ လှပြီ ၊ တန်ဖိုးကြီးပြီဆိုရင်ကို ဘုရင်လေးကတမ်းတမ်းစွဲတော့တာပဲ ။ အဲဒီလိုရတနာတွေကိုရှာဖွေစုဆောင်းဖို့ ကမ္ဘာအရပ်ရပ်ကိုစေခံရတဲ့ကုန်သည်တွေဆိုတာလဲ မနည်းပါဘူးတဲ့ ။ တချို့ကိုတောင်ပင်လယ်ကတံငါသည်တွေဆီ ပယင်းအရှာလွှတ်သလို ၊ မှော်အစွမ်းနဲ့ပြည့်စုံတယ်လို့ဆိုတဲ့စိမ်းပြာရောင်တာကျွဲကျက်မျက်ရွဲမျိုးကိုရှာဖို့ တချို့ကိုတော့အီဂျစ်ပြည်အထိတောင်လွှတ်သတဲ့ ။ အဲဒီရှားပါးလှတဲ့ကျောက်မျက်တွေက ပိရမစ်ခေါ်တဲ့ဘုရင်သချိုင်းတော်တွေထဲမှာသာတွေ့နိုင်တာကိုး ။ အရောင်အသွေးစိုလက်ပြီးအဆင်အခက်ဆန်းကြယ်လှတဲ့ ပိုးကော်ဇောတွေ ၊ အရောင်ခြယ်ထားတဲ့အိုးတွေရဖို့ ပါရှားပြည်ကိုသွားတဲ့သူလဲသွားကုန်ပြီ ။ အိန္ဒိယပြည်ကိုလွှတ်တဲ့အဖွဲ့ကတော့အကြီးဆုံးလို့ဆိုရမယ် ။ ရှာရဖွေရ ဝယ်ရခြမ်းရမဲ့အမျိုးအမည်တွေကလဲများပေတာကိုး ။ ပုစဉ်းတောင်လိုပါးလွှာနူး

ညံ့တဲ့ဇာတိတွေ ၊ အရောင်ဆိုးထားတဲ့ဆင်စွယ်တွေ ၊ ကျောက်စိမ်းလက်ကောက်တွေ ၊ ကြောင်ကျောက်
တွေ ၊ စန္ဒကူးနှစ်တုံးတွေ ၊ အပြာရောင်ကြွေရည်သုတ်ထည်တွေနဲ့ သိုးမွှေးစစ်ပုဝါတွေဆိုတဲ့ကမ္ဘာအရပ်
ရပ်ကအဖိုးမဖြတ်နိုင်တဲ့ပစ္စည်းတွေချည်းပဲဆိုပါတော့ ။

ဒါတွေကိုပိုင်ဆိုင်ထားပေမဲ့ အခုလောလောဆယ်ဘုရင်လေးရဲ့ခေါင်းထဲမှာတချိန်လုံးရှိနေတာ
တော့နန်းတက်ပွဲဝတ်လုံအကြောင်းပဲ ။ ပါးလွှာပြောင်းသွဲ့နေအောင်အပါးခပ်ထားလို့ ပိုးစများလိုနူးညံ့လှ
တဲ့ရွှေသားပါးပါးနဲ့စိမ့်ထားတဲ့ဝတ်လုံရယ် ၊ ပတ္တမြားစီခြယ်ထားတဲ့သရဖူရယ် ၊ ပုလဲတွေသွယ်တန်းထား
တဲ့ရာဇလုံတံရယ်ပေါ့လေ ။ ဒီညလဲမအိပ်နိုင်ဖြစ်နေတာအဲဒီမင်းမြောက်တန်ဆာတွေကိုစွဲပါပဲ ။ အခုလဲ
စည်းစိမ်ရှိလှတဲ့သလွန်တော်ပေါ်မှာ ဘယ်ညာလူးလိုမုံရင်းရွှေမီးလင်းဖိုကြီးထဲကထင်းရှူးမွှေးတုံးကြီးတ
ငွေ့ငွေ့လောင်နေတာကိုစိုက်ကြည့်လို့ သူ့အဆင်အယင်တွေဘယ်လိုပုံတွေများထွက်လာမလဲဆိုတာ
ကိုမှန်းဆကြည့်နေတာ ။ ဒီမင်းမြောက်တန်ဆာတွေကိုချုပ်လုပ်ဖို့ လွန်ခဲ့တဲ့လပေါင်းများစွာကတည်းက
တနိုင်ငံလုံးကကောင်းပေ့ ၊ ဝါရင့်ပေ့ဆိုတဲ့အုပ်ချုပ်သည်တွေ ၊ ပန်းတိမ်သမားတွေ ၊ ပန်းထိုးကျောက်စီ
သမားတွေကိုဆင့်ခေါ်ပြီးပုံစံအမျိုးမျိုးထုတ်ခိုင်းပြီး စိတ်တိုင်းအကျဆုံးကိုရွေးပြီးသား ။ လိုအပ်မဲ့ရတနာ
တွေ ၊ ပစ္စည်းပစ္စယတွေအတွက်လဲ ခုနကပြောခဲ့သလိုကမ္ဘာအရပ်ရပ်ကိုလူလွတ်ရှာခဲ့ပြီးသားပါပဲ ။ နန်း
တက်ပွဲကျရင် အင်မတန်ကြီးကျယ်တဲ့ဘုရားရှိခိုးကျောင်းတော်ကြီးထဲမှာ ဒီလိုအထူးစီမံချုပ်လုပ်ထားတဲ့
အဆောင်အယောင်အပြင်အဆင်တွေနဲ့ သူ့ဘယ်လောက်များကြည့်ကောင်းချောမောလိုက်မလဲလို့တွေး
မိတိုင်း ဘုရင်ပျိုကလေးရဲ့နှုတ်ခမ်းဖျားမှာအပြုံးတွေဝေလာသလို ၊ တောတွင်းသားလိုနက်မှောင်နေတဲ့
မျက်လုံးတွေလဲအသက်ဝင်ပြီးဖိတ်ဖိတ်တောက်လာတော့တယ် ။

ခုလဲဘုရင်ကလေးဟာကျေနပ်စွာနဲ့နေရာကထလာပြီး အဆန်းတကြယ်ပန်းပွင့်ပန်းခက်တွေထု
ထွင်းမွမ်းမံထားတဲ့မီးလင်းဖိုနံဘေးကိုအသာမှီပြီး အလင်းမှိန်မှိန်ဖြာနေတဲ့သူ့ရဲ့စက်ခန်းဆောင်ကိုလှည့်
ပတ်ကြည့်မိသတဲ့ ။ နံရံတွေပေါ်ကပန်းထိုးပိုးချည်ပန်းချီတွေဆိုတာတော့ လက်ရာမြောက်ဆန်းကြယ်
လွန်းလို့အလှတရားရဲ့အောင်ပွဲဆိုတာအိပ် လို့နားလည်ရမလိုပါပဲ ။ အခန်းထောင့်တဖက်မှာအပြည့်နေ
ရာယူထားတဲ့ရွှေပိန်းချမတ်ရပ်စီရိုကြီးကလဲ ဝံသဝဏ်ကျောက်ကြည်ပြာရောင်တွေ ၊ သဘာဝအတိုင်း

သက်တံ့ရောင်အကွက်အကွက်ထနေတဲ့ သဘောမဟူရာကျောက်တွေနဲ့တန်ဆာဆင်ထားတာများတင့်တယ်လွန်းလို့ကြည့်မဝစရာဖြစ်ရပါသတဲ့။ ပြတင်းပေါက်ဘက်ကိုမျက်နှာမူထားပြီးဆန်းကြယ်စွာထုတေခွေဝိုင်းလို့ပုံဖော်ထားတဲ့အံ့ဆွဲအဆင့်တွေပါတဲ့ ဝီရိကလေးကလဲရွှေမှုန်လက်လက်ထနေတဲ့ယွန်းလွှာအချပ်တွေ ၊ ရွှေမှန်ကူကွက်တွေနဲ့ခြယ်ထားတော့ အင်မတန်ကိုအဖိုးထိုက်တဲ့အပြင်ကျက်သရေရှိလှတာအမှန်ပါပဲ။ အဲဒီဝီရိကလေးအပေါ်မှာတော့ နပေ့ဆိုတဲ့ပင်းနစ်မြို့ကဖန်ထည်တွေ ၊ ကြီးတွေယုက်နေတဲ့မဟူရာခွက်တွေတင်ထားတယ်။ ကဲ...သလွန်တော်ကြီးကိုပဲကြည့်ဦးမလား..ပိုးအိပ်ရာဖုံးပေါ်မှာပန်းထိုးထားတဲ့ဘိန်းပန်းနီဖျော့ဖျော့တွေက အိပ်မက်နတ်သမီးရဲ့လက်ထဲကနေ အိပ်ချင်မူးတူးနဲ့ဖြန့်ကြဲချထားသလိုမျိုးကဗျာဆန်ဆန်ပြန့်ကြဲလို့။ ကျူရီးလိုသွယ်လျတဲ့ဆင်စွယ်ပွတ်လုံးတွေနဲ့ပင့်တင်ထားတဲ့ကတ္တီပါပိတာန်အပေါ်ကနေဖြာထွက်နေတဲ့ ပင်လယ်ရေမြှုပ်တွေလိုဖြူဖွေးနူးညံ့လှတဲ့ငှက်ကုလားအုပ်အမွှေးတွေကလဲ ပြောကြောင်းထိုးထားတဲ့ငွေသားအိပ်ဆောင်တော်မျက်နှာကြက်ကို မမှီတမှီထိလှမ်းလို့။ နံဘေးမှာတော့ကြေးစိမ်းနဲ့သွန်းထားတဲ့ နာစစ်ဆပ်လူချောကလဲရွှင်လန်းစွာရယ်မောရင်း ပြောင်လက်နေတဲ့ကြေးမုံကိုခေါင်းပေါ်မှာမြှောက်ကိုင်လို့။ သလွန်နံဘေးစားပွဲကလေးပေါ်မှာလဲ ခရမ်းဆွဲကျောက်ခွက်ပြားကလေးတင်လို့။ အရာအားလုံးဟာနတ်တို့ဖန်ဆင်းထားသလိုကို ဆန်းကြယ်ခမ်းနားပြီးပြည့်စုံတယ်ဆိုကြပါစို့။

ပြတင်းကနေအပြင်ကိုလှမ်းမျှော်ကြည့်လိုက်မယ်ဆိုရင်တော့ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းတော်ကြီးရဲ့အမိုးခုံးကြီးဟာအင်မတန်ကြီးမားတဲ့ရွှေဘောလုံးကြီးအလား အရိပ်ကျမဲနက်နေတဲ့အိမ်တွေပေါ်မိုးလို့ပေါ့။ မြစ်ကမ်းဘက်ကမြူထူထူလမ်းမတွေပေါ်မှာတော့ နွမ်းနယ်နေတဲ့ညစောင့်တွေခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန်စကြီလျှောက်နေကြတယ်။ အတော်လှမ်းတဲ့သစ်သီးခြံတစ်နေရာမှာတော့ ညတေးသီငှက်ကလေးတေးဆိုနေချိန်မှာပဲ ဖွင့်ထားတဲ့နန်းဆောင်လေသာပြတင်းကနေ စံပယ်ရနဲ့ဖျော့ဖျော့လေးကကြိုင်နေအောင်ဝင်လာတတ်သေးတယ်။ ဘုရင်ပျိုလေးဟာ ညရဲ့အလှနဲ့စက်ရာဆောင်ရဲ့တင့်တယ်မှုကိုကျေကျေနပ်နပ်ခံစားရင်းဆံ့နွယ်ခွေညိုညိုလေးတွေကိုအသာသပ်တင်လို့ ငွေစောင်းကိုလှမ်းယူကာတေးသွားတစ်ပုဒ်ကိုမပီမပြင်တီးခတ်မိသတဲ့။ မကြာပါဘူး..တစ်ပိုဒ်တောင်မဆုံးခင်ပဲ ဘုရင်ကလေးရဲ့မျက်တောင်ရှည်ကြီးတွေဟာစင်းကျလာပြီး ထူးထူးဆန်းဆန်းပဲနွမ်းလျလာရော။ သူ့ဘဝတစ်လျှောက်လုံးမှာ တစ်ခါမှ

ဒီလောက်ပြင်းပြင်းထန်ထန်မပျော်ရွှင်ခဲ့ရဖူးသလို ပဉ္စလက်ဆန်လှတဲ့ဒီလိုအလှတရားကိုလဲတစ်ခါမှ မျက်မြင်ကိုယ်တွေ့ မခံစားခဲ့ရဖူးဘူးမဟုတ်လား။ ဘယ်အရာမဆို တန်ဆေးလွန်ဘေးကိုး ။

ဒီလိုနဲ့နာရီစင်ကြီးကနေညဆယ်နှစ်နာရီထိုးသံလဲထွက်လာရော ဘုရင်လေးလဲအနားကခေါင်းလောင်းကိုအသာတို့လိုက်တာနဲ့ မင်းလုလင်တွေဝင်လာပြီး သူ့ကိုညအိပ်ဖို့ရာပိုးဝတ်စုံလဲလှယ်ပေးကြပါသတဲ့ ။ ပြီးတော့နှင်းဆီရည်နဲ့လက်ကိုအသာဆေးကြောပေးပြီး ဘုရင်ကလေးရဲ့ခေါင်းအုံးအပေါ်မှာ ပန်းလွှာပန်းမုံတွေကြံပေးကြတယ် ။ သူတို့တွေထွက်သွားတာနဲ့ ဘုရင်ကလေးလဲအိပ်ပျော်သွားရော ။

အိပ်ပျော်သွားတာနဲ့ဘုရင်ကလေးဟာ ထူးထူးဆန်းဆန်းဒီလိုအိပ်မက်ကိုမြင်မက်မိပါသတဲ့ ။ အိပ်မက်ထဲမှာဘုရင်ကလေးဟာ အလျားရှည်ရှည်နဲ့ ထပ်ခိုးနိမ့်နိမ့်တခုအထဲကိုရောက်နေတယ် ။ သူ့အနားမှာလဲရက်ကန်းစင်ပေါင်းမြောက်များစွာဟာတရောင်ရောင်တဂျင်ဂျင်မြည်အောင်ခတ်လို့ရယ် ။ အထပ်ခိုးလေးရဲ့အလွန်သေးတဲ့ပြတင်းပေါက်တွေကနေပြီး နေ့အလင်းရောင်ဟာလဲဝင်တယ်ဆိုရုံပြုလေ့လေးပဲရှိနေပေမဲ့ ပိန်လို့နေတဲ့ရက်ကန်းသည်တွေအထည်ပေါ်ကိုမနည်းကုန်းပြီး အာရုံစိုက်နေကြတာကိုတော့မြင်နေရသတဲ့ ။ ရက်ကန်းစင်ဘောင်ကြီးတွေပေါ်မှာလဲ ဝါကြင်ကြင်အသားအရေနဲ့နာမကျန်းတဲ့ရှုပ်ထွက်နေတဲ့ကလေးတွေထိုင်နေပြီး အတိုင်ချည်ဘက်ကိုလွန်းဖောက်ဝင်သွားတိုင်း အလွန်လေးတဲ့ရက်ကန်းသွားကြီးကိုကိုင်မထားကြရပြီး လွန်းရပ်သွားတာနဲ့ရက်ကန်းသွားကိုချလို အဖောက်ချည်တွေကိုတန်းပေးနေကြတယ် ။ ကလေးတိုင်းရဲ့မျက်နှာဟာအလွန်ဆာလောင်နေသလိုနွမ်းဖျော့နေကြတဲ့အပြင် ချည်ကျော်ချည်ချလုပ်ပေးနေတဲ့လက်ကလေးတွေကလဲ တုန်ယင်နေကြရှာသတဲ့ ။ မျက်ကွင်းတွေညိုမည်းချောင်ကျနေကြတဲ့ မိန်းမကြီးတချို့ကတော့အနားကစားပွဲလေးမှာထိုင်ပြီး ချုပ်လုပ်လို့ရယ် ။ အခန်းတစ်ခုလုံးမှာမခံမရပ်နိုင်လောက်အောင် လျှောင်ပိတ်ပြီးအနံ့ဆိုးတွေမွန်နေသလို နံရံတွေကလဲစိုထိုင်းပြီး စိမ့်ရွှဲလို့မို့စွဲနေသေးတယ် ။

ဒါနဲ့ဘုရင်လေးလဲယက်ကန်းသည်တစ်ယောက်အနားအသာသွားလို့ ငုံ့ကြည့်မိတော့ဟိုကစိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးနဲ့ဆိုသတဲ့ ။

“...ဘာလို့လာကြည့်နေရတာတုံး...တန်တော့ကျုပ်တို့သခင်ကအငိုက်ဖမ်းဖို့လွှတ်လိုက်တဲ့သူထင်ပါရဲ့၊ ပြောလိုက်စမ်းပါ...မခိုရဲမကပ်ရဲကြပါဘူးလို့.....”

“.....ဦးကြီးတို့သခင်ဆိုတာဘယ်သူများလဲ.....”

လို့ဘုရင်လေးကမေးမိတော့ယက်ကန်းသည်ကြီးက ခါးခါးသီးသီးလေသံနဲ့ပြန်ဖြေတယ် ။

“.....ကျုပ်တို့သခင်လား..ကျုပ်တို့သခင်ဆိုတာ..ကျုပ်တို့လိုပဲနဲ့နစ်ဖက်ကြားခေါင်းပေါက်တဲ့လူပဲပေါ့ ကွဲ့..သို့ပေမဲ့လူချင်းအတူတူကိုဘဝခြင်းကတော့အပုံကြီးကွာတာပေါ့...ကျုပ်ကအထည်တွေရက်နေသူ ပေမဲ့အစုတ်အပြုံကိုမနည်းအပ်နဲ့တဲပြီးအရှက်လုံရုံဝတ်နေချိန်မှာ..ကျုပ်သခင်ကတော့ပိုးဖဲသားမွေးတွေ အလဲလဲဝတ်လို့....ကျုပ်မှာငတ်မွတ်လွန်းလို့တနေ့တခြားအားနည်းလာချိန်မှာ..ကျုပ်သခင်ကတော့လို သည်ထက်ပိုပြီးအပြည့်အသိပ်စားသောက်နေပေမဲ့..စားပို့နှင့်သံတောင်မကြားရပါဘူး...”

ဒါကိုကြားတော့ ဘုရင်လေးခမျာတအံ့တဩနဲ့ရေရွတ်မိပါသတဲ့ ။

“....ဒါပေမဲ့ဦးကြီးရယ်....သခင်သခင်နဲ့ဆိုနေရအောင်...ဒီပြည်ဟာလွတ်လပ်တဲ့မြေဟုတ်ဘူးလား..ဦး ကြီးကိုကျွန်ပြုနိုင်တဲ့အခွင့်အာဏာဘယ်သူ့ဆီမှာမှမရှိပါဘူး.....ကိုယ့်အတွက်ကိုယ်ပဲအလုပ်လုပ်ပါတော့ လား.....”

“.....ဪ...ဒီသူငယ်နဲ့တော့ခက်သေးတာပဲ...မှတ်ထားကွ...စစ်မက်ဖြစ်ပွားနေချိန်မှာခွန်အားကြီးသူ တွေကအားနည်းသူတွေကိုကျွန်ပြုသလိုပဲ...ငြိမ်းချမ်းစည်ပင်ချိန်မှာတော့နေရှင်တွေကသူဆင်းရဲတွေ ကိုကျွန်ပြုတာသဘာဝပဲ..တို့တွေဟာအလုပ်လုပ်ဖို့အတွက်ပဲအသက်ရှင်နေကြရပေမဲ့..တို့သခင်တွေ ကလုပ်ခကိုမတန်တဆနိမ်ချပြီး..မလောက်မငှပေးတဲ့အတွက်သက်ဆိုးမရှည်ကြပြန်ဘူး....တို့တွေနဖူး

ကချေးခြေမကျအောင်ရုန်းရတဲ့အကျိုးအမြတ်အဖြစ်..သူတို့ရဲ့ရတနာသေတ္တာတွေပိတ်မနိုင်အောင်ရုန်းကြွလာချိန်မှာ..တို့ရင်သွေးလေးတွေကတော့တဖြတ်ဖြတ်နဲ့အချိန်မတိုင်ခင်..ကြွကြရှာသလို..တို့ချစ်ရသူတွေလဲငတေမာသမားတွေဖြစ်ကုန်ကြရတယ်..စပျစ်နယ်တာကတော့တို့တွေပါပဲ..ဝိုင်ချိုကိုတော့တခြားသူတွေသောက်ကြရတယ်..ပြောင်းကိုတို့ကြံပေမဲ့တို့ကျီကတော့ဟောင်းလောင်းပဲ..လူတွေမမြင်ရပေမဲ့တို့တွေဟာသံကြီးတန်းလန်းနဲ့ထူးခတ်ခံနေရသူတွေပါပဲ..ပြီးတော့တို့ကိုလွတ်လပ်သူတွေလို့ယေဘုယျအားဖြင့်ခေါ်ဆိုကြပေမဲ့..တို့တွေဟာတနည်းအားဖြင့်တော့ကျွန်တွေပဲပေါ့ကွယ်.....”

“.....ဒါ..ဒါဟာ..အမှန်ပဲလား...ဦးကြီး...ဒီကလူတွေအကုန်လုံးဒီလိုအဖြစ်တွေကြုံနေကြတာပဲလား...”

“.....အေးပေါ့ကွယ်...ကြီးငယ်မဟူ..ကျား ၊ မ..မရွေးဒီလိုချည်းပါပဲ...နာတာရှည်ဖြစ်နေကြတဲ့ကလေးတွေတောင်မကျန်ပါဘူး...ကုန်သည်တွေကလဲတို့ကိုမတန်တဆဈေးမြှင့်လို့ရောင်းကြတာသိပေမဲ့..သူတို့ဆိုတဲ့ဈေးပေးရတာပဲ..ရဟန်းတွေလဲပုတီးအဆက်မပြတ်စိတ်လို့..တို့နေရာကိုဖြတ်သွားကြဖူးပါရဲ့..တို့ကိုဘယ်သူမှအရေးမလုပ်ကြပါဘူး...တို့တွေရဲ့မဲမှောင်နေတဲ့လမ်းကျဉ်းလေးတွေထဲကို..ဆင်းရဲခြင်းကသာဆာလောင်တဲ့မျက်လုံးတွေနဲ့ဝင်လာတတ်တယ်....ဒုစရိုက်ကသာရွံ့စွဲစိုအောင်ငိုရင်းရောက်လာတတ်တယ်..မနက်တိုင်းမှာကံဆိုးမိုးမှောင်ကျခြင်းဝေဒနာနိုးလို့သာ..တို့တွေနိုးလာရပြီး..နာကျင်အရှက်ရခြင်းကပဲတို့ကိုတညလုံးအဖော်လုပ်တယ်..ဒါတွေကိုမင့်ပြောပြလို့လဲအပိုပေါ့ကွယ်..မင်းဘာနားလည်တတ်မှာလဲ..မျက်နှာမှာပျော်ရွှင်ခြင်းအပြည့်နဲ့မင်းဟာတို့ထဲကတစ်ယောက်မှမဟုတ်တာကို.....”

ဆိုပြီးပြောပြောဆိုဆိုနဲ့မျက်နှာလွှဲသွားတဲ့ ယက်ကန်းသည်ကြီးဟာချောင်းခြောက်ကြီးကိုအဆက်မပြတ် ဆိုးရင်းအလုပ်ပြန်စသတဲ့ ။ ယက်ကန်းတလျှောက်ပြေးနေတဲ့လွန်းကလေးမှာ ရွှေချည်တွေတန်းနေတာ မြင်မိတော့ဘုရင်လေးခမျာ အပြင်းအထန်တုန်လှုပ်သွားပြီးမေးမိတယ် ။

“.....ဒီ...ဒီ...ဝတ်လုံကိုဘယ်သူ့အတွက်ယက်နေတာလဲဟင်....”

“.....မနက်ဖြန်ဘိသိက်ခံမဲ့ဘုရင်လေးအတွက်ပေါ့ကွဲ့....ဘာဖြစ်လို့လဲ....”

ဘုရင်လေးဟာအလန်တကြားနဲ့ယောင်ယမ်းအော်ဟစ်လိုက်မိချိန်မှာပဲ အိပ်မက်ကနေမောကြီးပန်းကြီးနဲ့နီးလာရော ။ သူနီးလာတော့အင်မတန်လှပခမ်းနားတဲ့သူ့အဆောင်တော်ထဲမှာပဲ သက်တောင့်သက်သာအိပ်ရက်သား ဆိုတာကိုတွေ့ရတယ် ။ သူ့လေသာပြတင်းကနေမြင်နေရတဲ့ ပျားရည်ရောင်လခြမ်းကလေးကတော့ ခပ်မှိုင်းမှိုင်းကောင်းကင်စွန်းမှာတွဲခိုလို့ ။ အရာရာအားလုံးဟာ လှပသာယာပြီးနေသားတကျပါပဲ ။ ဒီတင်ဘုရင်လေးလဲ စိတ်သက်သာရာရပြီးအိပ်ပျော်သွားချိန်မှာပဲ နောက်ထပ်အိပ်မက်တစ်ခုကိုမြင်မက်ပြန်ပါသတဲ့ ။

မေးကနဲအိပ်ပျော်သွားတယ်လို့ထင်လိုက်ချိန်မှာပဲ ဘုရင်ပျိုကလေးဟာ ကျွန်တွေရာနဲ့ချီပြီးခတ်ကွင်းကိုင်လို့လှော်ခတ်နေကြတဲ့ ရွက်သင်္ဘောကြီးတစ်ခုရဲ့ကုန်းပတ်ပေါ်ရောက်နေပြန်သတဲ့ ။ သူလဲနေတဲ့ကောဇာပေါ်မှာတော့ ရွက်သင်္ဘောကြီးရဲ့မာလိန်မှူးလဲထိုင်နေတယ် ။ ကြက်သွေးရောင်တောက်ပနေတဲ့ပိုးခေါင်းပေါင်းကိုကြွားကြွားဝင်ဝင်ကြီးဆင်ထားတဲ့ မာလိန်မှူးကတော့သစ်ကနက်သားလိုပြောင်နေအောင်မည်းပါသတဲ့ ။ တွဲကျနေတဲ့နားပေါက်ကြီးတွေထဲမှာ ကြီးပေ့ဆိုတဲ့ငွေ့နားကွင်းတွေကိုပန်ဆင်ထားပြီးလက်ထဲမှာတော့ ဆင်စွယ်ချိန်ခွင်ကလေးကိုင်လို့ ။

လှော်ခတ်နေကြတဲ့ကျွန်တွေကတော့ နံငယ်ပိုင်းအစုတ်လေးတွေကိုယ်စီဆင်လို့ နီးရာလူနဲ့တွဲပြီးသံကြီးခတ်ခံထားရသေးတယ် ။ ကျက်ကျက်တောက်နေတဲ့နေပူကျဲကျဲထဲလှော်နေကြတဲ့ကျွန်တွေကြားထဲမှာ လူမည်းကြီးတွေကခေါက်တုန့်ခေါက်ပြန်လျှောက်ကြရင်း မထင်ရင်မထင်သလိုတဖြောင်းဖြောင်းမြည်အောင် သားရေကြာပွတ်နဲ့မညှာမတာ အရေလန်အောင်ရိုက်ကြသေးသတဲ့ ။ ကျွန်တွေကတော့လက်မောင်းကျစ်ကျစ်တွေကိုမြှောက်ကာ မြှောက်ကာနဲ့ လှော်တက်အလေးကြီးတွေကို ဆွဲကာ တွန်းကာနဲ့လှော်လိုက်ကြတိုင်း ဆားငန်ရေဖွေးဖွေးက လှော်တက်တွေအပေါ် အရောင်များတောင်ပြန်ဟပ်လို့ပေါ့ ။

ဒီလိုနဲ့နောက်ဆုံးမှာပင်လယ်ကွေ့ခပ်သေးသေးတစ်နေရာကိုရောက်သွားကြတယ်။ ရေစမ်းချ ဖို့ပြင်ကြတုန်းကမ်းခြေဘက်ကလေချိုကလေးသွေးလာတော့ ကုန်းပတ်နဲ့ရွက်ကြီးတွေပေါ်မှာမြေနီမှုန် တွေရဲလို့ရယ်။ ရုတ်တရက်ဆိုသလိုပဲမြည်းရိုင်းတွေစီးလာတဲ့အာရပ်သုံးယောက်ပေါ်လာပြီး သူတို့ကို လှုံ့လှမ်းပစ်ကြပါလေရော။ သင်္ဘောသူကြီးမာလိန်မှူးကတော့ ခပ်အေးအေးပဲအရောင်တွေတောက် တောက်ပပခြယ်ထားတဲ့လေးကြီးကိုလှမ်းယူပြီး အာရပ်တစ်ယောက်ရဲ့လည်မျိုကိုထုတ်ချင်းပေါက်သွား အောင်ပစ်ချလိုက်တော့ ကျန်တဲ့နှစ်ယောက်လဲပြေးကြတာတန်းလို့။ အပစ်ခံရသူကတော့မြည်းပေါ်က နေတခါတည်းလှိုင်းတွေထဲကိုထိုးကျသွားတော့တာပဲ။ အာရပ်တွေနဲ့ပါလာတဲ့ ကုလားအုပ်ပေါ်ကခေါင်း မြီး၍အဝါရောင်ဝတ်ထားတဲ့အမျိုးသမီးကတော့ သေရာသူကိုလှည့်ကြည့်လှည့်ကြည့်နဲ့ပဲ ပြေးနှင်းတဲ့အာ ရပ်နှစ်ယောက်နောက်ကိုမမှီမကမ်းလိုက်ရှာတယ်။

ဒါနဲ့သင်္ဘောကျောက်ဆူးချပြီး ရွက်တွေတင်အပြီးမှာတော့ ကျွန်ခေါင်းလူမည်းကြီးတွေကကြီး လှေကားရှည်ကြီးထုတ်လာကြသတဲ့။ အဲဒီကြီးလှေကားရှည်ကြီးကို အလေးချိန်စီးအောင်လို့ခဲသတ္တု တွေနဲ့ဆင်ထားတာပေါ့။ အသင်ဖြစ်တော့သင်္ဘောသူကြီးလူမည်းကြီးကထလာပြီး ကြီးလှေကားကြီးကို သင်္ဘောနံဘေးကနေရေထဲကိုချလိုက်ရင်းအစွန်းနှစ်ဖက်ကိုတော့ဒေါက်တွေပေါ်ခိုင်အောင်တုပ်တယ်။ ပြီးတာနဲ့ ကျွန်ခေါင်းကြီးကကျွန်တွေထဲကအငယ်ဆုံးလေးတစ်ယောက်ကို ကုတ်ကနေဆွဲပြီးခေါ်လာပြီး ခြေကျဉ်းတွေကိုဆီထည့်၊ နှာခေါင်းပေါက်နဲ့နားတွေထဲကိုဖယောင်းသွတ်ပြီး ခါးမှာတော့ဧရာမကျောက် တုံးကြီးဆွဲပေးလိုက်ရော။ ပြီးတာနဲ့ကျွန်ကလေးလဲသင်္ဘောနံဘေးကနေချထားတဲ့ ကြီးလှေကားကြီးက နေတုန်တုန်ချိချိနဲ့တွယ်ဆင်းသွားလိုက်တာ ပင်လယ်ထဲကိုစုန်းစုန်းမြုပ်ပြီးပျောက်ကွယ်သွားတဲ့အထိပဲ။ သူငယ်သွားတဲ့နေရာက ရေပလုံစီလေးတွေထလာတာကိုတောင် ဘုရင်ပျိုလေးမြင်နေရတယ်။ ဘဝတူ ကျွန်တွေကတော့ ကောင်ကလေးဆင်းသွားရာနေရာကိုပဲစူးစိုက်ကြည့်လို့။ သင်္ဘောဦးပိုင်းမှာတော့ငါး မန်းမလာအောင်ခြောက်လှန့်တဲ့ငှက်တို့သံတွေ အဆက်မပြတ်ဟိန်းညံ့လို့နေတယ်။ အတော်ကြီးကြာမှရေ ငုပ်သွားတဲ့ကျွန်ကလေးပြန်ပေါ်လာပြီး ပုလဲတစ်လုံးကိုညှာလက်မှာကိုင်လို့ကြီးလှေကားကနေပြန်တွယ် တက်လာသတဲ့။ ကျွန်ခေါင်းတွေကပုလဲကိုပဲလှမ်းယူပြီး ကောင်ကလေးကိုတချီပြန်တွန်းချလိုက်ကြပြန် ရော။ ကျွန်တွေကတော့ခတ်ကွင်းကိုင်ရင်းပဲအိပ်ပျော်နေကြရှာပြီ။ ဒီလိုနဲ့တစ်ခါပြီးတစ်ခါကျွန်လေးပြန်

တက်လာတိုင်းပုလဲတစ်လုံးပါလာသတဲ့ ။ သင်္ဘောသူကြီးကတော့ပုလဲတွေကို သူ့ဆင်စွယ်ချိန်ခွင်လေးနဲ့ချိန်တွယ်လိုက် ၊ အစိမ်းရောင်သားရေအိတ်ကလေးထဲ ခပ်အေးအေးထည့်လိုက်လုပ်နေလေရဲ့ ။

ဘုရင်လေးဟာ တားဖို့ဆီးဖို့ စကားပြောဖို့ကြီးစားပေမဲ့လျှာကအာခေါင်မှာခြောက်ပြီးကပ်နေသလိုပဲအသံကိုမထွက်လာဘူး ။ ကျွန်ခေါင်းအမည်းတွေကတော့ စကားစမြည်ပြောဆိုနေကြရင်း အရောင်တောက်တောက်နဲ့ပုတီးတစ်ကုံးကိုအဝေမတည့်လို့ရန်ဖြစ်ငြင်းခုံနေကြလေရဲ့ ။ ကြီးကြာငှက်နှစ်ကောင်ကသာသင်္ဘောတစ်ခုလုံးကို ဝိုင်းကာဝိုင်းကာလှည့်ပတ်ပျံနေကြတုန်း နောက်ဆုံးမှာကျွန်လေးပြန်တက်

လာရာသတို့ ။ ဒီတခါပါလာတဲ့ပုလဲကတော့ အံ့သြစရာအိုရ်မျှင်ပုလဲတွေထက်တောင် လှပတင့်တယ်ပြီး လပြည့်ညလိုဝန်းဝိုင်းလို့ မိုးသောက်ကြယ်များလိုတောင် တောက်ပအရောင်ထွက်နေသတို့ ။ ဒါပေမဲ့ယူ လာသူကျွန်ကလေးခမျာတော့ ထူးထူးခြားခြားကိုဖြူဖျော့ပြီး ကုန်းပတ်ပေါ်ပစ်လဲသွားတော့တယ် ။ နား တွေ ၊ နှာခေါင်းပေါက်တွေထဲကသွေးတွေပန်းထွက်လာတဲ့ကျွန်ကလေးဟာ ခဏတော့တုန်ယင်လှုပ်ရှား နေရာသေးတယ် ။ ပြီးတော့အသက်ထွက်သွားတော့တာပါပဲ ။ ဝိုင်းကြည့်နေကြတဲ့ ကျွန်ခေါင်းကြီးတွေ ကတော့ဘာမှထူးခြားသလိုပဲ ပခုံးတချက်တွန့်ပြီး ကျွန်ကလေးရဲ့အလောင်းကိုရေထဲကန်ချလိုက်ကြ တော့တယ် ။

သင်္ဘောသူကြီးလူမည်းမာလိန်မှူးကြီးကတော့ ကျွန်ကလေးရဲ့အလောင်းကိုစွန့်ပစ်နေကြတာ ကိုတချက်တောင်စောင်းငဲ့ မကြည့်ဘဲ ပုလဲကြီးကိုသာဝမ်းသာအားရနေရောင်မှာထောင်ကြည့်ရင်း နဖူး ပေါ်ကပ်လို့ဦးညွတ်ကာပြောသတို့ ။

“.....အင်း...ဒီပုလဲကြီးကတော့...ဘုရင်လေးရဲ့ ရာဇလှံတံအတွက်ပဲကွယ်တို့...လာရကျိုးနပ်ပါပြီ....”

ပြီးတော့အလုပ်ပြီးစီးဟန်နဲ့ကျောက်ဆူးနတ်ပြီး လှည့်ပြန်ကြဖို့အချက်ပေးလိုက်ချိန်မှာပဲ ဘုရင်ပျိုလေး မှာအလန်တကြားနဲ့ယောင်ယမ်းအော်ဟစ်မိပြီး အိပ်မက်ကနေနိုးလာပြန်တော့တယ် ။ ဒီတခါသူနိုးလာ တော့လင်းလူပြီ ။ အရုဏ်ရဲ့မီးခိုးရောင်လက်ချောင်းရှည်ရှည်တွေက မှိန်ပျောက်လုဆဲကြယ်တွေကိုဆုပ် ထားတာတောင် သူ့လေသာပြတင်းကနေလှမ်းမြင်နေရမှကိုး ။

ဒီတခါမှာတော့ခြောက်ခြားစပြုနေတဲ့ဘုရင်လေးဟာ တုန်တုန်လှုပ်လှုပ်နဲ့ပဲတခါအိပ်ပျော်သွား ပြန်တော့ သူ့ဘဝမှာအဆိုးဆုံးလို့ဆိုရမဲ့ ဒီအိပ်မက်ကိုမြင်မက်ပြန်ပါသတို့ ။ ဒီအိပ်မက်ထဲမှာတော့ဘုရင် လေးဟာနွယ်ရိုင်းတွေ ၊ ထူးထူးဆန်းဆန်းအသီးတွေနဲ့ အဆိပ်ပြင်းတဲ့ပန်းပွင့်လှလှတွေပြည့်နှက်နေတဲ့ တောအုပ်ညှို့၊ မှိုင်းမှိုင်းထဲလှည့်လည်သွားလာနေမိတယ် ။ သစ်ပင်တွေပေါ်မှာ အရောင်စုံတောက်ပနေ တဲ့ကြက်တူရွေးကြီးတွေ တကိုင်းနဲ့တကိုင်းကူးလူးပျံသန်းလို့မြည်ကြွေးနေကြတုန်း ဘုရင်လေးဖြတ်သွား

ရာလမ်းတလျှောက်မှာတော့ မြေပွေးတွေတရှူးရှူးနဲ့နာမူတ်နေကြသတဲ့ ။ တဗွတ်ဗွတ်ပွတ်နေတဲ့ရွှံ့ ရေ နွေးနွေးထဲမှာတော့ဧရာမကုန်းလိပ်ကြီးတွေကအိပ်ပျော်လို့ ။ သစ်ကိုင်းတွေပေါ်မှာလဲအစိမ်းရောင် ၊ ရွှေ ရောင် ၊ ခရမ်းရောင် ၊ ပန်းရောင်လက်လက်ထနေတဲ့ဒေါင်းတွေအပြည့်အနှက်ပဲ ။ လူဝံတွေကလဲလွဲကာ ခိုကာနဲ့ဟိုပင်ဒီပင်ကူးလို့ အင်မတန်ဆန်းသလောက် ကြက်သီးထစရာလှပတဲ့ မြင်ကွင်းပါပဲ ။

ဒါနဲ့ဘုရင်လေးလဲမရပ်မနားသွားလာလိုက်တာ နောက်ဆုံးတော့တောအုပ်အစွန်နားကိုရောက် တဲ့အထိပဲ ။ အဲဒီနားကခြောက်သွေ့နေတဲ့မြစ်ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ အလွန်ကြီးတဲ့အလုပ်ကြမ်းသမားလူအုပ် ကြီးတစုဟာ ကျောက်တုန်းကျောက်ဆောင်တွေကြားမှာပုရွက်ဆိတ်များလို တရွရွနဲ့အလုပ်လုပ်နေကြပါ သတဲ့ ။ မြစ်ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာအလွန်နက်တဲ့ကျင်းတွေတူးကြပြီး ဆင်းသွားကြသူတွေလဲမနည်းဘူး ။ တချို့တွေကကျောက်စိုင်ကျောက်သားတွေကို ပုဆိန်ကြီးတွေနဲ့ခွဲထုတ်နေချိန်မှာ တချို့တွေကသဲတွေ ထဲလက်နဲ့လိုက်စမ်းနေကြတယ် ။ ကန္တာရဆူးပင်တွေကိုလက်တွေနဲ့ဖဲ့ထုတ်ပြီး ကြက်သွေးရောင်ပန်းဖူး တွေကိုလဲနင်းခြေပစ်ကြသေးတယ် ။ လူတိုင်းကအလွန်အလုပ်များနေကြပြီးအော်ကာဟစ်ကာနဲ့တရစပ် ပဲအလုပ်လုပ်နေကြပါသတဲ့ ။ အလုပ်သမားတွေရဲ့အနားကလို့ဏ်ဂူမည်းကြီးထဲမှာတော့ သေမင်းနဲ့မယ် ဝိသမလောဘတို့အတူတကွပဲအလုပ်လုပ်နေတဲ့လူတွေကိုကြည့်နေကြရင်း သေမင်းကဒီလိုပြောတာကို ဘုရင်လေးကြားမိတယ် ။

“....ကဲ..ကျုပ်လဲပျင်းလှပြီ..မယ်ဝိသမရေ...ဒီလူတွေထဲကသုံးပုံတစ်ပုံကိုသာပေးလိုက်..ကျုပ်အေးအေး ပဲထွက်သွားမယ်..ဘယ်နှယ်လဲ....”

ဒါပေမဲ့ဝိသမလောဘကခေါင်းအသာယမ်းရင်းပြန်ဖြေတယ် ။

“....ဟင့်အင်း...မပေးနိုင်ပါဘူး...ဒါကျွန်မရဲ့ကျွန်တွေရှင်.....”

“.....ဒါနဲ့ မင်းလက်ထဲကကော...ဘာတွေတုန်းကွဲ့.....”

“.....ဒါလား..ပြောင်းစေ့သုံးစေ့ပါ...ဘာဖြစ်လို့လဲ.....”

“.....အဲဒါဆိုရင်လဲ..ကျုပ်ရဲ့သေခြင်းဥယျာဉ်မှာပျိုးဖို့တစ်စေ့ပေးလိုက်..ကိုင်း..တစ်စေ့တည်းပဲပေး..ကျုပ် အခုကိုပြန်သွားလိုက်မယ်...”

“..ဟင့်အင်း..ပြောင်းစေ့လဲမရဘူး..ကျွန်မလူတွေလဲမရဘူး...သွားမှာသာသွားစမ်းပါ..ရှင်သေမင်းရယ် ”

ဆိုပြီးပြောပြောဆိုဆိုနဲ့ ဝိသမလောဘကပြောင်းစေ့လေးတွေကိုင်ထားတဲ့လက်ကို အဝတ်ထဲထည့်ဖွတ် လိုက်ပါလေရော ။ ဒီတင်သေမင်းကခြောက်ချားစရာ ရယ်မောလိုက်ပြီး ခွက်တစ်ခွက်ကိုယူလို့အနီးက ရေအိုင်ထဲကိုနှစ်ခပ်လိုက်တော့ ခွက်ထဲကနေငှက်ဖျားရောဂါထွက်လာပါသတဲ့ ။ အဲဒီငှက်ဖျားရောဂါက အလုပ်လုပ်နေတဲ့လူအုပ်ကြီးကြားထဲလဲဖြတ်သွားရော အလုပ်သမားသုံးပုံတစ်ပုံဟာချက်ခြင်းပဲ လဲသေ ကြရှာတယ် ။ ငှက်ဖျားရောဂါရဲ့ နောက်မှာမြူထူထူအေးအေးကြီးကဝေ့ဝဲလိုက်ပါလို့ ၊ ရေမြေတထွေးကြီး ကလဲသွားလေရာလျှောက်လိုက်လူးလွန်းလို့ ပါကြသေးတယ် ။ ဝိသမလောဘကတော့ သေသွားရှာတဲ့လူ တွေအတွက် ရင်အစုံကိုဗလာကျင်းလို့ရင်ဘတ်စည်တီးပြီးအော်ဟစ်ငိုယိုတော့တာပဲ ။

“.....အမလေးလေး...ကျွန်တွေတော့ကုန်ပါပေါ့လား..ဟိုဘက်တာတာရီယားတောင်ကြားထဲစစ်ဖြစ်နေ တဲ့နားသွားပါတော့လား...နှစ်ဘက်စလုံးကဘုရင်နှစ်ပါးကရှင်ကိုတသနေတဲ့အချိန်မှာဘယ်နှယ်ကြောင့် ကျွန်မရဲ့ကျွန်တွေနားလာပြီး...သတ်လားဖြတ်လားလုပ်နေရတာတုန်း..ဟိုမှာနွားလားအနက်ကြီးကိုယင် ပူဖော်ပြီးအာဖဂန်တွေတောင်စစ်ချီကုန်ကြပြီ...ဒိုင်းတွေပေါ် လုံတွေတပြောင်းပြောင်းခတ်သံပေးလို့..သံခ မောက်တပြောင်ပြောင်နဲ့..ရှင့်ကိုမှလိုက်ရှာနေကြတဲ့သူတွေဆီတော့မသွားဘဲ..ဘာဖြစ်လို့ကျွန်မပိုင်နက် တောင်ကြားထဲလာနှောင့်ယှက်နေရတာတာလဲ...မြန်မြန်သာကြွပါတော့....နောက်လဲဒီကိုခြေဦးတောင် လှည့်မလာပါနဲ့....ရှင်သေမင်းရဲ့...ရှင့်ကိုကြောက်လွန်းလို့ပါ.....”

“.....ဒီလိုပြောရုံနဲ့ ကျုပ်ကသွားရရိုးလား..မယ်ဝိသမရဲ့...ကျုပ်တောင်းတဲ့ပြောင်းစေ့တစ်စေ့သာပေး.. အခုကိုအသာတကြည်ထွက်သွားပါ့မယ်....”

ဆိုပြီးသေမင်းကမခိုးမခန့်နဲ့အေးစက်စက်ပြောတော့ ဝိသမလောဘဟာအံ့ကြိတ်ပြီးလက်ကိုတင်းသ ထက်တင်းအောင်ဆုပ်ပြီးငြင်းပြန်သတဲ့ ။

“...မပေးနိုင်ဘူးရှင့်...ရှင့်လက်ထဲကိုဘာတခုမှမထည့်ပေးနိုင်ဘူး.....”

သေမင်းကတော့အသံနက်ကြီးနဲ့သဘောတကျရယ်မောရင်း ကျောက်တုံးနက်တလုံးကောက် ယူပြီးတော့အုပ်ထဲကိုလှမ်းလွှဲပစ်လိုက်တော့ အဆိပ်ပင်ချုံရိုင်းထဲကနေ မီးတောက်မီးလျှံဝတ်လုံကိုဆင် လို့ ကမ္ဘာနာထွက်လာပါရောတဲ့ ။ ဒီကမ္ဘာနာဟာခုနကလူအုပ်ထဲကိုဝင်သွားပြန်တော့ ငှက်ဖျားကြောင့် မသေဘဲကျန်ခဲ့တဲ့လူသုံးပုံနှစ်ပုံထဲက တစ်ဝက်တိတိထပ်ပြီးသေကြရရှာပြန်တယ် ။ ဘယ်လောက် တောင်ပြင်းသလဲဆိုတော့ ကမ္ဘာနာသွားရာလမ်းတလျှောက်ကမြက်တွေတောင် ချက်ခြင်းဆိုသလို ညှိုးရော်ကျပြီးကျန်ခဲ့တဲ့အထိပဲ ။ ဝိသမလောဘကတော့ ခေါင်းပေါ်ကိုပြာတွေကြိုလို့ပူဆွေးငိုယိုရပြန် တာပေါ့ ။

“.....အမလေး..ရှင်သေမင်း..ရက်စက်လှချည်လားရှင်ရဲ့...အိန္ဒိယပြည်ကငတ်မွတ်ခေါင်းပါးနေတဲ့မြို့ကြီး တွေဆီကိုသွားပြီးရှင်အလုပ်ရှင်လုပ်ပါတော့လား..ဒါမှမဟုတ်ရင်ရေလှောင်ကန်တွေထဲရေတစ်စက်မှမရှိ တော့တဲ့ဆမားကန်မြို့ကြီးဆီသွားပါတော့လား..အိရုတ်ပြည်သွားလဲရတာပဲဟာ....ကန္တာရဘက်ကကျိုင်း တွေအုပ်လိုက်ကျလို့တမြို့လုံးရိက္ခာတွေပြုတ်ပြုတ်ပြုန်းပါရောတဲ့...နိုင်းမြစ်ကြီးကလဲကမ္ဘာတွေပေါ် နန်း မြေတွေမချပေးတာကြာပေါ့...ဘုန်းတော်ကြီးတွေ..နတ်ဆရာတွေတောင်..အိုင်းစစ်နဲ့အိုဆိုင်းရစ်ကိုကျိန် ဆဲနေတဲ့နေရာဟာ..ရှင်သွားဖို့အကောင်းဆုံးမဟုတ်ဘူးလား.....သွားသင့်တဲ့နေရာကိုမြန်မြန်ကြွလို့ကျွန် မရဲ့ ကျွန်တွေကိုအပိုင်သိမ်းဖို့လုပ်နေတာရပ်တန်းကရပ်ပါတော့....ရှိကြီးခိုးပါရဲ့.....”

“.....မင်းကခေါင်းမာတာကိုး..မယ်ဝိသမရဲ့...ကျုပ်တောင်းတဲ့ပြောင်းတစ်စေ့ကိုအေးအေးသက်သာ သာပေးပါလေ...ကျုပ်ပြန်ကိုမလာတော့ဘူး...ဘယ်နှယ်လဲ.....”

“.....မပေးနိုင်ဘူး..ရှင်သေမင်းရေ့...ဒါနောက်ဆုံးစကားပဲ....”

သေမင်းကတော့အင်မတန်မှနှစ်ခြိုက်သလိုဟက်ဟက်ပက်ပက်ရယ်ရင်း လက်ခေါက်မှုတ်လိုက် သတဲ့ ။ ရုတ်တရက်ပဲ ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်ပုံရတဲ့မိန်းမတစ်ယောက်ဟာ လေထုကိုခွင်းလို့ပျံသန်းလာပါ ရော ။ နံဖူးမှာပုလိပ်ရောဂါဆိုတဲ့စာတန်းနဲ့မိန်းမရဲ့နံ့ဘေးမှာတော့ ဆာလောင်နေပုံရတဲ့လင်းတတွေအုပ် လိုက်ကြီးပျံ့လို့ပါလာကြသတဲ့ ။ အဲဒီမိန်းမလဲ တောင်ကြားတစ်ခုလုံးကို သူ့အတောင်ပံတွေနဲ့အုပ်လိုက် ရော အသက်ရှင်နေသူဆိုလို့တစ်ယောက်မှမကျန်ခဲ့တဲ့အထိ မကြာခင်ကပဲဘုရင်လေးမြင်ခဲ့ရတဲ့ထောင် နဲ့ချီသောအလုပ်သမားအုပ်ကြီးခမျာ တခဏချင်းမှာပဲခန္ဓာကြွေကျလို့သေပွဲဝင်ရှာကြပြန်တယ် ။

ဝိသမလောဘကတော့ကြောက်လန့်တကြားငိုယိုအော်ဟစ်ရင်းပြေးရော ။ သေမင်းကတော့ အခုမှအာသာပြေသွားဟန်နဲ့ သူ့မြင်းနီကြီးပေါ်လွှားကနဲတက်လို့လေထက်မြန်တဲ့အဟုန်နဲ့ စိုင်းထွက် သွားပါတော့သတဲ့ ။ အသေကောင်တွေပြည့်နှက်နေတဲ့တောင်ကြားထဲမှာတော့ ကျိချွဲနေတဲ့နဂါးတွေ အကြေးခွံနဲ့ရွံရှာဖွယ်အကောင်တွေ ထွေးလုံးရစ်ပတ်နေပြီး မြစ်ကြမ်းပြင်ပေါ်ကသဲခြောက်ခြောက်ပေါ် မှာတော့ခွေးအတွေ့သာ တရုပ်ရုပ်နဲ့သွားလာရင်း အနံ့ခံနေကြတော့တယ် ။ ဘုရင်ကလေးကတော့ စိတ်ညစ်ညူးခြောက်ချားလွန်းလို့ ငိုယိုရင်းဘာရယ်မဟုတ်အသံထွက်ညည်းမိတယ် ။

“.....ဘယ်သူတွေများပါလိမ့်နော် ...ဒီတောင်ကြားမှာဘာတွေလာရှာကြရင်းသေကြရတာပါလိမ့်....”

“.....သူတို့လား...ဘုရင်တစ်ပါးရဲ့နန်းတက်သရဖူအတွက်ပတ္တမြားလာရှာဖို့..စေလွှတ်ခံရသူတွေပေါ့ ကွဲ့.....”

တောင်ကြားထဲမှာအသက်ရှင်ကျန်နေသူဆိုလို သူတစ်ယောက်တည်းပဲရှိနေတယ်လို့ထင်ရပေ
မဲ့အနောက်ကနေဖြေသံတစ်သံထွက်လာတဲ့အတွက် ဘုရင်လေးမှာအတော်လန့်သွားပြီးလှည့်ကြည့်မိ
တော့ဘုရားဖူးခရီးသည်တစ်ယောက်လိုဝတ်ဆင်ထားတဲ့ သဏ္ဍာန်တစ်ခုကို ငွေကြေးမုံကိုင်လျက်သား
တွေ့လိုက်ရတယ် ။ ဘုရင်လေးခမျာပိုလို့တောင်လန့်သွားပြီးမေးမိပါသတဲ့ ။

“....ဘယ်..ဘယ်..ဘုရင်အတွက်များလဲဗျာ.....”

“.....ဒီဘုရင်အတွက်ပဲပေါ့..မောင်ရင်...”

ဆိုပြီးပြောပြောဆိုဆိုနဲ့ထောင်ပြလိုက်တဲ့ငွေကြေးမုံထဲမှာသူ့ကိုယ်သူပြန်အမြင်လိုက်မှာဘုရင်
လေးလဲသွေးပျက်အော်ဟစ်ရင်း အိပ်မက်ကနေနိုးလာပြန်ပါသတဲ့ ။ ဒီတခါအနီးမှာတော့မိုးစင်စင်လင်း
လို့စက်ရာဆောင်ခန်းထဲကို နေရောင်ခြည်နွေးနွေးတောင်သွန်ဖြာစီးဆင်းနေခဲ့ပြီ ။ ဥယျာဉ်ထဲကသစ်ပင်
တွေကြားမှာလဲခါတိုင်းလိုပဲ ငှက်ကလေးတွေသီချင်းဆိုလို့ သာသာယာယာရှိတဲ့နံနက်ခင်းပါပဲ ။ ဒီလိုနဲ့
ပဲနေ့ထူးနေ့မြတ်ကြီးကိုအစပြုတဲ့အနေနဲ့ နန်းရင်းဝန်ကြီးနဲ့မျိုးကြီးမတ်ရာတစ်စုဝင်လာပြီး အရိုအသေ
ပေးအစားဝင်အပြီးမှာတော့ မင်းလုလင်တွေကရွှေသားဝတ်လုံတော်ရယ် ၊ ပတ္တမြားသရဖူ နဲ့ ရာဇလုံ
တံကိုဘုရင်လေးရဲ့စက်ရာဆောင်ကိုယူလာပြီးဖြန့်ကျင်းထားကြပါသတဲ့ ။ ဘုရင်ကလေးလဲ သူစိတ်ကူး
အပြန်ပြန်အထပ်ထပ်ကွန်မြူးပြီး မဆုံးနိုင်အောင်တွေးခဲ့ရတဲ့မင်းမြောက်တန်ဆာတွေဟာအပြင်မှာပိုပြီး
ကိုခွဲခြားတင့်တယ်လှတာကို သတိပြုမိသတဲ့ ။ ရွှေသားကလဲအိလို အဆင်ဆန်းပြားမဟာဆန်လှသလို
ပတ္တမြားသရဖူကလဲစွေးစွေးနီလို အရည်တွေယိုဖိတ်ကျလာမလိုထင်ရတဲ့အပြင် ၊ ရာဇလုံတံပေါ်စီခြယ်
ထားတဲ့ပုလဲတွေဟာလဲ လပြည့်ဝန်းများလိုညီညာလို့ကြည်စင်မွတ်ညက်ပါပေတယ် ။ ဒီရတနာတွေအား
လုံးဟာသူတို့လှသင့်လှထိုက်ပိုမိုပြီးတော့ကို တင့်တယ်လွန်းလှတဲ့အတွက် စကားလုံးနဲ့တောင်စာပန်းချီ
ခြယ်ပြဖို့မဖြစ်နိုင်တဲ့အထိပါပဲ ။ အလှအပကိုသာမန်ထက်ပိုမိုခံစားမြတ်နိုးတတ်လွန်းတဲ့ ဘုရင်လေးဟာ
ဒီတခါတော့ကြည်နူးပျော်ရွှင်မနေနိုင်တော့ဘူး ။ မင်းမြောက်တန်ဆာတွေကိုကြည့်ရင်းနဲ့ညကမြင်မက်ခဲ့
တဲ့အိပ်မက်ဆိုးတွေကိုသတိရမိပြီး တုန်တုန်ခိုက်ခိုက်နဲ့ အပါးမှာခစားနေသူတွေကိုအမိန့်ပေးမိသတဲ့ ။

“...ဒါတွေကိုငါ့ရှေ့ကနေယူထုတ်သွားကြကွယ်...ငါ့ကိုယ်တော်မြတ်ဒီနေ့ဒါတွေကိုမဝတ်ဆင်လိုဘူး...”

အဆောင်ကိုင်လုလင်တွေကတော့ တအံ့တဩနဲ့ဝေဝေဝါဖြစ်ကုန်ကြတယ်။ တချို့ကတော့ဘုရင်လေးပြက်လုံးထုတ်တယ်အထင်နဲ့အလိုက်သင့်ရယ်မောကြတာပေါ့လေ။ ဘုရင်လေးကမျက်နှာထားတင်းတင်းနဲ့တခါအမိန့်ထပ်ပေးရင်းဆိုပြန်တယ်။

“.....ကြားကြရဲ့လား..မောင်မင်းတို့...ဒီဟာတွေကိုကျုပ်မမြင်ကွယ်ရာကိုအခုယူသွားကြစမ်း...ဒီနေ့ဟာ ဘိသိက်ခံမဲ့နေ့ဖြစ်ပေမဲ့..ဒီအရာတွေကိုကျုပ်မဆင်မြန်းလိုဘူး.....ဒီရွှေဝတ်လုံကိုစိတ်မသာညည်းတွားရာယက်ကန်းစင်ပေါ်မှာ..နာမကျန်းဖြစ်နေတဲ့ဖြူရော်ရော်လက်တုန်တုန်ယင်ယင်တွေနဲ့ယက်လုပ်ခဲ့ကြတာ...အဲဒီပတ္တမြားပေါ်မှာလဲ..တောတောင်ထဲအသက်စွန့်ပြီးသွားရှာရတဲ့သူတွေရဲ့သွေးတွေစွန်းပေနေဆဲပဲ..ရာဇနှင့်တံပေါ်ကပုလဲဆိုတာကလဲ..လူ့အသက်နဲ့ချိန်စက်လို့လဲလှယ်ခဲ့တာပါကလားကွယ်တို့..”
လို့အစချီရင်းအနားကစားနေသူတွေကို ဘုရင်ကလေးကသူမက်ခဲ့တဲ့အိပ်မက်သုံးခုအကြောင်းပြောပြသတဲ့။ နားထောင်နေသူတွေကတော့ ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နဲ့တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်ကြည့်လို့တီးတိုးဆိုကြတယ်။

“.....တို့ဘုရင်လေးတော့..စိတ်မူမမှန်တော့ဘူးထင်ပါရဲ့...ဘယ်နှယ်..အိပ်မက်ဆိုတာအိပ်မက်ပဲပေါ့.. တကယ်မှမဟုတ်တဲ့ဟာကို..ဘယ်လိုလုပ်အတည်ယူလို့ရမှာလဲ..တို့အတွက်အလုပ်လုပ်ပေးနေတဲ့သူတွေနဲ့တို့နဲ့ဘာဆိုတာမှတ်လို့ပျာ...သူပြောတိုင်းအတိုင်းသာဆိုရင်တော့..ပေါင်မုန့်ကိုစားဖို့အတွက်လယ်သမားကိုပဲအရင်မြင်ဖူးရတော့မလို့..ဝိုင်ချိုကိုမသောက်ခင်ပဲစပျစ်ခင်းကအလုပ်သမားကိုစကားစမြည်စပြောရတော့မလို့..ခက်လိုက်ပုံများတော့.....”

နန်းရင်းဝန်ကြီးကတော့ ခေါင်းခါခါလည်ခါခါနဲ့ စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြောင်းဖျာတယ်။

“.....ဘုန်းတော်ကြီးဘုရား...မကောင်းတဲ့အိပ်မက်ဆိုတာမျိုးက...သွေးလေဖောက်ပြားရင်လဲမြင်မက် တတ်ပါတယ်....ဒါတွေကိုဂရုပြုတော်မူပါနဲ့...မင်းမြောက်တန်ဆာများကိုတင့်တယ်စွာဆင်မြန်းတော်မူ ဖို့သာကျွန်တော်မျိုးကြီးအကြံပြုလိုပါတယ်.....ဘုရင်မင်းတစ်ပါးဖြစ်လျက်နဲ့မင်းမြောက်တန်ဆာမှမပါရင် တိုင်းသူပြည်သားလူအများအနေနဲ့..ကိုယ်အရှင်သခင်ကိုမှတ်မိသိရှိဖို့ရာခဲယဉ်းလှပါတယ်.....”

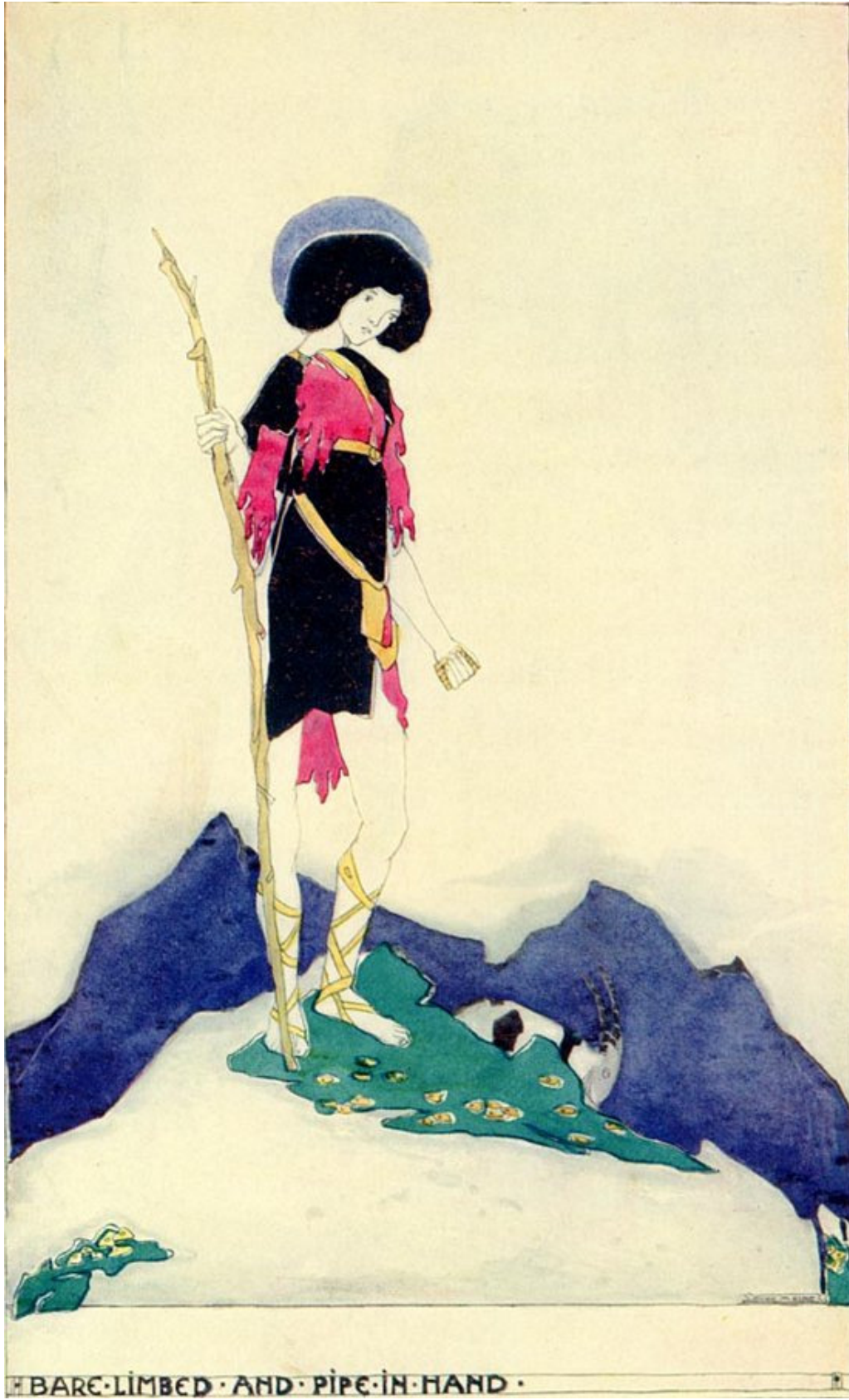
“.....ဪ...ဒီလိုလား...နန်းရင်းဝန်ကြီးရဲ့...သင်ဆိုလိုတာကဒါတွေမှမဝတ်ရင်..ကျုပ်ကိုဘုရင်တစ်ပါးအ ဖြစ်နဲ့ဘယ်သူမှအသိအမှတ်ပြုမှာမဟုတ်ဘူးပေါ့လေ.....”

“.....ဟုတ်ပါတယ်ဘုရား...ဘယ်သူမှအရှင်ကိုဘုရင်မှန်းသိမှတ်ကြမှာမဟုတ်ဘူးဖျာ.....”

“...အင်း...ကျုပ်က..မင်းတို့မည်သည်ဘုန်းသမ္ဘာကြောင့်အရောင်အဝါတောက်ပစမြဲလို့ထင်ခဲ့တာပဲ..သင် တို့ပြောသလိုအဝတ်အစားကမှဘုရင်တစ်ပါးကိုဖန်ဆင်းနိုင်တယ်ဆိုတာလဲဖြစ်နိုင်ပါတယ်..ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျုပ်ကတော့ဒါတွေကိုဘယ်နည်းနဲ့မှ..ဆင်မြန်းမှာမဟုတ်ဘူး...ဒီသရဖူကိုလဲကျုပ်ခေါင်းပေါ်အတင်မခံ နိုင်ဘူး...ဒီနန်းတော်ထဲကိုကျုပ်လာခဲ့စဉ်တုန်းကအတိုင်းပဲ..ဝတ်စားဆင်ယင်လို့ကျုပ်ဘိသိက်ခံမယ်.....”

ပြောပြောဆိုဆိုနဲ့ဘုရင်လေးဟာမင်းလုလင်ငယ်ငယ်လေးတစ်ယောက်ကလွဲရင် အားလုံးကိုအ နားကနေနှင်ပစ်လိုက်ပြီးနန်းတက်ပွဲအတွက်ပြင်ဆင်ပါရော ။ သူ့ကိုယ်သူရေကြည်ရိုးရိုးနဲ့ပဲရေမိုးချိုးသန့် စင်အပြီး ရောင်စုံမျက်ရွဲတွေနဲ့စီခြယ်ထားတဲ့ဖိရိုကြီးထဲက သားရေဘောင်းဘီနဲ့ သိုးသားရေအပေါ်ဝတ် ကိုထုတ်ယူပြီးဆင်မြန်းသတဲ့ ။ ဒီဝတ်စုံကတော့ သူဆိတ်ကျောင်းသမားရဲ့သားအဖြစ်နဲ့ တောင်စောင်း မှာဆိတ်အုပ်ပိန်ညောင်လေးတွေကိုကျောင်းနေစဉ်ကာလမှာ အမြဲဝတ်ခဲ့တဲ့ဟာပေါ့ ။ လက်မှာလဲဆိတ် ကျောင်းသားဘဝတုန်းကကိုင်ခဲ့တဲ့တုတ်ရှည်ကိုကိုင်စွဲလို့ပေါ့လေ ။ ဘုရင်လေးချန်ထားခဲ့တဲ့မင်းလုလင် ကလေးကမျက်လုံးပြာပြာလေးတွေကို ပြူးဝိုင်းနေအောင်ကြည့်ပြီး ပြူးရယ်လို့သတိပေးပါသတဲ့ ။

“....အရှင်မှာဝတ်လုံတော်ရော..ရာဇလုံတံရောပြည့်စုံနေပါပြီ..ဒါပေမဲ့သရဖူတော့လိုသေးတယ်ဖျာ...”

ဒါနဲ့ဘုရင်ကလေးလဲ လေသာဆောင်မှာနွယ်တက်နေတဲ့ နှင်းဆီရိုင်းခက်ကလေးတွေကိုခူးသင်
ပြီးခွေဝိုင်းလို့သရဖူသဖွယ်ခေါင်းပေါ်ရစ်သိုင်းလိုက်ရင်းဆိုတယ် ။

“.....ဒါသရဖူပဲပေါ့ကွယ်....”

ဒီလိုဆင်မြန်းပြီး မင်းလုလင်ငယ်ကလေးကိုပဲအဖော်ပြုလို့ ဘုရင်ကလေးဟာသူ့စက်ရာဆောင်
ခန်းကနေပြီး မှူးကြီးမတ်ရာတွေ ၊ သူကောင်းမျိုးတွေ ၊ နယ်စားပယ်စားမင်းညီမင်းသားတွေစောင့်ဆိုင်း
နေကြတဲ့ညီလာခံခန်းမကြီးကိုကြွချီလာသတဲ့ ။ ရွှေဝတ်လုံတလက်လက်နဲ့ပုလဲနှင့်တံကိုကြွားကြွားကြီး
ကိုင်လို့သရဖူဆောင်းထားတဲ့ဘုရင်ပျိုကလေးအစား ခေါင်းမှာနှင်းဆီရိုင်းနွယ်တွေနဲ့ဆိတ်ကျောင်းသား
ပုံဘုရင်ပျိုကိုတွေ့လိုက်တော့ မင်းပရိသတ်ကြီးဟာအပြင်းအထန်ကိုကဲ့ရဲ့လို့ပျက်ရယ်ပြုကြတော့တာ
ပဲ ။ တချို့ကများဆိုရိုင်းရိုင်းစိုင်းစိုင်းတောင်ဆဲဆိုအော်ဟစ်ကြပါသတဲ့ ။

“.....ဘုရင်ကိုဘိသိက်သွန်းမယ်ဆိုမှ...ဘယ်ကသူတောင်းစားထွက်လာတာပါလိမ့်...မတန်မရာ...ထို့...”

“....တို့တိုင်းပြည်ကိုမျက်နှာအိုးမဲသုတ်တဲ့..ဒီဘုရင်စုတ်ကတော့..တို့ရဲ့မင်းဖြစ်ဖို့မထိုက်တန်ဘူးဟေ့...”

ဘယ်သူကဘယ်လိုပဲဆဲဆိုကဲ့ရဲ့ကြစေကာမူ ဘုရင်ကလေးကတော့ညီလာခံဆောင်ကနေတ
ဆင့်ကြေးခြင်သုံးကြီးတွေပြောင်လက်နေတဲ့ လှေကားရှည်ကြီးကနေအိန္ဒြေရပဲဆင်းလာပြီးကြေးတံခါး
မကြီးကနေလှမ်းထွက်လို့ မြင်းပေါ်တက်ပြီးသူဘိသိက်ခံမဲ့ဘုရားရှိခိုးကျောင်းတော်ကြီးဆီထွက်လာပါ
သတဲ့ ။ သူ့နံ့ဘေးမှာတော့ဘာပိုလိပ်အိန္ဒြေအရံတစ်လှေကြီးမှပါမလာတော့ဘူး ။ သူ့ရွေးထားခဲ့တဲ့မင်း
လုလင်ငယ်ငယ်လေးကပဲ အပြေးလေးလိုက်လာသတဲ့ ။ လမ်းတလျှောက်မှာလဲမြင်သမျှတိုင်းသူပြည်
သားတွေဟာ ပြောင်လှောင်အော်ဟစ်ကြတာပါပဲ ။

“.....ဘယ်ကအရူးလဲကွ့...မဟုတ်မှလွဲရော...ဘုရင်နန်းတော်ကဝမ်းတွင်းရှူးကောင်ပဲဖြစ်ရမယ်...”

“.....ကျုပ်ဟာအခုနန်းတက်မဲ့ဘုရင်ပါပဲ..တိုင်းသူပြည်သားအပေါင်းတို့....”

ဘုရင်လေးကတော့ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ပဲမြင်းဇက်ကြီးကိုတုံ့လိုက်ပြီးသိမ့်သိမ့်မွေ့မွေ့ပဲတုန့်ပြန်ရင်းသူ့အိပ်မက်သုံးခုအကြောင်းစတင်ပြောပြပြန်ပါသတဲ့ ။ သူပြောပြနေတုန်းပဲ လူအုပ်ထဲကလူတစ်ယောက်ထွက်လာပြီး ခါးခါးသီးသီးဖြတ်ပြောတော့တယ် ။

“.....ဟုတ်ပါပြီ..ဘုရင်ဆိုတော့လဲဘုရင်ပေါ့လေ...ဒီမှာမင်းကြီးရဲ့...အဲဒီချမ်းသာကြွယ်ဝသူတွေရဲ့နေစည်းစိမ်တွေကပဲ..သူဆင်းရဲတို့ရဲ့ဘဝကိုထောက်ပံ့နေတယ်ဆိုတာလဲမမေ့ပါနဲ့ဦး..အရှင်တို့ရဲ့ထည်ဝါခမ်းနားမှုတွေကကျုပ်တို့ကိုစောင့်ရှောက်သလို..အရှင်တို့ရဲ့ဒုစရိုက်တွေဆီကလဲကျုပ်တို့ပေါင်မုန့်ရတာပါပဲ..သခင်ဆိုးဆိုးအတွက်ကုန်းရုန်းနေရတာဟာ..ခက်ခဲလှတာမှန်ပေမဲ့..အလုပ်လုပ်ပေးရမဲ့သခင်မရှိတာဟာသာလို့ဆိုးတော့မပေါ့...သူတို့အတွက်အလုပ်မလုပ်ပေးရတော့ရင်..ကျုပ်တို့ကိုဘယ်သူကကျွေးထားမှာလဲ..တောကျီးကန်းတွေဆီကစားစရာထွက်လာမှာတဲ့လား....အရှင်အိပ်မက်ထဲကအရာတွေဟာဝမ်းနည်းစရာကောင်းတာမှန်ပေမဲ့..ဒါတွေကိုဘယ်လိုပြုပြင်ပြောင်းလဲမှာတဲ့လဲ...အရှင်ကလမ်းပေါ်ဆင်းလို့ဝယ်သူကိုလဲ..လောဘမကြီးနဲ့ဟဲ့..နင်တန်ဟဲ့..ရောင်းသူကိုလဲ..နင်တော်ဟဲ့..ဒီဈေးနဲ့ပဲရောင်းဟဲ့..လို့လိုက်ပြီးပြင်နိုင်မှာတဲ့လား..ကျုပ်တော့မထင်ဘူးဘုရား.....အဲဒီတော့နန်းတော်ကိုသာပြန်လို့ဘုရင်ပီပီပိုးဖဲခရမ်းရောင်လှလှဝတ်ပြီးစည်းစိမ်ခံစားလို့သာနေပါ.....ကျုပ်တို့နဲ့အရှင်နဲ့လားလားမျှမအပ်စပ်သလိုအရှင်မင်းကြီးကလဲကျုပ်တို့အတွက်ဘာမှမလုပ်ပေးနိုင်ပါဘူး..ကျုပ်တို့ဒုက္ခနဲ့ကျုပ်တို့သာရှိပါစေတော့.....”

“.....လူ..လူချင်းပဲ..ဦးကြီးရယ်...ချမ်းသာသူနဲ့ဆင်းရဲသူဟာညီအစ်ကိုအရင်းပဲပေါ့...မအပ်စပ်ဘူးရယ်လို့မရှိနိုင်ပါဘူး.....”

“.....ဟုတ်တော့ဟုတ်ပါရဲ့.....ချမ်းသာသူရဲ့နာမည်က..“ကိန်း” ဖြစ်နေတာခက်လှတယ်.....”

(ကိန်းနှင့်အဘယ်-သမ္မာကျမ်းစာလာအရင်းချင်းအလွန်မှန်းတီးသောညီအစ်ကို ၊ ကိန်းကညီငယ်အဘယ်ကိုကျောက်တုံးနှင့်ထုသတ်ခဲ့သည်)

ဒီတင်ဘုရင်လေးဟာအလွန်စိတ်ထိခိုက်သွားပြီး မျက်ရည်များတောင်လည်လာပါသတဲ့။ လူပရိသတ်ကြီးကတော့ အုန်းအုန်းကြွက်ကြွက်နဲ့မကျေမနပ်ဖြစ်နေကြတုန်းပဲ။ နောက်ဆုံးတော့ဘုရင်လေးရဲ့တစ်ဦးတည်းသောအချွေအရံ မင်းလုလင်ကလေးလဲကြောက်ပြီးပြေးပါလေရော။ ဘုရင်လေးတစ်ပါးတည်းပဲဆူပူနေတဲ့လူအုပ်ကြားထဲကနေ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းတော်ကြီးအရောက်ဆက်သွားရှာပါသတဲ့။ ဘုရားကျောင်းတော်ကြီးရဲ့အဝကိုရောက်တော့ အစောင့်ရဲမက်တွေကလှုံချွန်တွေနဲ့ချိန်ပြီးဝိုင်းတားကြတယ်။

“.....ဟေ့..တောသား..နောက်ဆုတ်စမ်း..ဒီကိုဘာလာလုပ်တာလဲ...ဒါဘုရင်တစ်ပါးပဲဝင်ခွင့်ရှိတဲ့တံခါးကွ...”

“.....ကျုပ်ဟာသင်တို့ရဲ့ဘုရင်ပါပဲ..ရဲမက်တို့...”

ဘုရင်ကလေးကတော့ခပ်တင်းတင်းပဲ ချိန်လာတဲ့လှံသွားတွေကိုငှေ့ယမ်းဖယ်ရှားပြီး ဘုရားရှိခိုးကျောင်းတော်ကြီးထဲကိုဝင်သွားသတဲ့။ ဆိတ်ကျောင်းသားသဏ္ဍာန်နဲ့ဝင်လာတဲ့ဘုရင်ပျိုကလေးကိုမြင်တော့နန်းတက်မဲ့ဘုရင်ကိုဘိသိက်သွန်းဖို့စောင့်နေတဲ့ သာသနာပိုင်ဘုန်းတော်ကြီးခမျာတအံ့တဩနဲ့သူ့ပလ္လင်ပေါ်ကနေထလာကြိုရှာတယ်။ သာသနာပိုင်ဘုန်းတော်ကြီးကအိုလှပြီဆိုတော့ အသံတုန်တုန်နဲ့ရယ်။ အခုလဲတိုးတိုးလေးမေးသတဲ့။

“.....ငါ့သား...မင်းဝတ်လုံကကောဘယ်မှာလဲကွယ်...ငါ့သားရဲ့ခေါင်းပေါ်ကိုဘယ်သရဖူဆောင်းပေးရမှာလဲ...လက်ထဲကိုထည့်ပေးရမဲ့ရာလှံတံကိုလဲမမြင်ပါလား..ဒီနေ့ဟာပျော်ရွှင်မှုအပေါင်းနဲ့ပြည့်စုံရမဲ့နေ့ကွဲ့...နစ်နာဆုံးရှုံးအရှက်ရပြီးမျက်နှာပျက်ရမဲ့နေ့မဟုတ်ပေဘူး....”

“.....ဒါပေမဲ့အရှင်ဘုရား...ပူဆွေးခြင်းကိုအရင်းခံလို့ချုပ်လုပ်စီမံထားတဲ့အဆင်တန်ဆာတွေကို..ဝမ်းမြောက်ခြင်းအတွက်ဘယ်လိုလုပ်ပြီးဝတ်ဆင်ရက်မှာလဲ.....”

ဆိုပြီးဘုရင်ကလေးကသူ့အိပ်မက်တွေအကြောင်းကိုစတင်ပြောပြတယ်။ ဒီအိပ်မက်တွေအကြောင်းကြားတော့ သာသနာပိုင်ဘုန်းကြီးအိုကြီးကမျက်ခန်းတွေတွန့်ချိုးပြီးဆိုသတဲ့။

“.....အင်း...ငါ့သားရဲ့...ငါဟာအိုလှပါပြီကွယ်...ဘဝရဲ့ဆည်းဆာအချိန်ကိုရောက်လို့မကြာခင်ပဲဆောင်းရက်များလိုလုံးလုံးကြီးအမှောင်ဖုံးဖို့မဝေးတော့ဘူး...ငါ့အနေနဲ့ဒီလောကကြီးရဲ့မတရားမှုဒုစရိုက်အလုံးစုံကိုလဲမမြင်ချင်မှအဆုံးပါပဲ..တောင်ပေါ်ကခါးပြဂိုဏ်းတွေဆင်းလာပြီး..ကလေးငယ်တွေကိုအမေတွေရဲ့ရင်ခွင်ထဲကဆွဲထုတ်လို့..မူးရ်အမည်းတွေဆီရောင်းချတာလဲမြင်ခဲ့ဖူးပြီ...ခရီးသွားလှည်းတန်းတွေကိုညညဆိုစောင့်ချောင်းပြီး..ကုလားအုတ်တွေကိုခုန်အုပ်တတ်တဲ့ခြင်္သေ့တွေ..တောင်ကြားထဲမှာလူတွေတပင်တပန်းစိုက်ထားတဲ့ပြောင်းခင်းကိုမြေလှန်ပစ်တဲ့တောဝက်အုပ်တွေ..တောင်ပေါ်မှာစပျစ်ပင်အမြစ်ကနေပစ်တူးယူဝါးပစ်လိုက်တဲ့မြေခွေးတွေကိုလဲတွေ့ခဲ့ဖူးတာပဲ...ဒါတင်မကတံငါသည်တွေရဲ့သဘောကိုမီးရှို့ပြီးပိုက်ကွန်တွေကိုလှယူလို့..ကမ်းခြေမှာအမှိုက်ဗရုကြွဲခဲ့တဲ့ပင်လယ်ခါးပြတွေကိုလဲကြုံခဲ့ဖူးတာပဲဆားအိုင်ညွှန်တောဘက်မှာကျုပ်အိမ်ကလေးတွေနဲ့နေပြီး..သူတို့ဆီဘယ်သူမှမလာတဲ့အနုတွေကိုလဲမြင်ခဲ့ဖူးတာပဲ..ပြောမယ်ဆိုရင်အများကြီးပေါ့..ငါ့သား...မြို့ကြီးတွေမှာသူတောင်းစားတွေလှည့်လည်နေကြပြီးခွေးတွေနဲ့စားခွက်တစ်ခုတည်းစားကြရတာတွေပါဘယ်ကျန်မလဲ..ဆိုတော့ငါ့သားကဒီအရာတွေကိုဘယ်လိုလုပ်ပြီးပြောင်းလဲပစ်နိုင်မလဲကွယ်.....အနုကိုငါ့သားရဲ့နန်းဆောင်ထဲမှာအိပ်ဖော်အနေနဲ့ခေါ်သွားမှာလား...ဒါမှမဟုတ်သူတောင်းစားကိုငါ့သားရဲ့တိုင်းပြည်အုပ်ချုပ်ရေးအဖွဲ့ကြီးထဲထည့်မှာလား...ငါ့သားစကားကိုတောင်ခြင်္သေ့တွေကနာခံပြီး..တောဝက်ရိုင်းတွေကရောငါ့သားရဲ့အလိုကိုလေးစားလိုက်နာမှာတဲ့လား...ဒုက္ခအပေါင်းကိုကြိုးကိုင်နေသူဟာ..ငါ့သားထက်ပိုပြီးပညာဉာဏ်ကြီးတယ်မဟုတ်လားဒီတော့ကာ..နန်းတော်ကိုသာပြန်ပါကွယ်..ပျော်ရွှင်ဝမ်းမြောက်သောမျက်နှာနဲ့ပြန်လာခဲ့ပါ...ပြီးတော့ငါ့သားဟာ..ဘုရင်အရှင်သခင်အစစ်ပါပဲဆိုတာကိုကြွေးကြော်နေတဲ့..မင်းမြှောက်တန်ဆာနဲ့ရွှေဝတ်လုံကိုဆင်မြန်းခဲ့ပါ...ဒါမှငါ့အနေနဲ့ငါ့သားခေါင်းပေါ်ကိုရွှေသရဖူဆောင်းပေးလို့..ရာဇလုံတံကိုလဲလက်ထဲအပ်ပြီးဘိသိက်သွန်းပေးနိုင်မယ်...အိပ်မက်သုံးခုနဲ့ပတ်သက်လို့တော့နောက်ထပ်မတွေးပါနဲ့တော့ကွယ်...ဒီကမ္ဘာကြီးရဲ့ဝန်ထုတ်ဝန်ပိုးတွေဟာ..လူတစ်ဦးတည်းရဲ့ပုခုံးနဲ့မခံနိုင်အောင်လေးလွန်းလှသလို..လောကရဲ့ပူဆွေးစရာများဟာလဲ...နှလုံးအိမ်တစ်ခုတည်းနဲ့ခံစားနာကျင်ဖို့အတွက်များလွန်းလှပါတယ်....ကဲ...ကဲ

သွားပေးဦးတော့...ငါ့သား...နန်းတော်ကိုပြန်ပါကွယ်...ငါစောင့်နေပါမယ်.....”

“..အရှင်ဘုရား..ဘုရားသခင်ရဲ့အိမ်တော်ထဲမှာနေပြီးဘယ်လိုလုပ်ဒီစကားပြောထွက်သလဲ...ဘုရား..”

ဆိုပြီးဘုရင်ကလေးလဲသာသနာပိုင်ကြီးကိုဖြတ်ကျော်လို့ ဘုရားဝတ်ပြုကျောင်းတော်ကြီးရဲ့ ပလ္လင်ပေါ်ကိုတက်သွားပြီး ဘုရားသခင်ပုံတော်ရှေ့တော်မှောက်ကိုသွားပါသတဲ့ ။ ရွှေခွက်တွေ ၊ အထွတ်အမြတ်ထားတဲ့စပျစ်ခိုင်ခွက်တွေ ၊ ဆီမွှေးခွက်တွေကြားထဲမှာပဲ ဘုရင်ကလေးဟာ ဘုရားရှေ့မှာပျတ်ဝတ်လို့ဝတ်ပြုတော့တယ် ။ နံဘေးမှာတော့ရတနာတွေနဲ့စီခြယ်ထားတဲ့ပလ္လင်တော်မှာဆီမီးဖယောင်းတိုင်တွေကလဲလင်းလို့ ၊ အမွှေးတိုင်ကမီးခိုးငွေ့ပြာပြာလေးတွေကလဲ အမိုးခုံးကြီးတိုက်ဝေ့ဝဲလွင့်ပါးလို့ ကြည်ညိုစရာပါပဲ ။ ဘုရင်ကလေးကတော့နံဘေးဝန်းကျင်ကိုအမှုမထားတော့ပဲစိတ်ငြိမ်းချမ်းစွာနဲ့ပဲဝတ်ပြုနေတဲ့အခါ ဝတ်ပြုကျောင်းကြီးထဲမှာအသင့်စောင့်နေတဲ့ ဘုန်းတော်ကြီးတွေလဲတစ်ပါးပြီးတစ်ပါးအသာပဲထွက်သွားကြတော့တယ် ။

အဲဒီအချိန်မှာပဲဝတ်ပြုကျောင်းတော်ကြီးရှေ့လမ်းမပေါ်မှာဆူဆူညံညံရုတ်ရုတ်သဲသဲအသံတွေနဲ့အတူ ကျောင်းတော်ကြီးရဲ့တံခါးလဲဝုန်းကနဲပွင့်သွားပြီး ဓါးလွတ်တွေကိုင်လို့ သံခမောက်တပြောင်ပြောင် ၊ ပန်းပွားတဖွားဖွား ၊ ဒိုင်းတဝင့်ဝင့်နဲ့ နန်းတော်ထဲကမှူးကြီးမတ်ရာ ၊ နယ်စားပယ်စားတွေနဲ့မင်းညီမင်းသား သူကောင်းမျိုးတွေဝင်ချလာကြပါသတဲ့ ။ ပါးစပ်ကနေလဲစိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးနဲ့အော်ဟစ်ကြွေးကြော်လာကြသေးတယ် ။

“.....အိပ်မက်မက်လို့ချည်းနေတဲ့အရူးဘယ်မလဲကွ...”

“.....သူတောင်းစားလိုဝတ်ထားတဲ့ဘုရင်စုတ်..ထွက်ခဲ့စမ်း.....တို့ပြည်ကိုအရှက်ခွဲတဲ့ကောင်.....”

“.....သတ်ပစ်မှအေးမှာပါ.....ကိုယ့်အဆင့်နဲ့ကိုယ်မနေတတ်တဲ့ကောင်တော့.....”

ဒါတွေကိုကြားပေမဲ့လဲဘုရင်လေးကတော့ ခေါင်းကိုညွတ်လို့သာ သူ့ရဲ့ဝတ်ပြုခြင်းကိုအဆုံး သတ်နေပါသတဲ့ ။ ပြီးမှနေရာကအသာထလို ဒေါသုပုန်ထနေတဲ့လူအုပ်ကြီးကို သနားဝမ်းနည်းခြင်း ကြီးစွာနဲ့လှည့်ကြည့်တယ် ။ အဲဒီအချိန်မှာပဲအံ့ဖွယ်သရဲပြာဋိဟာကိုလူတိုင်းမျက်ဝါးထင်ထင်မြင်ကြ ရတော့တယ် ။

ဘုရင်ကလေးထရပ်ပြီးလူအုပ်ကြီးကိုမျက်နှာမူလိုက်တာနဲ့တပြိုင်နက် ဝတ်ပြုကျောင်းတော် ကြီးရဲ့ပန်းဖော်ဆေးရေးရောင်စုံမှန်ကူကွက်မှန်ပြတင်းရှည်ကြီးတွေထဲကနေ ရွှေလိုင်းလက်ပြီးပြက် တဲ့နေခြည်တွေသွန်းဖြာကျလာပြီး ဘုရင်ကလေးရဲ့တစ်ကိုယ်လုံးကိုလွှမ်းခြုံရစ်ပတ်လိုက်ကြတဲ့အခါမှာ ဘယ်ယက်ကန်းသည်မှအိမ်မက်တောင်မမက်ဖူးတဲ့ အဆင်အသွေးနဲ့အလွန်တင့်တယ်တဲ့ရွှေဝတ်လုံ ဆင်မြန်းထားပြီးသားဖြစ်သွားသတဲ့ ။ အဲဒီလိုပဲဘုရင်လေးရဲ့လက်ထဲက ဆိတ်ကျောင်းတဲ့တုတ်ရှည် မည်းခြောက်ကြီးဟာလဲရုတ်တရက်ရှင်သန်လာပြီး ပုလဲထက်ကြည်စင်ဖွေးဥတဲ့နှင်းပန်းဖူးတွေဝေဆာ ဖူးပွင့်လာကြတယ် ။ ဘုရင်ကလေးရဲ့ခေါင်းပေါ်ကနှင်းဆီရိုင်းခွေကလေးမှာလဲ အလှဆုံးပတ္တမြားထက် နီစွေးစိုလက်ဦးမဲ့နှင်းဆီနီတွေပွင့်ဖူးလာပြီး ဘုရားဝတ်ပြုကျောင်းတော်ကြီးတစ်ခုလုံးကိုမွှေးရနံ့နဲ့ပက် ဖြန်းကြိုင်လှိုင်စေပါတော့သတဲ့ ။ ဒါ့အပြင်ပန်းတွေရဲ့ရိုးတံဟာလဲငွေသားစင်စင်ဖြစ်သွားပြီး အရွက်စိမ်း တွေကတော့နုနယ်လှတဲ့ရွှေစင်အဖြစ် မျက်စိတမှိတ်အတွင်းမှာပဲပြောင်းလဲသွားပြန်လေတော့ သရဖူနဲ့ ဘုရင်ကလေးရဲ့အဆင်အပြင်တင့်တယ်ခမ်းနားလှဟန်ကို စာစီပြဖို့စကားလုံးတောင်ရှာမရကြဘူး ။

လူတို့စိတ်ကူးနဲ့လိုက်မမှီနိုင်တဲ့မင်းမြောက်တန်ဆာရွှေဝတ်လုံများနဲ့ ဘုရင်ပျိုကလေးဟာတည် တည်ငြိမ်ငြိမ်ပဲရပ်နေတုန်း ရတနာတွေစီခြယ်ထားတဲ့ဝတ်ပြုရာပလ္လင်တော်တံခါးဟာအလိုလိုပွင့်သွားပြီး အထွတ်အမြတ်ထားရာသလင်းကြွတ်ကြီးကနေထူးထူးခြားခြားအလင်းတွေဖြာထွက်လို့ ဘုရင်လေးပေါ် ကိုလွှမ်းခြုံကွန့်မြူးပါသတဲ့ ။ ဘုရားဝတ်ပြုကျောင်းတော်ကြီးတစ်ခုလုံးမှာ ဘုရားသခင်ကိုယ်တော်တိုင် ကြွရောက်လာသလိုခံစားကြရပြီး နံရံပေါ်ကဆေးရေးသူတော်စင်တွေတောင် အသက်ဝင်လှုပ်ရှားလာ ကြသလိုထင်ရတော့တယ် ။ လေမှုတ်စန္ဒရားကြီးဆီကနေလဲ ကြည်ညိုဆွတ်ပြန်ဖွယ်ဂီတသံတွေထွက် ပေါ်လာပြီး ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာနဲ့ဘုရင်သစ်ကိုကြိုဆိုတဲ့တံပိုးခရာသံတွေပါထွက်ပေါ်လာပါသတဲ့ ။

တိုင်းသူပြည်သားလူအများမှာ ကြည်ညိုခန့်ညားလွန်းလို့မြေပေါ်ကိုအလိုလိုဒူးထောက်ကြချိန်မှာပဲ သတ်မယ်ဖြတ်မယ်လုပ်နေတဲ့သူကောင်းမျိုးတွေလဲခါးတွေကိုသိမ်းပြီး ဘုရင်လေးရဲ့ရှေ့မှာသစ္စာခံကြတော့တယ်။ မျက်နှာတစ်ခုလုံးဖွေးဖွေးလှုပ်အောင်သွေးဆုတ်နေတဲ့ သာသနာပိုင်ကြီးကတော့တုန်တုန်ယင်ယင်နဲ့ပဲ ဘုရင်လေးရဲ့ရှေ့မှောက်မှာဦးညွှတ်ရင်းဆိုသတဲ့။

“.....ဘုရားသခင်ကိုယ်တော်တိုင်ဘိသိက်သွန်းတဲ့..ငါ့သားကိုငါလက်နဲ့ထိဖို့ရာမထိုက်တန်တော့ပါဘူးကွယ်...တို့ရဲ့ဘုရင်ဘုန်းကြီးပါစေ..သက်ရှည်ပါစေ...တိုင်းသူပြည်သားတွေခိုင်လဲလျောင်းရာဖြစ်ပါစေ...အင်း...ဘုရား..ဘုရား....”

ပလ္လင်ပေါ်ကနေအသာဆင်းလို့ပျတ်ဝပ်နေတဲ့လူထုကြားထဲကနေဖြတ်ပြီး နန်းတော်ကိုပြန်သွားရာလမ်းတလျှောက်မှာတော့ဘုရင်လေးရဲ့ နေလိုအရောင်အဝါတောက်ပနေတဲ့မျက်နှာတော်ကိုမော်ဖူးဖို့ ဘယ်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်မှမဝံ့ရဲတော့ပါဘူးတဲ့လေ။

The Birthday of the Infanta

သမီးတော်လေးရဲ့ မွေးနေ့ပွဲ

အဲဒီနေ့ကစပိန်နိုင်ငံဧကရာဇ်ကြီးရဲ့ သမီးတော်ဆယ်နှစ်နှစ်ပြည့်မွေးနေ့ပွဲကျင်းပတဲ့နေ့ထူးနေ့ မြတ်ကြီးပေါ့။ မွေးနေ့ပွဲကျင်းပပြုလုပ်ရာ ဘုရင့်နန်းတော်ကဥယျာဉ်ကြီးကတော့နေရောင်အောက်မှာ ထူးထူးခြားခြား လှပအသက်အဝင်နေပါသတဲ့။

သမီးတော်လေးဟာ စပိန်ဧကရာဇ်ရဲ့ သမီးတော်ဆိုပေမဲ့ တခြားတခြားသောကလေးတွေလိုပဲ မွေးနေ့ပွဲကိုတော့တစ်နှစ်မှတစ်ခါပဲကျင်းပခွင့်ရတာပါပဲ။ ဘုရင့်သမီးဆိုတိုင်းမွေးနေ့ပွဲကိုအပတ်တိုင်းရှိ ချင်လို့လဲမဖြစ်နိုင်ဘူးမဟုတ်လား။ တစ်နှစ်မှတစ်ရက်ပဲရတာချင်းအတူတူပေမဲ့ မင်းသမီးကလေးရဲ့ မွေး နေ့ပွဲကတော့ တစ်နိုင်ငံလုံးပါဝင်ဆင်နွှဲရတဲ့အထိကြီးကျယ်ခမ်းနားပေတာပေါ့လေ။ သာမန်ကလေးလို လက်ဆောင်တစ်ထုတ်နဲ့ပြီးမသွားပဲ သမီးတော်ကလေးပျော်ရွှင်စိတ်တိုင်းကျတဲ့အထိ တစ်တိုင်းပြည်လုံး အင်တိုက်အားတိုက်ပြင်ဆင်မွမ်းမံကြရတယ်။ တကယ်လဲအဲဒီမွေးနေ့ပွဲတော်နေ့ဟာ အလွန်ကိုပြီးပြည့် စုံပြီးအပြစ်ဆိုဖွယ်ရာကိုမရှိပါဘူးတဲ့။ လူတွေမဆိုထားနဲ့...သမီးတော်လေးရဲ့ မွေးနေ့ပွဲကျင်းပမဲ့ ဥယျာဉ် ထဲကပန်းတွေကတောင် အသင့်ပြင်ဆင်လို့နေကြတာကိုး။ စစ်သည်များလိုပဲရိုးတံပေါ်မှာဖြောင့်ဖြောင့် ကြီးရပ်နေကြတဲ့ကျူးလစ်အကျားတွေကတောင် မြက်ခင်းစိမ်းကတ္တီပါနဲ့ရဲ့တဖက်မှာ မျက်နှာချင်းဆိုင်ရှိ နေတဲ့နှင်းဆီတွေကိုအလှချင်းလှမ်းပြိုင်နေသလိုပါပဲ။ ခရမ်းရောင်အတောင်ပေါ်မှာရွှေမှုန်လက်လက်ထ နေတဲ့လိပ်ပြာကြီးတွေကလဲ ပန်းပွင့်တွေကြားလူးလာခေါက်တုန်ပြန်ရင်းမြူးလို့။ နေရောင်ကနွေးလွန်း တော့နံရံအကွဲကြောင်းကြားထဲကအိမ်မြှောင်ကလေးတောင် အပြင်ထွက်လာပြီးနေဆာလှုံရတယ်။ နီ ရဲနေတဲ့သလဲသီးတွေလဲနေရောင်ထဲမှာမှည့်ဝင်းပြီးအက်ကွဲနေလိုက်တာ မွှေးကြိုင်လို့။ အထဲကစားချင့် သဖွယ်စွေးစွေးနီနေတဲ့အဆံတွေလဲယိုဖိတ်အန်ကျလို့ပေါ့။ အလင်းခပ်မှိန်မှိန်ဖြစ်နေတဲ့အမိုးခုံးစကြိုတစ် ဖက်တစ်ချက်နွယ်ကျနေတဲ့ အဝါရောင်ဖျော့ဖျော့သံပရိုသီးတွေတောင် ဒီနေ့ရဲ့ နေရောင်နုဝါရွှေလဲ့ထဲမှာ တော့ဝင်းစက်ပြီးလှနေတာပါပဲ။ ပင်လုံးကျွတ်ဝေဆာနေတဲ့ တတိုင်းမွှေးပင်ရဲ့ လလုံးလေးတွေလိုအပွင့် လုံးလုံးဆင်စွယ်နှစ်တွေရဲ့ ရနံ့ ကလဲဥယျာဉ်တစ်ခုလုံးကိုကြိုင်လှောက်နေပါသေးသတဲ့။ ချုပ်ပြောရရင်ရာ

သီဥတုရောသစ်ပင်ပန်းမန်ပါမကျန်သမီးတော်လေးရဲ့ မွေးနေ့ပွဲကိုအပြည်စုံဆုံးဖြစ်ရအောင်ဝိုင်းဝန်းကြီး ပန်းနေကြသလိုထင်ရအောင် သာယာလှပတဲ့နေ့တစ်နေ့ပြောပါတော့ ။

မွေးနေ့ရှင်သမီးတော်လေးကိုယ်တိုင်နဲ့ သူ့သူငယ်ချင်းလေးကတော့ ဒီဥယျာဉ်ကြီးရဲ့ကျောက် ပြားခင်းထားတဲ့လမ်းသွယ်လေးတွေထဲမှာ ပြေးကာလွှားကာနဲ့ ကျောက်ဖြူပန်းအိုးကြီးတွေ ၊ ရေညှိစိမ်း ပါးပါးဖုံးနေတဲ့ကျောက်ဖြူသားရုပ်တုတွေကြားမှာ တူတူပုန်းတန်းကစားနေကြသတဲ့ ။ သာမန်နေ့တွေဆို ရင်တော့သမီးတော်လေးအနေနဲ့ သူ့လိုမဟာဆီမဟာသွေးမင်းသမီးမင်းသားကလေးတွေနဲ့သာ ကစား ခွင့်ရပေမဲ့ ဒီနေ့မှာတော့အထူးအခွင့်အရေးအနေနဲ့ သူကခေါ်ပြီး ကစားချင်တဲ့ကလေးမှန်သမျှမွေးနေ့ပွဲ ကိုလာခွင့်ရကြတယ် ။ ဒီတော့ဥယျာဉ်ကြီးတစ်ခုမှာ သေးသေးသွယ်သွယ်အသားညိုညိုစပိန်ကလေး တွေအပြည့်ပဲပေါ့ ။ ကောင်ကလေးတွေကတော့ အရောင်တောက်တောက်အပေါ်ဝတ်တိုတိုလေးတွေနဲ့ ငှက်မွှေးဖွားဖွားဆင်ထားတဲ့ဦးထုတ်တွေကိုယ်စီနဲ့ ကြည့်ကောင်းနေကြသလောက် မိန်းကလေးတွေက လဲဖဲစရိုက်တိတ်ဂါဝန်ရှည်ကြီးတွေနဲ့ နေရောင်ကာဖို့ငွေရောင်အနားသတ်ထားတဲ့ ပိုးမည်းယပ်တောင်ကြီး တွေကိုယ်စီနဲ့ဆိုတော့ အလွန်အရောင်စုံတဲ့လိပ်ပြာလေးတွေကိုကြည့်နေရသလိုပါပဲ ။ သမီးတော်လေး ကတော့အားလုံးထဲမှာရုပ်ရည်အရရော ၊ ဝတ်စားပြင်ဆင်ထားပုံပါအလှပဆုံးပါပဲတဲ့ ။ အကျီလက်အိုးပွ ပွနဲ့မီးခိုးရောင်ဖဲထည်ဂါဝန်ရှည်ကို ငွေချည်ထူထူနဲ့ပန်းထိုးထားပြီး ပုလဲစိတ်စိတ်သီထားတဲ့ဝတ်စုံနဲ့သမီး တော်လေးဟာ ပွင့်သစ်စပန်းဖူးကလေးလိုစိုလန်းဆတ်လှတယ် ။ ပန်းရောင်ပိုးနှင်းဆီပွင့်ကြီးတွေတန် ဆာဆင်ထားတဲ့ငွေဖိနပ်ကလေးကလဲ သမီးတော်လေးလှမ်းလိုက်တိုင်းငွေဝတ်လုံအောက်ကနေလှစ် ကနဲလှစ်ကနဲပေါ်လို့ ။ စပိန်ထုံးစံအရနေရောင်ကာဖို့ကိုင်တဲ့သမီးတော်လေးရဲ့ယပ်တောင်ကတော့ငွေ ချည်ယုက်နေတဲ့ပန်းရောင်ဇာပပါတဲ့ ။ သူ့ရဲ့မွတ်ညက်နုညနေတဲ့မျက်နှာလေးကို ခွေဝိုင်းဘောင်ခတ်ထား တဲ့ရွှေသားလိုဆံပင်ဖျော့ဖျော့လေးတွေမှာတော့ နှင်းဆီအဖြူတစ်ပွင့်ကိုသာရိုးရိုးလေးပန်ထားတဲ့သမီး တော်လေးအလှကြီးလှနေတာကို ဝမ်းနည်းစွာကြည့်နေသူကတော့ စပိန်ဧကရာဇ်ကိုယ်တော်တိုင်ပါပဲ။

နန်းတော်ပြတင်းပေါက်ကနေသူ့သမီးတော်လေးရဲ့ မွေးနေ့ပွဲကိုရှုစားနေတဲ့ စပိန်ဧကရာဇ်ရဲ့အ နားမှာတော့ သူ့ညီတော် အာရာဂွန်နယ်စားကြီးဒွန်ပီဒရို ရပ်နေပါသတဲ့ ။ မြို့တော်ဂရာနာဒါရဲ့စစ်ကြော

ရေးမှူးသာမကဘုရင့်အတိုင်အပင်ခံလဲဖြစ်တဲ့ဒွန်ပီဒရိုဟာ ဧကရာဇ်ရဲ့ညီတော်အရင်းဖြစ်ပေမဲ့ ဧကရာဇ်ကြီးနည်းနည်းမှမယုံကြည်ပဲ မုန်းတီးခံရသူလဲဖြစ်သေးတယ်။ အိုလေ..အုပ်ချုပ်သူလူတန်းစားမှာတော့ အမိဝမ်းတွင်းတအူတုံဆင်းတွေကြား အမြဲအကောက်ကြံ့မှုတွေ ၊ နောက်ကျောခါးနဲ့ထိုးမှုတွေနဲ့ပွေလီနေတတ်တာဆိုတော့ ဒါကအဆန်းမဟုတ်တော့ပါဘူး။ ထားပါတော့။ စပိန်ဧကရာဇ်ကတော့ ဒီနေ့မှာထူးထူးခြားခြားပိုပြီးဝမ်းနည်းနေသလိုပါပဲ။ သူ့သမီးတော်လေးက မှူးကြီးမတ်ရာတွေကိုကလေးဆန်ဆန် နောက်တောက်တောက်နဲ့ ဦးညွတ်လိုက်တိုင်း ၊ သမီးတော်လေးရဲ့အပါးတော်မြဲ အယ်လ်ဘာကာရ်ကီမြို့စားကတော်ကြီးသုန်မှုန်နေတာကို ဇာယပ်တောင်လေးကွယ်ပြီးခိုးရယ်နေတိုင်း သမီးတော်လေးနဲ့ တထပ်တည်းတူတဲ့ သူ့အမေမိဖုရားလေးကိုသာလွမ်းဆွတ်နေမိတာကိုး။ စပိန်ဧကရာဇ်အနေနဲ့မနေ့တနေ့ကပဲလို့ထင်နေသေးပေမဲ့ တကယ်တော့သူ့မိဖုရားလေးကွယ်လွန်ခဲ့တာဟာ သမီးတော်လေးရဲ့ တစ်သက်ရှိခဲ့ပြီ။ ပြင်သစ်နယ်တစ်နယ်ကနေလာပြီး အမြဲပျော်ရွှင်နေတတ်တဲ့မိဖုရားလေးဟာ မှောင်ရီရီနဲ့အိန္ဒြေကြီးခမ်းနားလှတဲ့စပိန်နန်းတော်ကိုရောက်လာပြီးမကြာပါဘူး...သမီးတော်လေးကိုမျက်နှာမြင်ပြီးခြောက်လအကြာမှာပဲ နတ်ရွာစံရှာတယ်။ သူနစ်သက်လှတဲ့အယ်လ်မွန်ပွင့်ကလေးတွေ ၊ နန်းတော်ရဲ့အလယ်တည့်တည့်ကသူချစ်တဲ့သဖန်းပင်အိုရွတ်တွဲကြီးရဲ့သဖန်းသီးချိုချိုတွေကိုတောင် ထပ်ပြီးမြင်တွေ့ခံစားမသွားရတော့ပဲ တမလွန်ခရီးနှင့်သွားရှာတဲ့မိဖုရားလေးကို စပိန်ဧကရာဇ်ခမျာအခုထိအချစ်မပြယ်နိုင်သေးဘူး။ ဘယ်လောက်တောင်လဲဆိုရင် မိဖုရားလေးကိုပုံမှန်အတိုင်းဖုတ်ကြည်းသင်္ဂြိုဟ်မှုမပြုခဲ့တာပဲကြည့်တော့။ မိဖုရားလေးကံကုန်ရှာတော့ မူးရဲလူမျိုးလူမည်းသမားတော်ကိုတချက်လွှတ်အမိန့်နဲ့ဆေးစီရင်စေပြီး ရုပ်အလောင်းကိုစကျင်ကျောက်မည်းဆုတောင်းနန်းဆောင်ထဲမှာပဲ သိမ်းထားခဲ့တာပါပဲ။

အဲဒီမူးရဲလူမျိုးလူမည်းသမားတော်ဟာ မိဖုရားလေးကိုအိပ်ပျော်နေတဲ့တိုင်းပဲ ရုပ်မပျက်အောင်ဆေးစီရင်ရာမှာ အောက်လမ်းတွေပါမကျန်အစွမ်းကုန်ကြိုးစားရခဲ့တယ်လို့တောင် လူတွေပြောစမှတ်ပြုခဲ့ကြတယ်။ ဒီလိုမှမလုပ်ရင်လဲ ဧကရာဇ်ကသူ့ကိုနာမည်ဆိုးနဲ့ကျော်ကြားတဲ့ သာသနာသန့်စင်ရေးရုံးကိုပို့ပစ်မယ်ဆိုတာကိုး။ အဲဒီခေတ်ကစပိန်အမှောင်ခေတ်ကြီးလို့ဆိုရမတတ်ပဲ အယူဝါဒမတူသူများကို သာသနာသန့်စင်ရေးရုံးကြီးကပြင်းပြင်းထန်ထန်နှိပ်စက်ပြီး ကွပ်မျက်ပစ်လေ့ရှိပါသတဲ့။

ဒါနဲ့ပေါ့လေ ငယ်ငယ်နဲ့ကံကုန်ရှာတဲ့မိဖုရားလေးရဲ့ရုပ်ကလာပ်ကတော့ လွန်ခဲ့တဲ့ဆယ်နှစ်နှစ်တုန်းက လေထန်လှတဲ့မတ်လရဲ့နေ့တနေ့မှာဘုန်းတော်ကြီးတွေ ကျောက်မည်းနန်းဆောင်ထဲထမ်းယူလာပြီး နေရာချခဲ့တဲ့အတိုင်း ပန်းထိုးကျောက်စီအလောင်းစင်ပေါ်မှာခြေရာမပျက်လက်ရာမပျက်လဲလှောင်းဆဲ ပါပဲ ။ ဆယ်နှစ်နှစ်သာတိုင်ခဲ့ပေမဲ့ စပိန်ဇကရာဇ်ဟာ တစ်လတစ်ခါဝတ်လုံအနက်ကိုဆင်လို့ မီးအိမ်ကို လက်ဆွဲပြီးတစ်ကိုယ်တည်းပဲ မိဖုရားလေးရဲ့ရုပ်ကလာပ်ကိုသွားရောက်ကြည့်ရှုတဲ့ဝတ်တစ်ခါမှမပျက် ခဲ့ပါဘူးတဲ့ ။ အချစ်ဦးရဲ့နံ့ဘေးမှာခူးထောက်လို့ "အင်း..ငါ့အသည်းနှလုံးထဲကဘုရင်မလေးရယ်"လို့တ သင်္ဂြိုဟ်ညည်းတတ်တဲ့ဇကရာဇ်ဟာ တခါတလေတော့စိတ်လွတ်ထွက်သွားပြီး မိဖုရားလေးရဲ့ရတနာဆင် သထားတဲ့လက်ဖြူဖျော့လေးကိုကိုင်ရင်းအေးစက်တောင့်တင်းနေတဲ့မျက်နှာလှလှလေးကို ပူနွေးတဲ့နှုတ် ခမ်းတွေနဲ့ထိနမ်းပြီး မနိုးသောအိပ်ခြင်းနဲ့အိပ်စက်ရှာသူကိုနိုးဖို့ကြိုးစားတတ်သေးတယ် ။ အဲဒီခေတ်စပိန် နိုင်ငံမှာ ဒါဟာအင်မတန်မှားယွင်းသော ၊ ဘာသာတရားကခွင့်မပြုတဲ့အပြုအမူပေါ့ ။ ဘုရင်တစ်ပါးအ နေနဲ့တောင် ဒါဟာမတွေးရဲစရာအမူမျိုးဖြစ်ပေမဲ့ အသည်းကွဲရှာတဲ့စပိန်ဇကရာဇ်ကတော့ ဘယ်သူဘာ ထင်ထင်ဂရုမစိုက်လှပါဘူး ။ တတ်နိုင်လို့ထီးနန်းကနေဖယ်ရှားပစ်ကြမယ်ဆိုရင်လဲ အချစ်ဦးနောက်ကို လိုက်ရုံပေါ့ ။

ဒီနေ့တော့သူ့အချစ်ကြီးချစ်ခဲ့ရတဲ့ချစ်သူကို နေရောင်အောက်မှာပြန်တွေ့လိုက်ရသလိုပါပဲ ။ သူ တို့ရဲ့သမီးတော်လေးဟာ စပိန်ဇကရာဇ်ဆယ်ငါးနှစ်သားက ပြင်သစ်ပြည်ဖော်တန်ဘလောရဲတိုက်မှာဆို ခဲ့ရတဲ့မိဖုရားလေးနဲ့တဖုံတည်းတူနေတော့တာကိုး ။ မိဖုရားလေးကတော့ သူ့ထက်နည်းနည်းငယ်တယ် ဆိုတော့ သူတို့တွေစေ့စပ်ကြတုန်းက အခုသမီးတော်လေးရဲ့အရွယ်လောက်ပဲရှိဦးမယ် ။ ပုပ်ရဟန်းမင်း ရဲ့ကိုယ်စားလှယ်တော်သာသနာပိုင်ကြီးအမှူးပြုလို့ သူနဲ့သူ့ရဲ့အချစ်ဦးကိုနှစ်နိုင်ငံပေါင်းစည်းရေးအဖြစ် ပြင်သစ်နန်းတော်ထဲမှာပဲ ကြောင်းလမ်းခဲ့ကြတယ် ။ နန်းဆောင်ကိုပြန်ကြတော့ သူ့နံ့ဘေးမှာတလက် လက်ထနေတဲ့ရွှေရောင်ဆံခွေလှလှလေးတွေ တလွင့်လွင့်နဲ့ခုန်ပေါက်မြူးထူးပြီးပါလာတာ ။ သူ့စပိန်ကို ပြန်ဖို့ရထားလုံးပေါ်ကိုတက်လိုက်တော့ ပန်းလွှာလေးတွေထက်တောင်နူးညံ့သေးတဲ့နှုတ်ခမ်းပန်းနုလေး တွေနဲ့ သူ့လက်ကိုအသာနမ်းလို့နှုတ်ဆက်ရှာတာတွေကိုလဲ အခုချိန်ထိစိတ်မျက်စိထဲကွက်ကွက်ကွင်း ကွင်းမြင်ယောင်နေမိဆဲပဲ ။ နောက်တော့နှစ်နိုင်ငံရဲ့စစ်မျက်နှာကြားထဲက ဘားဂို့စ်မြို့လေးထဲမှာပဲအ

ကျဉ်းရုံးစုလျားရစ်ပတ်ကြပြီး မက်ဒရစ်မြို့တော်ထဲကိုမင်းခမ်းမင်းနားနဲ့ဝင်ကြတာတွေ ၊ လာအတိုချာ
ဘုရားကျောင်းတော်ကြီးရှေ့မှာမင်္ဂလာမောင်နှံကိုကြိုဆိုရင်း လူအုပ်ကြီးဝမ်းပန်းတသာနဲ့ကခုန်ကြတာ
တွေ အို..တွေ့မိရင်ဘယ်ဆုံးနိုင်တော့မလဲ ။ အဲဒီတုန်းကလာအတိုချာကျောင်းတော်ကြီးမှာသူတို့မောင်
နှံအတွက်သာသနာပိုင်တွေနဲ့ဂိုဏ်းထောက်တွေဦးစီးလို့မင်္ဂလာဝတ်ပြုဆုတောင်းပွဲအစီအစဉ်ကြီးကျင်းပ
တာနဲ့ရောယောင်ပြီး သာသနာသန့်စင်ရေးရုံးလက်ချက်နဲ့ မိတ္တူဒိဋ္ဌိလို့စွတ်စွဲခံရတဲ့လူသုံးရာလောက်ကိုပါ
မီးရှို့ကွပ်မျက်ပစ်ကြသေးတယ် ။ အဲဒီထဲမှာငြိတ်သျှလူမျိုးတွေအများဆုံးပါသွားတာပေါ့ ။ စပိန်အလယ်
ခေတ်မှာ ဆုတောင်းဝတ်ပြုပွဲကြီးတွေကျင်းပတိုင်း အော်တို-ဒါ-ဖဲ လို့ခေါ်တဲ့အပြစ်ဝန်ချပွဲတွေပါပါလေ့ရှိ
တာကိုး ။ အပြစ်ဆေးကြောသန့်စင်တဲ့ဘာသာရေးပွဲကနေ နိုင်ငံရေးတွေပါလာတော့ လူသတ်ပွဲဖြစ်ကုန်
တော့တာပေါ့ ။ ထားပါတော့လေ ။ ဇတ်လမ်းကိုဆက်ကြရအောင်ပါ ။

စပိန်ဇကရာဇ် သူ့မိဖုရားလေးကိုအရူးအမူးချစ်တာဟာ နောက်ဆုံးတိုင်းရေးပြည်ရေးကိုတောင်
ထိခိုက်လာတဲ့အထိပဲလို့ဆိုကြတယ် ။ အထူးသဖြင့်နယ်မြေသစ်တွေကို ဗြိတိန်ပြည်ကြီးနဲ့ပြိုင်ပြီးလုနေ
ရတဲ့စစ်ပွဲမျိုးမှာတောင် စိတ်မပါနိုင်တော့တဲ့အထိပါပဲတဲ့ ။ ဘယ်လောက်တောင်လဲဆိုရင် မိဖုရားလေး
ကိုသူ့အနားကနေတဖဝါးတောင်အခွာမခံနိုင်ခဲ့တော့ အနားကခစားနေသူတွေကတောင် မခံမရပ်နိုင်ဖြစ်
လာကြပါသတဲ့ ။ မိဖုရားလေးသာအနားမှာရှိနေခဲ့ရင် ဘာကိစ္စမှနားသွင်းလို့လဲမရတော့တဲ့အပြင် ဘာ
ကိုမှလဲစိတ်မဝင်စားနိုင်တော့ပါဘူးတဲ့လေ ။ ဒီလိုကြောက်စရာအချစ်ကပဲသူချစ်တဲ့ မိန်းကလေးကိုချုပ်
နှောင်နှိပ်ကွပ်ထားသလိုဖြစ်ခဲ့ပြီး သူတနေ့တနေ့ကြံဆစီစဉ်ခဲ့တဲ့ပျော်ရွှင်စရာအခမ်းအနားမှန်သမျှဟာ
မိဖုရားလေးရဲ့မွန်းကြပ်မှုကို ပိုမိုဆိုးရွားလာစေခဲ့တာကိုတော့ မျက်ကန်းချစ်သူဇကရာဇ်ဟာသတိမမူမိခဲ့
ပါဘူး ။ ဒီလိုနဲ့ပဲသူ့မိဖုရားလေးမှာ ထူးဆန်းတဲ့ဝေဒနာရုတ်တရက်စွဲကပ်လာပြီး မကြာခင်ပဲနတ်ရွာစံရာ
တော့ဇကရာဇ်လဲရင်ကွဲတော့တယ် ။ နန်းစွန့်ပြီးဂရာနာဒါမြို့က ထရာပစ်ဝတ်ပြုကျောင်းတော်ကြီးမှာပဲ
သာသနာ့ဘောင်ဝင်ဖို့တောင်စဉ်းစားခဲ့သေးရဲ့ ။ လူမမည်သမီးတော်လေးကို သူ့အရိုက်အရာဆက်ခံမဲ့
ညီဒွန်ပီဒရိုရဲ့လက်ထဲထားခဲ့ဖို့ ဘယ်လိုမှစိတ်မချနိုင်လို့သာပေပေါ့ ။ ဒွန်ပီဒရိုဟာရက်စက်ကြမ်းကြုတ်
ရာမှာ စပိန်တနိုင်ငံလုံးဖိန့်ဖိန့်တုန်အောင် နာမည်ဆိုးနဲ့ကျော်ကြားလှတာကိုး ။ မိဖုရားလေးရုတ်တရက်
ကံကုန်ရာမှာတောင် ဒွန်ပီဒရိုရဲ့လက်ချက်မကင်းဘူးလို့သံသယရှိသူတွေကရှိကြတာပဲ ။ နန်းတွင်းထဲက

တီးတိုးသံတွေကတော့ အာရာဂွန်နယ်ကဒွန်ပီဒရိုရဲ့ရဲတိုက်ကို တိုင်းခမ်းလှည့်လည်ရင်းအလည်ရောက်
 ခဲ့စဉ်ကလက်ဆောင်ရခဲ့တဲ့လက်အိပ်တစ်စုံကြောင့် မိဖုရားလေးတဖြည်းဖြည်းအဆိပ်သင့်ပြီးသေဆုံးခဲ့ရ
 တာလို့တောင်ဆိုကြတယ် ။ အသည်းကွဲရှာတဲ့ဧကရာဇ်ကတော့ မိဖုရားလေးအတွက်ပူဆွေးငိုကြွေးတဲ့
 ကာလသုံးနှစ်ပြည့်သွားတာတောင် နောက်ထပ်မဟေသီအသစ်တင်မြှောက်ဖို့ကိစ္စကိုနားဝလေသံမှမဟာ
 ရဘူး ။ နှစ်ပြည်ထောင်ပေါင်းစည်းဖို့ပဲဖြစ်ဖြစ် ၊ မဟာမိတ်များလာဖို့ပဲဖြစ်ဖြစ် ၊ တိုင်းပြည်ရဲ့သြဇာပိုပြီးခိုင်
 ဖြီးလာဖို့ပဲဖြစ်ဖြစ် ဘာရည်ရွယ်ချက်နဲ့မှနောက်ထပ်မိဖုရားထပ်ကောက်ဖို့စကားစလို့ကိုမရတော့ပါဘူးတဲ့
 လေ ။ နောက်ထပ်အင်အားကြီးဧကရာဇ်တစ်ပါးရဲ့တူမဖြစ်တဲ့ ဘိုဟီးမီးယန်းမြို့စားမိန်းမလှလေးနဲ့လာ
 မြန်းကြတော့ စပိန်ဧကရာဇ်ကသူဟာဝမ်းနည်းခြင်းနဲ့ထိမ်းမြားပြီးခဲ့ပြီမို့ ဘယ်လောက်လှတဲ့မိန်းမပျိုနဲ့ပဲ
 ဖြစ်ဖြစ်လက်ခံဖို့မဖြစ်နိုင်တော့ပါဘူးလို့ပြောလွတ်သတဲ့ ။ အကျိုးဆက်အနေနဲ့ကတော့ အင်မတန်ကြွယ်
 ဝတဲ့နိုင်ငံဖြစ်တဲ့နယ်သာလန်ကိုပါ အုပ်စိုးရမဲ့အခွင့်အလမ်းကိုလက်လွှတ်လိုက်ရတဲ့အပြင် အငြင်းခံရလို့
 စိတ်ညှိသွားတဲ့ဧကရာဇ်ကြီးရဲ့လှုံ့ဆော်အားပေးမှုအရ အသစ်ဖွဲ့စည်းလိုက်တဲ့ဘုရားကျောင်းတော်ကြီး
 ရဲ့အုပ်ချုပ်ရေးအပိုင်းမှာ ပုန်ကန်လိုသူတွေတောင်ထွက်ပေါ်လာခဲ့သေးတယ် ။

စပိန်ဧကရာဇ်ရဲ့သက်တမ်းမရှည်လှပေမဲ့ မီးလိုပူပြင်းတောက်ပတဲ့အချစ်နဲ့စိုလက်လှပခဲ့တဲ့အိမ်
 ထောင်ရေးရယ် ၊ ချစ်သူနဲ့သေကွဲကွဲရတဲ့ဝေဒနာများရယ်ဟာ အနည်ထိုင်တောင်ကောင်းကောင်းမထိုင်
 နိုင်ခင်မှာပဲ သမီးတော်လေးရဲ့ရုပ်သွင်ကိုကြည့်ပြီးအသစ်ဖြစ်ရပြန်သတဲ့ ။ ဥယျာဉ်တော်ထဲမှာ ပြေးလွှား
 ပြီးကစားမြူးထူးနေတဲ့သမီးတော်လေးဟာ သူ့မယ်တော်မိဖုရားလေးရဲ့ကိုယ်ပွားလို့ဆိုရမလောက် အမူ
 အရာရော၊ ရုပ်ရည်တွေပါချွတ်စွတ်ကိုး ။ ဆိုးနွဲ့တတ်တဲ့မျက်နှာလှလှလေးရယ် ၊ မာနကြီးပုံရတဲ့ပုံကျကျ
 နှုတ်ခမ်းကော့ကော့ကလေးနဲ့ အင်မတန်မှချိုချိုကြည်ကြည်ပြီးတတ်ပုံတွေရယ် ၊ မြူးမြူးကြွကြွနဲ့ ဆတ်
 ကန်ဆံပင်ခါတတ်တဲ့အမူအရာတွေ အို..အားလုံးဟာပြင်သစ်မဟာနွယ်ဆိုတာကို ထင်းထင်းကြီးပြနေ
 တာပါပဲ ။ ကစားနေရင်းတန်းလန်းသူတို့ကိုရှုစားနေကြတဲ့ဧကရာဇ်နဲ့တကွ မှူးကြီးမတ်ရာသူကောင်းမျိုး
 တွေကိုပြီးပြရင်း ၊ အနားကသူ့ကိုအရိုအသေပြုနမ်းရှုပ်လိုသူတွေကို လက်ခုံကလေးကမ်းပေးလိုက်ဟန်
 တွေကိုကြည့်နေရတာဟာ သူ့မိဖုရားလေးအသက်ပြန်ဝင်လာသလိုတောင်ထင်ယောင်မှားရသတဲ့ ။ နေ
 ရောင်အောက်ကအရောင်တောက်တောက်တွေ ၊ ကလေးတို့ရဲ့ရယ်မောသံတွေ ၊ နံနက်လေအေးတွေ

အားလုံးဟာသူ့ရဲ့ဝမ်းနည်းခြင်းကို သရော်လှောင်ပြောင်နေတဲ့အလားပါပဲ ။ ပြီးတော့ကြိုင်လှောက်အူထ နေတဲ့အမွှေးနံ့သာတွေကလဲ အလောင်းကြပ်စည်းထားတဲ့အနံ့မျိုးတောင်ထွက်လာသလိုရယ် ။ ဒါတွေ အားလုံးဟာစပိန်ဧကရာဇ်အတွက်တော့ဝိုင်းပြီးညှင်းပန်းနေကြသလိုမျိုးမို့ လက်နှစ်ဖက်ကြားမျက်နှာကို ဖွတ်ပြီးသာငြိမ်နေမိတော့သတဲ့ ။ ကစားပြေးလွှားနေရင်းနဲ့ နောက်တခါသမီးတော်လေး ခမည်းတော်ရှု စားနေရာနန်းဆောင်ပြင်တင်းပေါက်ကိုကြည့်မိလိုက်တဲ့အခါမှာ ပိတ်ထားတဲ့ကန့်လာကာကြီးကိုပဲတွေ့ လိုက်ရတော့တယ် ။ ခမည်းတော်ကတော့ထုံးစံအတိုင်း အတွင်းဆောင်ကိုကြွသွားပြန်ပြီပေါ့လေ ။

သမီးတော်ကလေးကတော့ စိတ်ပျက်သွားသလိုစုတ်သတ်လိုက်ပေမဲ့ ချက်ခြင်းပဲပုခုံးလေးတွေ ကိုတွန့်လိုက်ပြီးဆက်ကစားမြဲကစားနေသတဲ့ ။ စိတ်ထဲမှာလဲ သူ့မွေးနေ့မှာတောင် တရက်ကလေးအတူ မနေနိုင်ရအောင်တိုင်းရေးပြည်ရေးတွေရှုပ်နေပြန်ပြီလို့ပဲထင်လိုက်မိတာပါပဲ ။ ဒါမှမဟုတ် ဟိုအမြဲဆီမီး တွေထွန်းထားပြီးသူ့ဘယ်တော့မှဝင်ခွင့်မရတဲ့ ဆုတောင်းဆောင်မည်းမည်းကြီးထဲသွားပြန်ပြီနေမှာပေါ့ လို့လဲတွေ့မိတယ် ။ ဒီလောက်နေခြည်ဝင်းပပြီးလူတွေပျော်ရွှင်နေတဲ့မွေးနေ့ပွဲကိုပစ်ပြီး အဲဒီနန်းဆောင် ကြီးထဲကိုသာသွားရင်တော့ ခမည်းတော်လောက်မိုက်တဲ့လူမရှိတော့ဘူးမဟုတ်လား ။ ဘယ်နှယ်..ခဏ နေဆိုရင်ကလေးတွေအတွက်အထူးစီစဉ်ထားတဲ့ နွားရိုင်းသတ်ပွဲတောင်စတော့မဲ့ဟာကို ။ တံပိုးခရာသံ တွေတောင်ကြားနေရပြီ ။ ဒါတွေပြီးရင် ရုပ်သေးပွဲအပြင် တခြားစိတ်လှုပ်ရှားစရာကောင်းတဲ့အစီအစဉ် တွေလဲအများကြီးရှိသေးတယ် ။ တကယ်တော့အမြဲညှိုးနွမ်းပြီးသူ့ကိုမျက်နှာလွှဲနေတတ်တဲ့ခမည်းတော် ထက်စာရင် စစ်ကြောရေးမှူးနဲ့ သူ့ဦးရီးတော်ခွန်ပီဒရိုကမှချစ်ဖို့ကောင်းသေးတယ်လို့သမီးတော်လေးက ထင်သတဲ့ ။ ဟုတ်တယ်လေ..အခုပဲကြည့်..သူ့အနားကိုလာပြီးဒီနေ့သူ့ဘယ်လောက်တင့်တယ်လှပချစ် စရာကောင်းကြောင်း တခုတ်တရလာပြောကြတာ ။ ဒါနဲ့သမီးတော်လေးလဲ သူ့ဆံပင်လှလှတွေကိုဖွာက နံဖြစ်သွားအောင်ခါလိုက်ရင်းဦးရီးတော်ခွန်ပီဒရိုကိုလက်တွဲလို့ ဥယျာဉ်တော်ရဲ့အလယ်ကခရမ်းရောင်ပိုး တဲနန်းကြီးဆီကိုသွားကြသတဲ့ ။ သမီးတော်လေးရဲ့နောက်မှာတော့ သူ့ကစားဖော်လေးတွေအကုန်လုံး စနစ်တကျတန်းစီလို့ပိုးတဲကြီးထဲကိုဝင်ဖို့စောင့်နေကြရတယ် ။ နာမည်အရှည်ဆုံးနဲ့ကလေးတွေ ရှင်းရှင်း ပြောရရင် ရာထူးဂုဏ်သိန်အကြီးမြင့်ဆုံးမိသားစုတွေကနေ ဆင်းသက်လာတဲ့ကလေးကတော့အရင်ဆုံး ဝင်ခွင့်ရကြတာပေါ့ ။

သမီးတော်လေးတဲနန်းရှေ့ရောက်တာနဲ့ နွားရိုင်းသတ်သမားလေးတွေလိုပုံစံမျိုးနဲ့သားသားနားနားဆင်ယင်ထားတဲ့ အမျိုးကောင်းသားလုလင်လေးတွေတစ်သီကြီးထွက်လာပြီး ကြိုဆိုနှုတ်ဆက်ကြတယ်။ သမီးတော်ကိုတဲနန်းရဲ့အလယ်က ရွှေပိန်းချဆင်စွယ်ကုလားထိုင်တွေနဲ့ပြင်ထားတဲ့ပွဲကြည့်စင်မြင့်ကလေးပေါ်ကိုစောင့်ရှောက်ခေါ်သွားဖို့စောင့်နေသူကတော့ ထူးထူးခြားခြားကိုချောမောခန့်ငြားလှတဲ့ တီအဲရာနျူဗာမြို့စားကလေးပါပဲ။ ဆယ့်လေးနှစ်ပဲရှိသေးတဲ့မက်ဆီကန်မြို့စားကလေးဟာစပိန်လူမျိုးအုပ်ချုပ်သူလူတန်းစားကနေ ဆင်းသက်လာသူမှန်းသိသာစွာပဲ ကလေးအုပ်ကြီးထဲထင်းကနဲဖြစ်နေတဲ့သူပေါ့။ တဲနန်းထဲမှာ ကလေးအုပ်ကြီးဟာယပ်တောင်တခတ်ခတ်နဲ့ စကားတီးတိုးပြောနေကြရင်း ပွဲစဲအချိန်ကိုစိတ်အားထက်သန်စွာစောင့်နေကြတုန်း ဒွန်ပီဒရိုနဲနန်းစောင့်ကြီးကတော့တဲနန်းရှေ့မှာ ရယ်မောစကားစမြည်ပြောနေကြလေရဲ့။ ပျော်စရာကောင်းလွန်းလို့ သမီးတော်လေးရဲ့အပါးတော်မြဲကြီးဖြစ်တဲ့ ကာမရဲရာမြို့စားကတော်ကြီးတောင် ခါတိုင်းလိုမျက်နှာသေကြီးနဲ့မဟုတ်တော့ပဲ သူ့ရဲ့အင်မတန်ဖြူရော်ပါးလွှာနေတဲ့နှုတ်ခမ်းတွေပေါ်မှာအပြုံးရိပ်ကလေးထင်လာသတဲ့။ အတွန့်အချိတ်တွေနဲ့ တင်းမာခြောက်သွေ့နေတဲ့ပါးတွေပေါ်မှာလဲ နှင်းဆီရောင်ကလေးတောင်သမ်းလို့။

တကယ်လဲဒီနွားရိုင်းသတ်ပွဲလောက်ကောင်းတာမရှိတော့ဘူး။ သမီးတော်လေးကတော့ ပါမားဘုရင်သူ့မည်းတော်ဆီအလည်အပတ်လာတုန်းက ဆာဗီးမှာလုပ်ပေးတဲ့ဂုဏ်ပြုဇန့်ခံပွဲမှာပါတဲ့ နွားရိုင်းသတ်ပွဲအစစ်ထက်တောင် ပိုကောင်းသေးလို့ပြောသတဲ့။ ကောင်ကလေးတွေကလှလှပပတန်ဆာဆင်ထားတဲ့မြင်းခေါင်းတပ်တုတ်တံကိုယ်စီခွဲလို့ ဖဲကြီးရောင်စုံတွေဝေဖြာကျနေတဲ့လုံတံတဝင့်ဝင့်နဲ့ခုန်ပေါက်နေကြတုန်း တချို့ကျပြန်တော့ကြက်သွေးရောင်ဝတ်လုံတွေကို ဝဲကာဝဲကာနဲ့နွားရိုင်းကြီးနားသွားပြီးစိတ်မထွက်ထွက်အောင်စလိုက်ကြ။ နွားရိုင်းကြီးလိုက်ခွေ့ရင်အော်ဟစ်ရယ်မောပြီး ရှောင်ပြေးလိုက်နဲ့ပေါ့။ နွားရိုင်းကြီးဆိုတာကလဲ ခြင်းကြားကြီးနဲ့ယက်ပြီး နွားသားရေနဲ့ကြက်ထားတာဆိုတော့တကယ်နွားအစစ်နဲ့တော့တူပါရဲ့။ ဒါပေမဲ့အထဲမှာလူဝင်နေတဲ့ဟာဆိုတော့ တခါတခါယောင်ယမ်းပြီးဘယ်နွားမှအိပ်မက်တောင်မမက်ဖူးတဲ့ဟာမျိုးနောက်ခြေနှစ်ဖက်ပေါ်မှာပဲရပ်လို့ ကောင်ကလေးတွေကိုလိုက်ဖမ်းတဲ့အခါများဆိုအူနိပ်နေရတာ။ ဒါပေမဲ့ပွဲကကောင်းလွန်းတော့ ကလေးတွေအကုန်လုံးခုံပေါ်တက်ရပ်ပြီး ဖဲလက်ကိုင်ပုဝါကိုယ်စီဝှေ့ယမ်းလို့ အော်ဟစ်အားပေးလိုက်ကြတာဆိုတာပတ်တုတ်

လို့မနိုင်ဘူး ။ တဲနန်းတခုလုံး "ဘရာဗိုတိုရို..ဘရာဗိုတိုရို"ဆိုတဲ့အားပေးသံတွေဆူညံပွက်ထနေတာများ တကယ်လူကြီးတွေကြည့်နေတဲ့ နွားရိုင်းသတ်ပွဲအစစ်ဆီကိုရောက်နေသလားမှတ်ရသတဲ့ ။ ဒါနဲ့ဆူညံ ပွက်လောရိုက်ပြီး သတ်ပုတ်နေလိုက်ကြတာ ပြီးကိုမပြီးနိုင်တော့ဘူး ။ လည်ဆံဖွားဖွားမြင်းခေါင်းတပ် တုတ်တံတွေပေါ်ကကိုယ်တော်လေးတွေ တော်တော်များများကို နောက်ခြေနှစ်ဖက်ပေါ်မှာပတ်ပြေးနေ တဲ့နွားရိုင်းကြီးကခွေ့ချအပြီးမှာ တီအဲရာနျူဗာမြို့စားလေးကနောက်ဆုံးတော့နွားရိုင်းကြီးကိုဝပ်ကျသွား အောင်ခုတ်ချလိုက်ပါရော ။ ပြီးတော့သမီးတော်လေးကိုခွင့်ပြုချက်တောင်းခံပြီး နွားရိုင်းကြီးရဲ့လည်ပင်း ကိုသစ်သားခါးရှည်နဲ့တချက်တည်းပိုင်းချလိုက်တာ ဘာပြောကောင်းမလဲ ခေါင်းကြီးပြုတ်ထွက်သွားပြီး အထဲက မက်ဒရစ်မြို့တော်ကပြင်သစ်သံအမတ်ကြီးရဲ့သား မွန်စီယာ ဒီလော်ရိန်းရဲ့ပြုံးဖြိုးဖြိုးမျက်နှာကြီး ပေါ်လာတော့ပိုင်းရယ်လိုက်ကြတာတဲနန်းကြီးတခုလုံးကိုပွင့်ထွက်သွားမတတ်ပါပဲ ။ ဒါကြောင့်မို့လဲသမီး တော်လေးက သိပ်ကောင်းတဲ့နွားရိုင်းသတ်ပွဲလို့ပြောတာပေါ့ ။

ကလေးတွေအားလုံး မပြီးနိုင်မစီးနိုင် လက်ခုပ်တီးဂုဏ်ပြုနေကြတုန်း အဝါအနက် ကျားဝတ်စုံဝတ်ထားတဲ့မူးရ်အမည်းကျွန်နှစ်ယောက်ဝင်လာပြီး မြင်းခေါင်းတပ်တုတ်တံတွေကိုသိမ်းပြီး ပွဲကွင်းကိုရှင်းပစ်လိုက်ကြရော ။ ပြီးတာနဲ့ကောင်းကင်ကြီးပေါ်ကစားပြဖို့ ပြင်သစ်ကဘားကျွမ်းသမား ထွက်လာတယ် ။ ဒါလဲအသည်းတယားယားနဲ့ကြည့်ရတာဆိုတော့ ကလေးတွေကြိုက်ကြတာပဲ ။ အဲ ဒီနောက်တော့ တဲနန်းထဲမှာတင်ကိုအထူးစီမံတည်ဆောက်ထားတဲ့ ရုပ်သေးစင်လေးပေါ်မှာအီတလီအ လွမ်းဖတ်ဖြစ်တဲ့ "ဆိုဖော်နစ်စဘာ" ကိုစပြီးကကြတော့တယ် ။ ဂန္ထဝင်အလွမ်းဖတ်ကြီးကိုကလေးတွေ အကြိုက်နည်းနည်းပြင်ထားပေမဲ့ ရုပ်သေးကိုင်တဲ့သူတွေရော ၊ အဆိုရော အငိုရောကောင်းကြလွန်းလို့ ပွဲပြီးတော့သမီးတော်လေးမှာမျက်ရည်တွေကိုစို့လို့ ။ တချို့ကောင်မလေးတွေဆိုအဟုတ်ကိုငိုကြရော ။ ဒါနဲ့မကြာခင်ပဲငိုနေကြတဲ့သူတွေစိတ်ပြန်ရွှင်လာအောင်ဆိုပြီး မလိုင်လုံးတွေ ၊ မုန့်ချို ၊ မုန့်ဆိမ့်တွေနဲ့ သကြားလုံးတွေ ရွှေလင်ပန်း ၊ ငွေလင်ပန်းအပြည့်နဲ့ရောက်လာမှပဲ ပြန်ပြီးပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်ဖြစ်လာကြ တော့တယ် ။ တကယ်လဲရုပ်သေးပွဲကကောင်းလွန်းလို့ နန်းစောင့်ကြီးကတောင် ဒွန်ပီဒရိုကိုပြောယူရ တယ် ။ ဘယ်နှယ် သစ်သားနဲ့လုပ်ပြီးဖယောင်းသုတ်လို့ဆေးခြယ်ထားတဲ့အရုပ်တွေတန်မဲ့နဲ့ ဘယ်လို ကြောင့်ဒီလောက်ဆိုးတဲ့ကြမ္မာတွေနဲ့ကြုံရဆုံးရသလဲဆိုပြီးတော့လေ ။ ပွဲကကောင်းလွန်းတော့ ဒါတွေ

ဟာအသက်မရှိတဲ့အရုပ်ကို လူတွေကြီးဆွဲနေကြတာဆိုတာကိုတောင်မေ့သွားတော့တာကိုး ။

ဒါနဲ့မကြာပါဘူး ။ အာဖရိကန်မျက်လှည့်လက်လှည့်သမားတစ်ယောက် အဝတ်နီနဲ့ အုပ်ထားတဲ့ဧရာမပချပ်ကြီးကိုထမ်းပြီးဝင်ချလာပြန်ရော ။ အဲ..ပချပ်ကြီးကိုလဲ ပွဲကွင်းရဲ့အလည်တည် တည်မှာအကျအနနေရာချပြီးရော ။ တခါတည်းသူ့ဦးပေါင်းထဲကထူးထူးဆန်းဆန်းပုံနဲ့ ကျူရီးပုလွေကို ထုတ်ပြီးမှုတ်တော့တာပဲ ။ ခဏနေတော့ပချပ်ကိုအုပ်ထားတဲ့အဝတ်နီကလှုပ်လှုပ်ရွရွဖြစ်လာပြီးအထဲ ကနေအစိမ်းရောင်နဲ့ရွှေရောင်စပ်ထားတဲ့ မြွေခေါင်းတွေလွန်ထွက်လာကြရော ။ ပုလွေသံကျယ်လောင် ပြီးဖူးရုလာလေလေ ။ မြွေတွေလဲတဖြည်းဖြည်းမြင့်သထက်မြင့်အောင်လွန်တက်လာပြီး တေးသွားနဲ့အ လိုက်ယိမ်းနွဲ့ကခုန်လေပဲ ။ ကလေးတွေကတော့ ခွက်နေတဲ့ပါးပြင်းတွေနဲ့ လှစ်ကန်လှစ်ကန်ထွက်လာ တတ်တဲ့လျှာမည်းမည်းတွေကိုကြည့်ပြီး ကြောက်နေကြတာနဲ့ မြွေတွေကို ခပ်မြန်မြန်ပဲပြန်သိမ်းလိုက်ရ တယ် ။ ဒါပေမဲ့သူ့အိုးကလေးထဲကနေ လိမ္မော်ပင်ပေါက်စကလေးပေါက်လာပြီး ချက်ခြင်းပဲအပွင့်ဖြူ ဖြူတွေပွင့်ဖူးလို့အသီးလေးတွေပါသီးပြတဲ့အကွက်ကိုတော့ ကလေးတွေသိပ်ကြိုက်ကြတယ် ။ ပြီးတော့ လာတိုးရက်စ်အမတ်ကြီးရဲ့သမီးလေးယပ်တောင်ကိုယူပြီး မန်းမှုတ်ထည့်လိုက်တာ ယပ်တောင်ကလေး ကနေ သူတို့မျက်စိရှေ့တင်ငှက်ပြာကလေးဖြစ်သွားပြီး တဲနန်းတလျှောက်လှည့်လည်ယုံသန်းလို့ သီချင်း ဆိုပြတဲ့အကွက်ကတော့ ကလေးတွေအကြိုက်ဆုံးမို့ အာဖရိကန်လက်လှည့်သမားလဲချက်ခြင်းကိုဆုငွေ တွေတထောကြီးပိုက်မိသွားသတဲ့ ။ ခဏနေတော့အထူးအစီအစဉ်အနေနဲ့ ပီလာမယ်တော်ပူဇော်သူများ ဆိုတဲ့ဝတ်ပြုကျောင်းတော်ကြီးရဲ့ပင်တိုင်အကအဖွဲ့ထွက်လာပြီးဖျော်ဖြေပြန်တယ် ။ ဒီဟာကနည်းနည်း တော့ငြိမ်လွန်းပေမဲ့နှစ်လိုကြည်ညိုဖွယ်ရာရှိလို့သမီးတော်လေးတော့သဘောကျတာပါပဲ ။ ဘာလို့လဲဆို နှစ်စဉ်နှစ်တိုင်းမေလဆိုရင် အပျိုစင်ပီလာမယ်တော်ကိုပူဇော်တဲ့အနေနဲ့ ကျင်းပတဲ့ဒီပွဲမျိုးကိုသမီးတော် လေးတခါမှမပါဝင်ခဲ့ရဖူးဘူးကိုး ။ တကယ်တော့လဲ သမီးတော်လေးမှမဟုတ်ပါဘူး ။ စပိန်ကမင်းမျိုးမင်း နွယ်မှန်သမျှ ဆာရာဂိုဆာဝတ်ပြုကျောင်းတော်ကြီးထဲကိုခြေမချကြဘူး ။ တခါကဗြိတိန်ဘုရင်မရဲ့သစ္စာ တော်ခံဆိုတဲ့ဘုန်းတော်ကြီးတစ်ပါးက စပိန်ရဲ့မဟာမိတ်ဩစတီးယားမင်းသားကို အဆိပ်ပါတဲ့ရေစင်နဲ့ သွန်းပြီးလုပ်ကြံဖို့ကြံစည်ခဲ့ကတည်းကဆိုပါတော့ ။ ဆိုတော့သမီးတော်လေးအနေနဲ့ “ ပီလာမယ်တော် ကန်တော်ပန်းအက ” ဆိုတာကိုကြားသာကြားဖူးပေမဲ့ အခုမှပဲမြင်ဖူးခွင့်ရတော့တာကိုး ။ နာမည်ကြီးသ

လောက်တကယ်လဲတင့်တယ်လှတဲ့အကပါပဲ ။ ကပြသူလုလင်တွေရဲ့ဖြူဖွေးစင်ကြယ်နေတဲ့ရှေးဟောင်း
နန်းတွင်းအဝတ်အစားတွေ ၊ ငွေနားသတ်ပြီးငှက်ကုလားအုတ်မွှေးစိုက်ထားတဲ့ သုံးမြှောင်ဦးထုတ်ဆန်း
တွေ ၊ နေရောင်ထဲမှာတောက်နေတဲ့သူတို့ရဲ့ဆံရှည်နက်နက်တွေ ၊ မျက်နှာညိုညိုမောင်းမောင်းတွေ...
အို..သိပ်ကိုကြက်သရေရှိတာပါပဲ ။ လေးလေးဖြည်းဖြည်းနဲ့ဖော်နေတဲ့ ကကွက်တွေများအနုစိတ်လွန်း
လို့ကလေးတွေကတောင် တအံ့တဩနဲ့ငေးမောနေကြရသတဲ့ ။ ကကွက်ပြီးသွားတော့ အကအဖွဲ့တခု
လုံးဦးထုတ်ချွတ်ပြီးသမီးတော်လေးကို အရိုအသေပြုကြတော့ သူ့ခရာပီတိဖြစ်လွန်းလို့ မယ်တော်ပီလာ
ရဲ့ဗိမာန်တော်ကို ဖယောင်းတိုင်ဆီမီးတွေမပြတ်ပို့လွှတ်ပူဇော်ပါ့မယ်လို့တောင် ကတိပေးလိုက်ပါသေး
သတဲ့ ။

ပြီးတာနဲ့တခါ အဲဒီတုန်းက သူတို့တွေဂျစ်ပစီလိုခေါ်ကြတဲ့ အီဂျစ်ပြည်သားလူချော
တွေတအုပ်ကြီးထွက်ချလာကြပြီး ပွဲကွင်းမှာဝိုင်းကြီးပတ်ပတ်တင်ပလ္လင်ခွေလို့ဝိုင်းထိုင်ကြရော ။ ဇင်သာ
လိုခေါ်တဲ့ကြီးတပ်မိကျောင်းတူရိယာတွေကို ညှင်းညှင်းညှံ့ညှံ့စပြီးတီးခတ်လို့ နှုတ်ခမ်းပိတ်တေးညည်း
နေတဲ့အီဂျစ်တေးသည်တွေဟာ ကိုယ်ကိုလဲအလိုက်သင့်ယိမ်းနွဲ့နေကြသေးတယ် ။ သူတို့တေးညည်း
နေတာများတိုးတိတ်လွန်းလို့ အိပ်မက်ထဲမှာပျားကလေးတွေသီချင်းဆိုနေတာကိုနားထောင်နေရသလို
တောင်ထင်ယောင်မှားစရာပါပဲ ။ ဒါပေမဲ့ ပွဲကြည့်နေတဲ့သူတွေထဲမှာ ဒွန်ပီဒရိုကိုလဲမြင်လိုက်ရော တေး
သည်တွေလဲ အကုန်မျက်နှာတွေမှုန်သုန်ကုန်ကြတော့သတဲ့ ။ တချို့တွေဆိုရင် သိသိသာသာကိုမျက်
နှာတွေပျက်ကုန်ပြီးကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်တဲ့အရိပ်အယောင်တွေတောင်ပေါ်လာတော့တာ ။ မပေါ်ခံနိုင်
ရိုးလားလေ ..ဟိုတလောကတင် သူတို့ထဲကနှစ်ယောက်ကိုဆာဗီးကဈေးနားရင်ပြင်မှာ မှော်ပညာသုံး
ပါတယ်ဆိုစွတ်စွဲပြီးဒွန်ပီဒရိုကိုယ်တိုင်ကြီးပေးပစ်တာကိုး ။ ဒါပေမဲ့ပိုးယပ်တောင်ပန်းရောင်လေးကွယ်
လို့နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက်အားပေးနေတဲ့ သမီးတော်လေးရဲ့မျက်လုံးပြာပြာတွေကိုကြည့်မိကြပြန်တော့ ကြင်
နာတတ်တဲ့မင်းသမီးမှန်းယုံကြည်သွားကြဟန်နဲ့ မူမပျက်ဖျော်ဖြေကြပြန်သတဲ့ ။ ဒီလိုနဲ့မိကျောင်းကြီး
တွေကိုသူတို့ရဲ့လက်သည်းရှည်ရှည်နဲ့ ဆိတ်ရုံဆွရုံလောက်ပဲတီးခတ်တဲ့အထိငြိမ်ကျသွားပြီး သီချင်း
သည်တွေအကုန်လုံးအိပ်ငိုက်ကုန်သလို ခေါင်းတွေငိုက်စိုက်ကျကုန်လို့ ပရိသတ်တွေအကုန်လုံးဇဝေ
ဇဝါဖြစ်ကုန်တုန်းမှာပဲ အလွန်ကျယ်လောင်တဲ့ဟစ်ကြွေးသံခုနှစ်သံချီပြီးထွက်လာပါရော ။ ဘာပြော

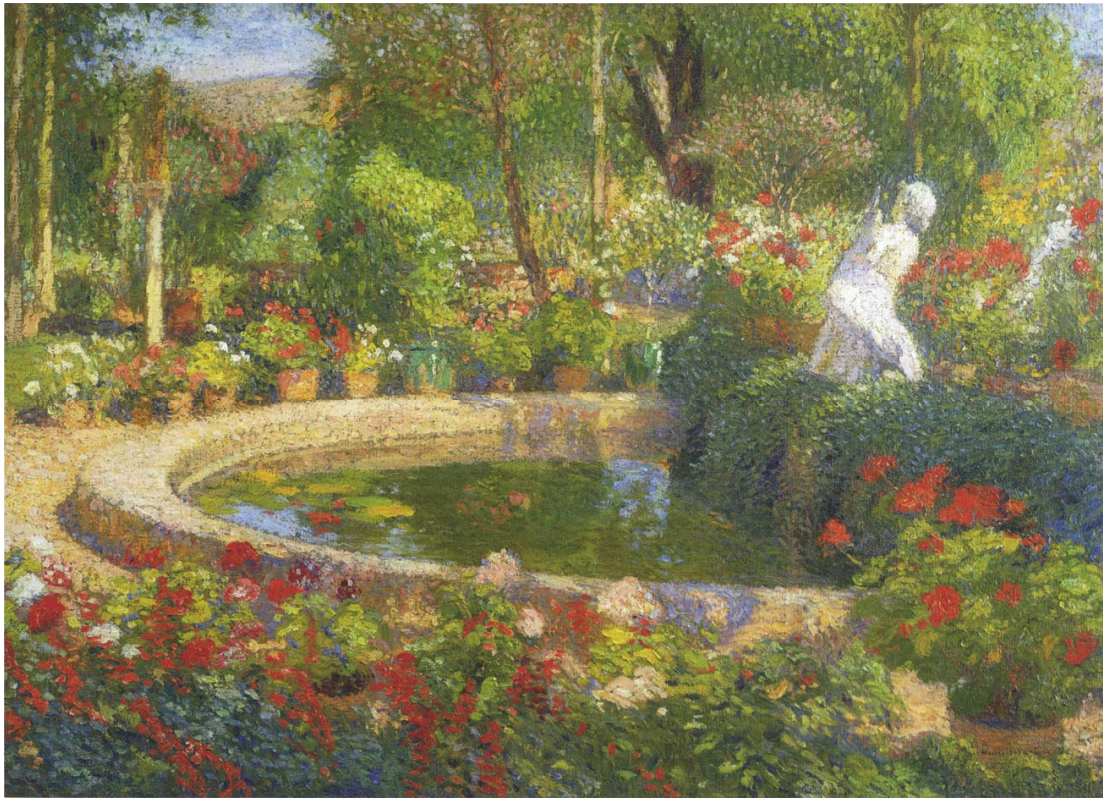
မှာတခါတလေရွှေမျက်ရည်ယိုတာဟာ ခွင့်လွှတ်စရာရှိပေမဲ့ ဘဝပေးအခြေအနေအရသူ့ လောက်ကြီး မြတ်သူမဟုတ်တဲ့သူတွေကြား ရယ်လားမောလားတော့မလုပ်သင့်ပေဘူးမဟုတ်လား ။ ရာဇအိန္ဒြေကို လဲင်္ဂေ့ရဦးမှာကိုး ။ အကောင်းဆုံးကတော့သူ့လိုမျက်နှာထားမျိုးထားနိုင်ရင်ပေါ့ ။ ဒါပေမဲ့လဲဒီကလေးတစ် စုမဆိုထားနဲ့ အထူးအဆန်းမှန်သမျှစုဝေးနေတဲ့စပိန်နန်းတွင်းထဲမှာတောင် ဒီလောက်ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက် နဲ့ ရယ်စရာကောင်းလှတဲ့သတ္တဝါကိုမမြင်ဖူးကြသေးတော့ သမီးတော်လေးကိုလဲအဆိုးမဆိုနိုင်ဘူး ။ လူ ပုကလေးဘာမှမလုပ်ရသေးခင်မှာကို သူ့ရုပ်ရည်နဲ့တင်လူတွေမှာရယ်ချင်လှပြီလေ ။ ဒီလူပုကလေးကို ဟိုတနေ့ကမှရှာဖွေတွေ့ရှိကြတာပါတဲ့ ။ ဒီလိုလေ ။ မြို့တော်ကိုဝန်းရံထားတဲ့သစ်တောနက်ကြီးထဲက အင်မတန်ခေါင်တဲ့ဖော့ပင်တန်းဘက်မှာ သူ့ကောင်းမျိုးနှစ်ယောက်အမဲလိုက်ထွက်ရင်းရောက်သွားတုန်း တောထဲမှာလျှောက်ပြေးနေတဲ့ ဒီလူပုလေးကိုတွေ့မိကြတာပဲ ။ ဒီတင်သမီးတော်လေးအပျင်းပြေဆိုပြီး လူပုလေးကိုခေါ်လာလို့နန်းတော်ကိုဆက်သခဲ့ကြသတဲ့ ။ လူပုလေးရဲ့အဖေမီးသွေးဖုတ်သမားကလဲသူ့ သားလူစဉ်မမှီကလေးကို မလိုချင်နေတာနဲ့တော့အတော်ဖြစ်သွားတာပေါ့လေ ။ အဲ..ဆက်ရရင်လူပုက လေးရဲ့ရယ်စရာအကောင်းဆုံးအချက်ကတော့ သူ့ဘယ်လောက်တောင်ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက်နဲ့ ကိုးရို့ကား ယားနိုင်သလဲဆိုတာကို သူ့ကိုယ်တိုင်ကမသိရှာတာပဲ ။ အခုလဲပွဲကွင်းထဲကို တော့တီးထော့နဲ့ နဲ့ဝမ်းပန်း တသာဝင်လာတဲ့အပြင် ကလေးတွေကသူ့ကိုဝိုင်းလှောင်ပြောင်ရယ်မောကြတိုင်း သူ့ကလဲပျော်ပျော်ရွှင် ရွှင်နဲ့အတူလိုက်ပြီးရယ်မောရှာပါသတဲ့ ။ ကပြီးခုန်ပြီးတိုင်းလဲ အပြုံးတွေတဝေဝေနဲ့ အချိုးမကျမလှမပ ဦးညွတ်သေးတယ် ။ ရှင်းရှင်းပြောရရင် သဘာဝတရားကရက်စက်စွာ ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက်ဖြစ်အောင်ဖန် ဆင်းထားခံရတဲ့သူ့အဖြစ်ကိုနည်းနည်းမှသတိမထားမိတော့ လူတွေကသူ့ကိုရယ်စရာသတ္တဝါအနေနဲ့ပဲ ဝိုင်းဝန်းလှောင်ပြောင်ရယ်မောကြတာကိုတောင်သူ့ကအကောင်းထင်နေတဲ့အဖြစ်မျိုး ။ ဒီဝိုင်းရယ်နေကြ တဲ့လူတွေထဲမှာမှ လူပုလေးထူးထူးခြားခြားမျက်စိကျမိတာကတော့ သမီးတော်လေးပါပဲ ။ ဒါကြောင့်လဲ သမီးတော်လေးကိုပဲစူးစိုက်ကြည့်ရင်းနဲ့ အားကြီးမာန်တက်ကိုကပြရှာပါသတဲ့ ။ ရယ်လို့အားရသွားတဲ့ သမီးတော်လေးကတော့ နန်းတော်ထဲကတခြားထိပ်တင်တွေလုပ်တာကိုမြင်ဖူးထားတဲ့အတိုင်း သူ့ဆံ ကေသာမှာပန်ဆင်ထားတဲ့ နှင်းဆီဖြူကိုဖြုတ်ယူပြီးအလှဆုံးပြုံးလို့ လူပုလေးဆီကိုလှမ်းပစ်ပေးလိုက်ပါ ရော ။ သူ့ခမည်းတော်ရဲ့အပူမီးကိုငြိမ်းသတ်ဖို့ဆိုပြီး တခါကပုပ်ရဟန်းမင်းကြီးရဲ့ကိုယ်ပိုင်သီချင်းသည် ကာဖဲရာလီဆိုတဲ့အီတာလျံအနုပညာရှင်သီချင်းသီဆိုဖျော်ဖြေမှုအဆုံးမှာ နန်းတွင်းကလှပျံဖြူတွေဝိုင်း

ပြီးပန်းစည်းတွေ ၊ ပန်းကုံးတွေပစ်ပေးဂုဏ်ပြုကြတာကိုမြင်ဖူးထားတာကတကြောင်း ၊ သူ့အနားမှာထိုင် လို့မျက်နှာထားပုပ်သိုးသုန်မှုန်နေတဲ့ ကာမရဲရာမြို့စားကတော်ကြီးကို မထိမထိစချင်တာကတကြောင်း ကြောင့်ဆိုပါတော့ ။ ဒါပေမဲ့လူပုကလေးခမျာ ဝမ်းသာလို့မဆုံးတော့ဘူး ။ သမီးတော်လေးပစ်ပေးလိုက် တဲ့နှင်းဆီအဖြူကိုကောက်လို့ သွားခေါကြီးတွေကိုမလုံတလုံဖုံးထားတဲ့နှုတ်ခမ်းနဲ့ ဖိကပ်နမ်းရင်း လက် ကလဲခွက်ဝင်နေတဲ့ ဘယ်ဘက်ရင်ဘတ်အပေါ်အသာအုပ်လို့ ဖားခြေထောက်လိုပုတိုတိုကွတတခြေ ထောက်တွေနဲ့ဒူးတစ်ဖက်ထောက်ရင်း အထပ်ထပ်ဦးညွတ်ရှာပါသတဲ့ ။ ပါးစပ်ပြုကြီးနဲ့ပြီးနေတဲ့သူ့မျက် လုံးသေးသေးစွေစွေစောင်းစောင်းတွေထဲမှာတော့ စိတ်ချမ်းမြေ့တဲ့အရိပ်ရောင်တွေယှက်သန်းလို့ရယ် ။

နန်းတွင်းသားပုံဖမ်းပြီး လူပုကလေးရဲ့ ဒီလိုတည်တည်ကြည်ကြည်နဲ့ ဦးညွတ်အရိုအသေပြုဟန်ကပဲ တခါသမီးတော်လေးကို ကလိထိုးလိုက်သလိုဖြစ်သွားပြီး ရယ်လိုက်တာဆိုတာ လူပုလေးပွဲကွင်းထဲက နေထွက်သွားတဲ့အထိကိုမပြီးနိုင်သေးဘူး ။ ပြီးတော့လဲသူဦးရီးတော်ဒွန်ပီဒရိုကို လူပုလေးကိုနောက်တ ခါထပ်ကရိုင်းဖို့တောင်တောင်းဆိုသေးတယ် ။ ဒါပေမဲ့လဲအထိန်းတော်ကြီးကာမရဲရာကတော့ နေကလဲ ပြင်းလာပြီမို့ အကြီးကျယ်ဆုံးပြင်ဆင်ထားတဲ့စားသောက်ပွဲကျင်းပရာ နန်းဆောင်ထဲကိုပဲပြန်ကြဖို့ဆိုသ တဲ့ ။ ပြီးတော့သမီးတော်လေးရဲ့နာမည်ကို သကြားမှုန်တွေ ၊ ပုလဲရောင်ငွေရောင်မလိုင်နှစ်တွေနဲ့ ရေး ခြယ်ပြီး ငွေအလံကလေးတွေထိုးစိုက်အလှဆင်ထားတဲ့ဧရာမမွှေးနေ့ကိတ်မုန့်ကြီးအကြောင်းလဲထည့် ပြောရတာပေါ့ ။ ဒီတော့မှပဲသမီးတော်လေးလဲနေရာကနေအသာတကြည်ထပြီးလိုက်လာတော့တယ်။ ဒါတောင်သူ့နေ့လည်နေ့ခင်းတရားအိပ်လို့နိုးလာရင်ကပြဖို့လူပုလေးကိုအသင့်ပြင်ထားစေဖို့နဲ့သူ့ကိုကြင် ကြင်နာနာစောင့်ရှောက်ဧည့်ခံတဲ့တီအဲရာနျူဗာမြို့စားကလေးကို ကျေးဇူးတင်စကားပြောကြားပေးဖို့အ မိန့်ပေးလိုက်သေးသတဲ့ ။ ဒါနဲ့နေ့လည်စားစားကြဖို့နန်းဆောင်ထဲကိုပြန်ကြတော့ ကလေးတွေလဲစနစ်တ ကျအစဉ်လိုက်သမီးတော်လေးနောက်ကနေ လိုက်သွားကြရော ။

နေ့လည်ခင်းကျရင် သူဒုတိယအကြိမ်ကပြဖျော်ဖြေဖို့ သမီးတော်လေးကိုယ်တိုင်ကအမိန့်ပေးသွားတယ် ဆိုတာသိလိုက်ရတဲ့လူပုကလေးခမျာတော့ ဝမ်းသာလုံးဆိုတော့တာပဲ ။ ဥယျာဉ်ထဲကို ကမူးရှူးထိုးပြေး ထွက်သွားပြီး သမီးတော်လေးချီးမြှင့်ခဲ့တဲ့နှင်းဆီအဖြူကိုအထပ်ထပ်အခါခါနမ်းလို့ ကိုရို့ကားယားကခုန်

တာများ ပန်းတွေကတောင်မခံမရပ်နိုင်ဖြစ်ကုန်ကြတယ် ။

ရေပန်းတသွင်သွင်နဲ့ တော်ဝင်ဥယျာဉ်ကြီးထဲနေကြတဲ့ သူတို့လိုလှပသူတွေကြားလာပြီး လက်တိုတိုနှစ်ဖက်ကိုလေထဲမြှောက်ပြီးဝေ့ယမ်းကခုန်လိုက် ၊ ပန်းခင်းတွေကြားမှာကားယားကားယားနဲ့ပြေးလိုက်လုပ်နေတဲ့ ဒီသတ္တဝါမိုက်ရိုင်းစော်ကားလှချည်ဆိုပြီးတော့ပေါ့ ။ သူတို့ကလဲ ပန်းလို့သာဆိုပေမဲ့ဘုရင်ဥယျာဉ်တော်ထဲကမျိုးကောင်းမျိုးသန့်ရှားပါးပန်းတွေဆိုတော့ သွေးအကြီးသားရယ် ။ ငွားငွားစွင့်စွင့်နဲ့အရောင်စုံလှတဲ့ကျူးလစ်ပန်းကစပြီးမဲ့ကာရွဲ့ကာနဲ့ဆိုသတဲ့ ။

“....ဒီလောက်အရုပ်ဆိုးတဲ့သတ္တဝါကိုဘာလို့များ...တို့တွေကြားထဲလာပြီးကစားခွင့်ပြုထားရတာပါလိမ့်နော်...ခက်တော့တာပဲ....ဒီလိုအနိဋ္ဌာရုံတွေကိုမမြင်ချင်ပါဘူးဆိုမှ...တကတည်း.....”

“.....ဟုတ်ပါ...ဒီလောက်အရုပ်ဆိုးတဲ့ကောင်ကိုဘိန်းပန်းရည်တိုက်ပြီး..အနှစ်တစ်ထောင်လောက်ချောင်တစ်ခုထဲမှာသွားပြီးအိပ်နေခိုင်းဖို့ပဲသင့်တာ.....”

စိတ်ထက်တဲ့ခရမ်းရောင်နှင့်ပန်းပွင့်ကြီးတွေကတော့ ပြောရင်းဆိုရင်းကိုဒေါသအရှိန်ကြောင့်ပိုပြီးတောင်စွင့်ကားလို့နီညိုညိုအရောင်တောင်သန်းလာသတဲ့ ။ ကန္တာရကျောက်ပုပင်ကလဲ ဆူးတွေထောင်ပြီးရန်စွယ်ငေါငေါနဲ့ဆိုတယ် ။

“.....ရုပ်ကိုကကြည့်ပါလား..အော်ဂလီဆန်စရာရယ်...တစ်ကိုယ်လုံးကွေးကောက်ပြီး..ပုကွနေတဲ့အပြင်ခေါင်းကြီးကလဲကိုယ်ခန္ဓာထက်အဆမတန်ကြီးနေသေးတယ်..ကြက်သီးတောင်ထမိပါရဲ့..ဒီနားလာလို့ကတော့ဆူးစာမိပြီသာမှတ်.....”

အင်မတန်မာနကြီးတဲ့နှင့်ဆီအဖြူတွေကတော့ဆိုဖွယ်ရာကိုမရှိတော့ဘူး ။ ကမ္ဘာပျက်သလိုကိုဆူညံနေအောင်အော်ကြတော့တာပဲ ။

“...ဟင်..ကြည့်စမ်း..ကြည့်စမ်း...ဒါသမီးတော်လေးရဲ့ဆံကေသာအတွက်ငါကိုယ်တိုင်ဆက်သလိုက်တဲ့နှင့်ဆီပွင့်လေးပါလား...မွေးနေ့လက်ဆောင်အနေနဲ့အလှဆုံးဖူးပွင့်ထားခဲ့ရတာ.....အခုတော့ဒီရုပ်ဆိုးရဲ့လက်ထဲရောက်နေပါပေါ့လား...အမလေး..သူခိုး..သူခိုး..သူခိုးပါရှင်တို့.....”

ဆင်းရဲတဲ့တောကဆွေမျိုးတွေကိုအကြောင်းပြုပြီး သိပ်ထောင်ထောင်လွှားလွှားနေလေ့မရှိကြတဲ့ အနီရောင်ရေမွှေးပန်းတွေတောင် အခုဒီလူပုလေးသူတို့အနားရောက်လာတော့ ရွံရှာစွာနဲ့ပုပြားပြီးငြိမ်သက်လို့နေကြသတဲ့ ။ ခရမ်းရောင်ပိုင်အိုလက်ပန်းတွေကတော့ အင်မတန်ယဉ်ကျေးသူတွေဆိုတော့ရိုင်းရိုင်းစိုင်းစိုင်းတွေမပြောကြရာဘူး ။ လူပုလေးခမြာ ဘဝပေးမကောင်းတော့မလှရာဘူးဆိုတာလောက်နဲ့ ပြီးတာပါပဲ ။ ဒါတောင်တချို့ပိုင်အိုလက်ပန်းကလေးတွေအဖို့တော့ လူပုကလေးဟာရုပ်ရည်နဲ့မလိုက်ဖက်အောင်ကိုပျော်မြူးလွန်းနေတယ်လို့ထင်ကြတယ် ။ သူသာငြိမ်ငြိမ်သက်သက်နဲ့ ဝမ်းပန်းတနည်းဖြစ်နေ

မယ်ဆိုရင် အခုလိုအရူးတိုင်းကျွမ်းထိုးခုန်ပေါက်နေတာလောက်တော့ ကြည့်ရဆိုးမယ်ထင်ဘူးလို့လဲ မှတ်ချက်ချကြသတဲ့။ တချိန်ကပစ္စမမြောက်ဧကရာဇ်များလိပ်ကို အချိန်ပြခဲ့ရတဲ့ နေနာရီအိုကြီးတောင် လူပုလေးကိုမြင်တော့လန့်သွားပြီးမှင်တက်မိသလိုဖြစ်သွားလို့ နှစ်မိနစ်တိတိနောက်ကျသွားရတယ်ဆို ပဲ။ သူ့မှာ အနားကလက်ရန်းပေါ်နေတာလို့နေတဲ့ နို့နှစ်ရောင်ဒေါင်းမနဲ့တောင်လှမ်းပြီး မကျေမနပ်နဲ့အ တင်းအုပ်ယူရသတဲ့။

“.....ရှင်ဘုရင်သွေးဆိုတာကတော့..နဖူးရေခူးရေကြည့်ရုံနဲ့တင်ကိုငွေဖွန်းကိုက်မွေးလာတဲ့..မဟာဆီမ မဟာသွေးဆိုတာသိသာပါသများ..ဒီလိုပဲတောထဲကအကြမ်းပတမ်းမီးသွေးဖုတ်သမားရဲ့သားဆိုတာက လဲကိုယ်နှုတ်အမူအရာရိုင်းစိုင်းကြမ်းတမ်းပုံမှာကို..ထင်းထင်းကြီးပေါ်နေတာမြင်ရဲ့လား..မဒေါင်း.....”

“.....မှန်ပါ..ဦးကြီးရယ်..မှန်လှပါတယ်...မဟာမျိုး..မဟာဆွေ..အိုးဝေ..အိုးဝေ...”

ဆိုပြီးဒေါင်းမ ထတွန်လိုက်တာကျယ်လောင်စူးရှလွန်းလို့ တသွင်သွင်စီးဖြာကျနေတဲ့ကျောက်ရေပန်းရဲ့ အောက်ကစိမ်းမြဲနေတဲ့ကျောက်ကန်ဝိုင်းထဲနေကြတဲ့ရွှေငါးတွေတောင် ခေါင်းထောင်ကြည့်သူ့ကကြည့် ရေပန်းထဲကကျောက်ရေသူထီးတွေကိုဘာများဖြစ်နေကြသလဲဆိုပြီး မေးသူကမေးနဲ့အလုပ်ရုပ်ကုန်ကြ ရော။

ဘယ်သူတွေဘာပြောပြော ဘယ်လိုထင်ထင် ငှက်တွေကတော့လူပုလေးကိုချစ်ကြတယ်။ တောအုပ် ထဲမှာတောစောင့်နတ်ကလေးလို သစ်ရွက်ကြွေတွေကိုလေပွေ့လှိုက်သလို ကခုန်နေတတ်တဲ့သူ့ကို မြင်ဖူးခဲ့ကြပြီးသားမဟုတ်လား။ တခါတလေလဲဝက်သစ်ချပင်အခေါင်းပေါက်ထဲမှာဝပ်ပြီး သူ့ရှာထားတဲ့ သစ်စေ့သစ်ဆံတွေကို ရှဉ့်တွေနဲ့ဝေစားနေတာကိုလဲတွေ့ခဲ့ကြဖူးပြီးသား။ ငှက်တွေအတွက်ကတော့လူ ပုလေးရဲ့ရုပ်အဆင်းအင်္ဂါဟာနည်းနည်းလေးမှ အနှောင့်အယှက်မဟုတ်ပေဘူး။ ဘယ်နှယ်..လိမ္မော်ပင် အုပ်ထဲကနေသီချင်းဆိုတာသာယာလွန်းလို့ တခါတလေလမ်းကတောင်မြေပြင်နဲ့နီးသထက်နီးအောင် ဆင်းလို့နားထောင်ရတဲ့ ညတေးသီငှက်ဆိုတာကလဲလှလှပပမှမဟုတ်တာကလား။ ပြီးတော့လူပုလေး

ကသူတို့အပေါ် သိပ်ကြင်နာတတ်တာ ။ အင်မတန်ကြမ်းတဲ့တချို့ဆောင်းတွင်းတွေမှာဆို ငှက်တွေစားဖို့ ရာဘာအသီးမှမကျန်တော့တဲ့အပြင် မြက်သီးမြက်နှံလေးတွေကောက်ဖို့ မြေတောင်မကျန်တော့အောင် ရေခဲနေတဲ့ကာလတွေရှိတတ်တယ် ။ ဘယ်လောက်တောင်လဲဆိုပုံပုလွေလိုအကောင်မျိုးတောင်မြို့တံ ခါးနားလာပြီးအစာရှာတဲ့အထိပေါ့ ။ အဲ..အဲလိုအချိန်တိုင်းမှာလူပုကလေးက သူ့ရဲ့မဝရေစာထဲကနေပြီး ငှက်ကလေးတွေကိုခွဲဝေပေးနေကျပဲ ။ လက်တစ်ဆုပ်စာလောက်ပဲရှိတဲ့ ပေါင်မုန့်ကြမ်းမည်းမည်းလေးပဲ ဖြစ်ဖြစ် ၊ ဘာလေးပဲရရငှက်တွေကိုတော့ သူကဘယ်တော့မှမမေ့ရှာဘူးတဲ့ ။ ဒီတော့ငှက်တွေက သူ့ကို ချစ်ကြတယ်ဆိုတာလဲမဆန်းဘူး ။

အဲဒီတော့ပန်းရောင်စုံတွေ ၊ နေနာရီတွေကဘယ်လောက်ပဲငြူစူပေမဲ့သူတို့ကတော့ လူပု လေးကခုန်ပြေးလွှားရာတလျှောက်လိုက်ပြီး ဝေ့ဝဲပျံသန်းလို့အတောင်ဖျားလေးတွေနဲ့ သူ့ပါးကိုအသာတို့

ထိကစားကြသတဲ့ ။ ပါးစပ်ကလဲတတွစ်တွစ်တကျစ်တကျစ်နဲ့စကားများကြသေးတယ် ။ အင်မတန်ဝမ်းသာနေတဲ့လူပုလေးကတော့ငှက်ကလေးတွေကို သမီးတော်လေးချီးမြှင့်လိုက်တဲ့နှင်းဆီဖြူပွင့်ကိုထုတ်ပြရင်းသမီးတော်လေးက သူ့ကိုသိပ်ချစ်လို့ကိုယ်တော်တိုင်ချီးမြှင့်တာဖြစ်ကြောင်းပြောပြသတဲ့ ။ ငှက်တွေကတော့လူပုလေးဘာပြောပြောတလုံးမှနားမလည်ရှာပါဘူး ။ ဒါပေမဲ့ကိစ္စမရှိပေါင်ခေါင်းလေးတွေကိုတဖက်ငဲ့လိုက်ပြီးပညာရှိဟန်ပန်ဖမ်းလိုက်ရင်ကို အများသူငါအမြင်မှာအကြောင်းအရာတခုကို နားလည်သိရှိတာနဲ့အတူတူလောက်ပဲမဟုတ်လားလို့ ။ တကယ်နားလည်ဖို့ကြိုးစားရတာထက်လဲပိုလွယ်သလေ ။

နန်းမြို့ရိုးအုတ်ကြားကပုတ်သင်ညှိကလေးတွေကလဲ လူပုကလေးကိုခင်ကြတဲ့သူတွေထဲပါတယ် ။ ပန်းခင်းတလျှောက်အော်ဟစ်ပြေးလွှားပြီးလို့မောသွားတဲ့ လူပုကလေးမြက်ခင်းပေါ်ကိုလဲပစ်လဲယူပြီးနားရော ၊ အရောင်စုံပုတ်သင်ကလေးတွေလဲသူ့ကိုယ်ပေါ်တွားတက်လိုက်ကြ ၊ ပြေးလွှားသတ်ပုတ်လိုက်ကြနဲ့ရောဆော့ကြတော့တာပဲ ။ အချင်းချင်းလဲဒီလိုပြောနေကြသေး ။

“.....ကွာ...လောကကြီးမှာတို့ပုတ်သင်တွေလောက်လှပတင့်တယ်ဖို့ဆိုတာလွယ်တာမှတ်လို့...လူတိုင်းကတို့လိုလှရမယ်လို့မျှော်လင့်လို့တော့ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ..မဟုတ်ဘူးလား...ပြီးတော့လဲဒီကောင်ကြီးကသူ့ကိုမကြည့်ပဲမျက်စိမှိတ်ထားလိုက်မယ်ဆိုရင်..အဲလောက်ရုပ်မဆိုးလှပါဘူး...လူချောလို့ပြောရင်တောင်ရသေး....”

တကယ်လဲပုတ်သင်လေးတွေကသဘာဝအရကိုအတွေးအခေါ်ပညာရှင်တွေမဟုတ်လား ။ စာရှုသူများလဲပုတ်သင်လေးတွေ နာရီနဲ့ချီပြီးတနေရာထဲမှာပဲငြိမ်ငြိမ်လေးထိုင်တွေးနေတာမြင်ဖူးကြမှာပေါ့ ။ တခြားဘာမှလုပ်စရာမရှိရင်ဖြစ်ဖြစ် ၊ အပြင်ထွက်လို့မဖြစ်လောက်အောင်မိုးတွေစွေနေရင်ဖြစ်ဖြစ် ပုတ်သင်မှန်သမျှအလုပ်ချင်ဆုံးအလုပ်ကတော့ မလှုပ်မယှက်ထိုင်ပြီးခေါင်းတငြိမ်ငြိမ်နဲ့တွေးခေါ်ဆင်ခြင်တာဆိုပဲ ။

နန်းသုံးတော်ဝင် ပန်းတွေကတော့လုံးတွေးပြေးလွှားကစားနေတဲ့ပုတ်သင်တွေကိုလဲမကြိုက်ဘူး ။ ပျော်ပျော်ကြီးစကားများပြီး ပျံသန်းလူးလာခတ်နေတဲ့ငှက်တွေကိုလဲ မျက်စိစပါးမွှေးစူးတာပဲ ။

“..ကြည့်ပါလား..ဒီလိုဆပ်ဆလူးခါပြီးမရပ်မနားပျံကာလွှားကာနေတာမျိုးကိုက..ဘယ်လိုအဆင့်အတန်းကလာသလဲဆိုတာအသိသာကြီးပဲ...ယဉ်ကျေးပြီးမျိုးရိုးသန့်တဲ့သူတွေဆိုတာ...တနေရာတည်းမှာပဲငြိမ်ငြိမ်လေးခိုင်းကောင်းကျောက်ဖိနေတာ..တို့များလိုပေါ့...ပန်းပင်တွေအမြစ်ဖားလျားနဲ့ဥယျာဉ်ထဲလျှောက်ပြေးနေသဟေ့ဆိုတာမျိုးကြားဖူးကြရဲ့လား...မြက်ခင်းတလျှောက်ကဆုန်ပေါက်ပြီးပုစဉ်းလိုက်ဖမ်းနေတဲ့ပန်းပင်ကိုရောဘယ်သူတွေ့ဖူးလဲ....တို့တွေကတော့အပြောင်းအလဲလိုအပ်လာပြီဆိုရင်...ဥယျာဉ်မျိုးကိုအချက်ပြပြီး..အိပ်ရာအသစ်ကိုပြောင်းကြတာလောက်ပဲရှိတာ..အဆင့်အတန်းရှိတဲ့သူမှန်သမျှဒီလိုချည်းလုပ်ကြတာပဲ...ဒီပုတ်သင်တွေနဲ့ငှက်တွေလိုတလွှားလွှားနဲ့ဘယ်သူမှရွာရိုးကိုးပေါက်လျှောက်မနေပေါင်ငှက်တွေကသာတောင်ဆိုးသေး....အိမ်ရယ်ယာရယ်လို့တောင်အတည်တကျရှိတာမဟုတ်ဘူး....အရပ်တကာလည်သွားနေတဲ့ဂျစ်ပစီတွေနဲ့တတန်းတစားတည်းဟာတွေ.....လူထဲသူထဲဝင်ဆန့်ဖို့တော်တဲ့ဟာတွေမဟုတ်ဘူး...ဟွန်း..ပြောလိုက်ရမကောင်းရှိတော့မယ်.....”

ပြောပြောဆိုဆိုနဲ့ပန်းတွေအကုန်လုံးက မျက်နှာကိုနေဖက်လှည့်ပြီးမော့ထားလိုက်ကြပြီး လူပုလေးရောပုတ်သင်တွေ ၊ ငှက်တွေကိုပါ အဖက်မလုပ်ပဲနဲ့မောက်မောက်မာမာလုပ်နေကြသတဲ့ ။ ခဏကြာလို့လူပုလေးမြက်ပေါ်ကလူးလဲထပြီး နန်းတော်ဖက်ကိုကုန်းကုန်းကုန်းနဲ့ပြန်သွားတာမြင်လိုက်တာမှပဲပန်းတွေအကုန်စိတ်ချမ်းသာ လက်ချမ်းသာနဲ့ အသက်ဝဝရှူနိုင်ကြတော့တယ် ။ ဒါတောင်တီးတိုးတိုးနဲ့အတင်းပြောမပြတ်နိုင်ကြသေးဘူး ။

“....ဟင်း..သူ့လိုရုပ်ရည်နဲ့တော့တစ်သက်လုံးအိမ်တွင်းအောင်းနေဖို့ပဲကောင်းတော့တယ်...ကြည့်ပါလား ကျောကုန်းမှာလဲဘုကြီးနဲ့..ခြေထောက်တွေကလဲတိုနေရုံတင်မကဘူး..ခွင်ပါနေသေး.....”

ရွှေနန်းတော်ဘက်ကို ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်နဲ့ပြန်သွားတဲ့ လူပုကလေးကတော့ ဒါတွေကိုဘာမှမသိရှာပါဘူး ။ သူကတော့ ငှက်ကလေးတွေကိုလဲချစ်တာပဲ ။ ပုတ်သင်လေးတွေကိုလဲ သဘောကျတာပဲ ။ ပန်းတွေကတော့ တလောကလုံးမှာအလှဆုံးအရာတွေပေါ့ ။ အဲ..သမီးတော်လေးကလွဲရင်

ပေါ့လေ ။ သမီးတော်လေးကလဲသူ့ဆံကေသာကနင်းဆီဖြူပွင့်ကိုဖြုတ်ပေးရလောက်တဲ့အထိ သူ့ကိုချစ်
ရှာတယ် ။ ကဲလေ...ပျော်စရာမကောင်းပေဘူးလား ။ သမီးတော်လေးနဲ့သူ့သာသစ်တောထဲကိုအတူပြန်
သွားရရင်ဘယ်လောက်ပျော်စရာကောင်းမလဲလို့တောင်တွေးမိသေးတယ် ။ သမီးတော်လေးကသူ့ညာ
လက်မောင်းကိုအသာကိုင်လို့ သူ့ကိုပြုံးပြုံးလေးကြည့်မယ် ။ အို..သူကတော့..သူကတော့..သမီးတော်
လေးရဲ့အနားကနေဘယ်တော့မှခွာတော့မှာမဟုတ်ဘူး ။ တနေကုန်အတူတူကစားကြရင်း သမီးတော်
လေးကိုသူကစားနည်းအဆန်းတွေပြစရာအများကြီးရှိသေးတယ်လေ ။ ဟုတ်တယ်လေ...လူပုကလေး
ဟာနန်းတော်ထဲတော့တခါမှမရောက်ဖူးပေမဲ့ သူသိတာတွေအများကြီးပဲဟာ ။ သမီးတော်လေးသဘော
ကျမှာပဲဆိုတာလဲသူသိတယ် ။ ဥပမာဆိုရရင် မြက်ပင်တွေကိုလှောင်အိမ်ကလေးယက်ပြီး နံ့ကောင်စိမ်း
ကလေးတွေထည့်ပြီးသီချင်းဆိုခိုင်းတာမျိုးတွေ ၊ ဝါးစိမ်းကိုင်းသင်ပြီးပုလွေထွင်းလို့ ပန်ဆိုတဲ့တောစောင့်
နတ်တောင်နားထောင်ချင်အောင်တေးသွားအမျိုးမျိုးမှုတ်တာမျိုးတွေပေါ့ ။ ဒါတင်ဘယ်ကမလဲ တောထဲ
ကငှက်ပေါင်းစုံရဲ့ အော်သံခေါ် သံတွေကိုလဲသူမှတ်မိနားလည်တဲ့အပြင်တူအောင်တောင်တုလုပ်နိုင်သေး
တယ် ။ သစ်ပင်ထိပ်ပေါ်တက်ပြီးကျွဲဆက်ရက်တွေကိုလာအောင်ခေါ်နိုင်သလို ဗျိုင်းအောက်တွေကိုလဲ
ကန်ထဲကနေထလာအောင်အသံတုမျိုးလုပ်တတ်သေးတယ် ။ တောထဲကအကောင်ပလောင်လေးတွေ
ရဲ့လေ့စရိုက်တွေကိုလဲ လူပုလေးကောင်းကောင်းသိတာပဲ ။ ယုန်ရိုင်းလေးတွေရဲ့ခြေရာဖွဖလေးတွေ
ကိုသူခြေရာခံတတ်သလို တောဝက်ကိုလဲမွေ့ကြေနေတဲ့သစ်ရွက်တွေကိုကြည့်ပြီးတွေ့အောင်ရှာတတ်
တယ် ။

ပြီးတော့သမီးတော်လေးအင်မတန်သဘောကျတဲ့အကမျိုးစုံကိုလဲသူသိတယ် ။ ပတ်ဝန်းကျင်နဲ့
လိုက်အောင်အနီတွေ ၊ ဝါညိုရောင်တွေဝတ်ပြီးအရူးအမူးသွေးပူလာတဲ့အထိကခုန်မွေ့ယမ်းရတဲ့ဆောင်း
ဦးပေါက်အကလား ၊ ဒါမှမဟုတ်ဖိနပ်ပြာကလေးစီးပြီး ပြောင်းပွင့်ပြာပြာတွေထဲအသာဖွဖကခုန်ရတဲ့ နွေ
အကလား ၊ နှင်းတွေထဲကခုန်ရတဲ့ဆောင်းလယ်အကလား ၊ ဒါမှမဟုတ်သစ်သီးခြုံတန်းထဲကခုန်မြူးရတဲ့
နွေဦးပန်းပွင့်အကလား သူ့အကုန်သိတယ်လေ ။ သစ်တောထဲ ခိုရိုင်းတွေရဲ့အသိုက်အမြိုဘယ်နားရှိသ
လဲဆိုတာလဲသူသိတာပဲ ။ တခါကခိုမောင်နံ့ကို ငှက်ထောင်သမားတွေ ကျော့ကွင်းထောင်ဖမ်းသွားတုန်း
ကငှက်ပေါက်စလေးတွေကိုအပင်မြင့်မြင့်ကြီးကြီးရဲ့အကိုင်းခြိုင်ထားတဲ့ပပ်ကြားအက်ထဲမှာသူ့ကိုယ်တိုင်

ပဲသစ်တိုသစ်စတွေနဲ့အိမ်ကလေးလုပ်ပေးခဲ့တာပဲဟာ ။ ခိုကလေးတွေဆိုတာယဉ်လွန်းလို့ သူ့လက်ထဲ
ကနေတောင်အစာလာကောက်ကြတဲ့အထိပဲ ။ ခေါင်းတငြိမ်ငြိမ်နဲ့ကူနေတတ်တဲ့မီးကော့ခိုလေးတွေကို
သမီးတော်လေးချစ်မှာသေချာတယ် ။ ငှက်တောင်မွှေးပင်စိမ်းစိမ်းတွေကြား လျှောက်ပြေးနေကြတဲ့ယုန်
ဖြူဖြူတွေ ၊ သံမဏိရောင်ထနေတဲ့အမွှေးပြောင်ပြောင်နုတ်သီးလက်လက်နဲ့ဗွတ်ကုလားငှက်လေးတွေ ၊
တကိုယ်လုံးကို ဆူးဘောလုံးကလေးလိုဖြစ်သွားအောင် လုံးခွေပစ်နိုင်တဲ့ဖြူပုလေးတွေ ၊ ခေါင်းတုန်တုန်
လည်တုန်တုန်နဲ့နှေးနှေးလေးတွားပြီး ရွက်နုကလေးတွေဝါးနေတတ်တဲ့ ပညာရှိကမ္ဘာလိပ်ကြီးတွေ ..အို
ပြောရရင်ဘယ်ဆုံးနိုင်မလဲ ။

ဆိုခဲ့တဲ့အရာတွေအားလုံးကိုကိုယ်တိုင်မြင်နိုင်ခံစားနိုင်ဖို့တော့ သမီးတော်လေးကိုယ်တိုင်သူနဲ့
အတူတောထဲကိုလိုက်ခဲ့မှဖြစ်မှာ ။ သူ့ရဲ့ တဲလေးထဲကသူ့အိပ်ရာကိုတော့ သမီးတော်လေးကိုပေးပြီး သူ
ကိုယ်တိုင်ကတော့အပြင်မှာထိုင်ပြီး နွားရိုင်းကြီးတွေ ၊ ဝံပုလွေတွေတဲနားမလာအောင်တညလုံးကင်း
စောင့်မှာပေါ့ ။ အဲ..အရက်ကျင်းပြီဆိုရင်တော့ တဲပြတင်းကိုအသာခေါက်ပြီးသမီးတော်လေးကိုနှိုးမယ် ။
ပြီးရင်တောထဲသွားပြီးတနေကုန်မြူးထူးဆော့ကစားကြရုံပဲ ။ တောထဲမှာဘယ်သူမှမရှိဘူးဆိုပေမဲ့အထီး
ကျန်တာမျိုးလုံးလုံးမရှိပါဘူး ။ ဘုန်းကြီးရဟန်းတွေလဲ တခါတလေမြည်းဖြူလေးစီးလို့ ရုပ်စုံလှလှပါတဲ့
စာအုပ်ကိုဖတ်ရင်းဖြတ်သွားတတ်ကြသလို အစိမ်းရောင်ဝတ်လုံတွေဝေဝဲလို့သမင်ရေကိုယ်ကြပ်အကျီနဲ့
သိမ်းသမားတွေလဲ ခေါင်းစွပ်ထားတဲ့တိုက်သိမ်းကိုယ်စီလက်မောင်းပေါ်တင်ပြီး မြင်းစိုင်းသွားတတ်ကြ
တာပဲ ။ တခါတလေတော့လဲ လက်တွေခြေထောက်တွေမှာခရမ်းရောင်ရင့်ရင့်စွဲနေတဲ့ စပျစ်နယ်သမား
တွေလဲ စပျစ်ရည်စက်စက်ယိုနေတဲ့သားရေအိတ်ထမ်းလို့ တောထဲတအိအိနဲ့ဖြတ်သွားတတ်ကြတယ် ။
မီးသွေးဖုတ်သမားတွေလဲတညလုံးမီးသွေးဖုတ်ရင်း သစ်အယ်သီးတွေကိုပြာပူပူမှာမီးအုံးလို့အိပ်ချင်ပြေ
ဝါးကြရင်းပေါ့ ။

အဲဒီလိုအခါမျိုးဆိုတော့ပုန်းခါးပြတွေတောင် သူတို့ခိုနေရာဂူတွေထဲကနေထွက်လာကြ
ပြီးမီးသွေးဖုတ်သမားတွေနဲ့ တညလုံးစကားပြောဆိုကြရယ်မောကြပေါ့လေ ။ တခါကများဆို တိုလေဒို

ဘက်ကိုရောက်တဲ့ဖုန်ထူထူလမ်းကွေ့ကလေးပေါ်မှာ အင်မတန်လှပတဲ့အခမ်းအနားတစ်ခုကျင်းပနေတာ တောင်လူပုကလေးမြင်ခဲ့ရသေးတယ်။ တရွေ့ရွေ့သွားနေကြတဲ့လူတန်းရှည်ကြီးရဲ့ရှေ့ဆုံးမှာတော့ဓမ္မ သီချင်းတွေကိုသာယာဆွတ်ပျံ့ဖွယ်သီဆိုရင်းအရောင်တောက်တောက်အလံတွေ၊ ရွှေလက်ဝါးကားတိုင် တွေကိုကိုင်ဆောင်ထားကြတဲ့ဘုန်းတော်ကြီးတွေကဦးဆောင်လို့။ နောက်မှာတော့ငွေရောင်လက်လက် ထနေတဲ့သံချပ်အင်္ကျီတွေနဲ့စစ်သားတွေကလုံချွန်တွေကိုင်လို့။ သူတို့အလယ်မှာတော့ထူးထူးဆန်းဆန်း အဝါတောက်တောက်ပေါ်မှာ ပုံသဏ္ဍာန်အမျိုးမျိုးဖြယ်ထားတဲ့အင်္ကျီနဲ့ခြေပလာလူသုံးယောက်က မီးညှိ ထားတဲ့ ဖယောင်းတိုင်တွေကိုင်ပြီးခြေတရွတ်ဆွဲနဲ့ အတူလိုက်ပါလို့ရယ်။ အို တောထဲမှာကြည့်စရာမှ တကယ်ကိုအများကြီးပဲ။ နောက်ဆုံးသမီးတော်လေးကစားဝလို့ ကြည့်လို့မောပြီဆိုရင်တော့ တရားတ မောအိပ်စရာရေညှိစိမ်းစိမ်းထူထူနဲ့ကမ်းပါးပြန်ပြန်လေးရှာပေးမှာပေါ့။ ဒါမှမဟုတ်ကုန်းပိုးဆိုရင်လဲရတာ ပါပဲ။ လူပုလေးဟာ သူ့အရပ်မမြင်ပေမဲ့အင်မတန်သန်တယ်ဆိုတာတော့ သူ့ကိုယ်သူသိတယ်လေ။

ပြီးတော့သမီးတော်လေးလည်ဆွဲလှလှလိုချင်တယ်ဆိုရင် နွယ်ရိုင်းတွေမှာခွေဝိုင်းပြီးအမြတ်လိုက်သီး တတ်တဲ့ဘယ်ရီသီးနီနီတွေနဲ့ယက်ပေးမှာပေါ့။ သမီးတော်လေး ဒီနေ့ဝတ်ထားတဲ့အဝတ်ပေါ်ကဘယ်ရီ သီးဖြူဖြူတွေထက်တောင်လှဦးမယ်။ တကယ်လို့ဒါတွေကိုမဝတ်ချင်တော့ဘူးဆိုရင် လွတ်ပစ်လိုက်ပြီး အသစ်ထပ်ရှာရုံပဲ။ ကြိမ်နဲ့လက်ရာမြောက်မြောက်ယက်ထားသလိုနေတဲ့ ဝက်သစ်ချသီးခွံကိုပဲဝတ်ဦးမ လား။ နှင်းဥလေးတွေရွဲနေတာကြောင့်စိန်စီထားသလိုနေတဲ့ အနီမိုနီပန်းတွေကိုပဲပန်ဦးမလား။ သမီး တော်လေးရဲ့ရွှေရောင်ဖျော့ဖျော့ကေသာမှာကြယ်ကလေးတွေလင်းလက်သလိုနေအောင် ပိုးစုန်းကြူး ကလေးတွေကိုပဲဆင်ဦးမလား..အို..စိတ်ကြိုက်သာရွေးပါလေ့။ ။

ကိုင်းလေ..အစီအစဉ်တော့ဆွဲပြီးပါပြီ။ ဒါပေမဲ့သူနဲ့အတူလိုက်မဲ့သမီးတော်က ဘယ်မှာတုန်းဆိုပြီး လူပုလေးကသူ့လက်ထဲကနှင်းဆီဖြူပွင့်ကလေးကိုမေးကြည့်သတဲ့။ ပန်းကလေး ကိုကြည့်ရတာအိပ်ပျော်နေသလိုပဲဘာမှပြန်မဖြေဘူး။ တကယ်တော့ပန်းကလေးမှမဟုတ်ပါဘူး..နန်း တော်တရလုံးကိုကအိပ်ပျော်နေသလိုပဲတိတ်ဆိတ်လို့ရယ်။ မှန်ကပ်တွေဖွင့်ထားတဲ့ပြတင်းတွေမှာလဲ နေရောင်တစတောင်မဝင်အောင် ခမ်းဆီးထူထူကြီးတွေအပြည့်ချလိုငြိမ်ဆိတ်နေသတဲ့။ လူပုလေးမှာ အနားကိုမရဲတရဲတိုးကပ်သွားပြီး အထဲဝင်နိုင်မဲ့တံခါးပေါက်တခုတလေများဖွင့်လိုဖွင့်ထားငြား လိုက်ရာ ကြည့်တယ်။ နောက်ဆုံးတော့မလွယ်ပေါက်ကလေးတခုဟနေတာမြင်တာနဲ့စွတ်ဝင်သွားကြည့်တော့ အင်မတန်မှကြီးကျယ်ခမ်းနားလှတဲ့ခမ်းမဆောင်ကြီးတခုထဲရောက်သွားရော။ ကြည့်လေရာမှာပြောင် ပြောင်ဝင်းဝင်းနဲ့ရွှေပိန်းတွေချထားပြီးထည်ဝါလွန်းလို့ လူပုလေးခမျာအင်မတန်ခေါင်တဲ့တောထဲရောက် နေတာထက်တောင်ကြောက်ရွံ့မိရာသတဲ့။ ခမ်းနားဆိုတော့ပြောပါဦး ကြမ်းပြင်ကိုတောင်အရောင်စုံ ကျောက်ချောကြည်ကြည်တွေကို စရွေးကိုက်ဖြတ်တောက်ပြီးအံကျအကွက်ဆင်ပုံဖော်လို့ခင်းထားတာ ကိုး။ အခန်းဆောင်ကြီးကအင်မတန်ကြီးပေမဲ့ သမီးတော်လေးကတော့အဲဒီမှာမရှိပါဘူး။ မဟူရာစင် တွေပေါ်ကကျောက်ဖြူသားပန်းပုတွေကသာ ဗလာသက်သက်ဝမ်းနည်းနေဟန်မျက်လုံးတွေနဲ့လူပုက လေးကိုငုံ့ကြည့်ရင်း ထူးထူးဆန်းဆန်းပြီးနေကြပါသတဲ့။ ။

ခန်းမကြီးရဲ့အဆုံးမှာတော့အလွန်ကြီးတဲ့လိုက်ကာတစ်ခုချထားသတဲ့။ အနက်

ရောင်စိန်ကတ္တီပါလိုက်ကာကြီးပေါ်မှာတော့ နေနေကြယ်ပုံတွေအပြည့်ပန်းထိုးထားတယ် ။ စပိန်ဧကရာဇ် အကြိုက်ဆုံးအရောင်နဲ့အဆင်ပေါ့ ။ လူပုကလေးကတော့ဒါတွေမသိပါဘူး ။ ပိတ်ထားတဲ့ကန့်လန့်ကာ ကြီးနောက်မှာသမီးတော်လေးမှာပုန်းနေမလားဆိုပြီး လိုက်ကာကိုအသာဆွဲဖယ်လို့အထဲကိုခိုးဝင်ကြည့် ပြန်သတဲ့ ။ အထဲမှာလဲနောက်ထပ်ခန်းမကြီးတခုပါပဲ ။ ခုနကထက်ပိုလှတဲ့အခန်းကြီးလို့ လူပုကလေး ထင်မိတယ် ။ နံရံတခုလုံးမှာ ဧရာမအမဲလိုက်ခန်းပန်းထိုးပန်းချီကားကြီးတွေနဲ့အလှဆင်ထားတာကိုး ။ ဖလန်းမစ်အနုပညာရှင်တွေ ခုနစ်နှစ်တိတိပန်းထိုးယူခဲ့ရတဲ့ဒီပန်းထိုးကားကြီးဟာ တချိန်တုန်းကတော့ ယွန်လာဖိုးလို့လူတွေခေါ်ကြတဲ့ အရူးဘုရင်ကြီးရဲ့ခမ်းဆောင်ကအဆင်တန်ဆာပေါ့ ။ ဒီပန်းချီကားကြီး လက်ရာမြောက်လွန်းလို့ အရူးဘုရင်ကြီးဟာမကြာခဏဆိုသလို ပန်းချီကားထဲကပတ်ရပ်နေတဲ့မြင်း ကြီးတွေကိုတက်စီးဖို့ကြိုးစားတတ်သလို အမဲလိုက်ခွေးကြီးတွေဝိုင်းထားတဲ့ ဒရယ်ဖိုကိုဆွဲထုတ်ဖို့လဲကြံ တတ်သေးသတဲ့ ။ တခါကများဆိုရင်သူ့ရဲ့အမဲလိုက်ကျွဲချိုတံပိုးကိုမှုတ်ရင်း ခုန်ပျံပြေးလွှားနေတဲ့ဖြူဖျော့ ဖျော့ပန်းထိုးသမင်ကို ခါးမြှောင်နဲ့အထပ်ထပ်အခါခါ ထိုးစိုက်အမဲလိုက်နေတာတောင်တွေ့မိကြတယ်ဆို ပဲ ။ အခုတော့လဲဒီခန်းမကြီးကို ညီလာခံခန်းမအနေနဲ့အသွင်ပြောင်းပစ်ခဲ့ကြပြီဆိုတော့ ခန်းမရဲ့အလယ် ခေါင်ကစားပွဲနီကြီးပေါ်မှာစပိန်နိုင်ငံတော်အမှတ်အသား ရွှေသားကျူးလစ်တံဆိပ်ခတ်နှိပ်ချိတ်ပိတ်ထား တဲ့ဝန်ကြီးပေါင်းစုံရဲ့မှတ်တမ်းမှတ်ရာတွေ ။ ဟပ်စ်ဘာ့ဂ်အိမ်တော်သင်္ကေတတံဆိပ်တွေနဲ့သာ ပြည့်နှက် နေတော့တယ် ။

လူပုလေးခမျာ ကြီးကျယ်ခမ်းနားလှပြီး မှောင်ရီရီနဲ့တိတ်ဆိတ်နေတဲ့ခန်းမကျယ် ကြီးကိုဝေ့ကြည့်လိုက်ပြီးရှေ့ဆက်ဖို့တောင်မရဲတော့ဘူး ။ နံရံပေါ်ကမြက်ပင်ရိုင်းတွေပေါ်မှာအသံတိတ် မြင်းစိုင်းနေကြတဲ့မြင်းသမားတွေကလဲ ဟို မီးသွေးဖုတ်သမားတွေတီးတိုးပြောတတ်တဲ့ ကြောက်စရာ အရိပ်မှဆိုးဆိုတာတွေနဲ့တောင်တူလာသလိုပဲ ။ အဲဒီ ကွန်ပရာချိုလို့ခေါ်တဲ့အရိပ်တွေဟာ ညကျမှအမဲ လိုက်ထွက်တတ်ကြပြီး လူတွေနဲ့များဆုံမိခဲ့ရင် အဲဒီလူကိုသမင်နီမအဖြစ်အသွင်ပြောင်းပြုစားလို့ ပျော် ပျော်ကြီးအမဲလိုက်တတ်ကြပါသတဲ့ ။ ဒါပေမဲ့သမီးတော်လေးကိုတွေ့ရမဲ့အရေးရယ် ။ ပြီးတော့သူကလဲ သမီးတော်လေးကိုချစ်ပါတယ်ဆိုတဲ့အကြောင်းကို ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျပြောခွင့်ရမဲ့အခွင့်အရေးရယ် ဒါ တွေကိုတွေ့မိလိုက်တော့ ကြောက်စိတ်နည်းနည်းပျောက်လာပြီး ရှေ့ဆက်သွားပါလေရော ။ ဒီအခန်း

မှာမရှိရင် နောက်တခန်းမှာရောက်ချင်ရောက်နေမှာကိုး ။

ဒါနဲ့လူပုလေးလဲ အင်မတန်မှန်းညှံတဲ့မူးရဲကောဇောအိအိစက်စက်ကိုမရဲတရဲနင်း
 ဖြတ်ရင်းတံခါးကိုအသာဖွင့်လို့နောက်တခန်းဆက်သွားပြန်တယ် ။ အဲဒီအခန်းထဲမှာလဲဘယ်သူမှမရှိပြန်
 ဘူး ။ ပြောင်တလင်းခါလို့ပဲ ။ ပြောင်တလင်းခါဆိုတော့ အဲဒါကဘိသိက်ခန်းဆောင်ကိုး ။ တိုင်းတပါးက
 သံကြီးတမန်ကြီးတွေလာရင်လဲဒီထဲမှာပဲ လက်ခံတွေ့ဆုံလေ့ရှိတဲ့နေရာပေါ့ ။ လက်ရှိဧကရာဇ်ကတော့
 ဒီလိုကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျလက်ခံတွေ့ဆုံတာမျိုးမလုပ်တော့တာကြာပြီ ။ ပြီးတော့လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်ပေါင်းများ
 စွာကပြီတိန်နိုင်ငံကသံတွေ သူတို့ရဲ့ဘုရင်မပျိုနဲ့ဧကရာဇ်ကြီးရဲ့သားအကြီးဆုံးနဲ့မြန်းဖို့လာရောက်အဆို
 တင်သွင်းခဲ့ကြတာလဲ ဒီဘိသိက်ဆောင်ထဲမှာပဲ ။ ဘိသိက်ခန်းထဲကပန်းတောင်းလည်တွေကတော့ရွှေ
 ပိန်းချထားတဲ့ ကော်ဒိုပန်သားရေနုတွေ ။ အဖြူအမည်းစပ်လို့ အကွက်ဖော်ထားတဲ့မျက်နှာကြက်ဆီ
 ကနေပြီး ပျားဖယောင်းတိုင်မွှေးသုံးရာတိတိထွန်းညှိနိုင်တဲ့ ရွှေပိန်းချမ်းပန်းဆိုင်ကြီးကလဲတွဲလွဲဆွဲလို့ ။
 ပုလဲစေ့သေးသေးတွေနဲ့ ခြင်္သေ့တွေ ။ ကာစတီလီရဲတိုက်ပုံတွေ ပန်းထိုးထားတဲ့ ရွှေပိတာန်အောက်မှာ
 တော့ရာပလွင်တည်ရှိသတဲ့ ။ ငွေချည်နဲ့ပုလဲစီအနားသတ် ကတ္တီပါအနက်ဖုံတွေမှာတော့ ငွေကျူးလစ်
 ပွင့်တွေကိုစိတ်စိတ်သိထိုးလို့ ။ ပလွင်တော်ရဲ့ဒုတိယအဆင့်မှာတော့သမီးတော်လေးရဲ့မိအုံးကလေးကို
 ငွေချည်တွေပုလဲတွေနဲ့လှလှပပထိုးပြီးနေရာတကျချထားတယ် ။ ပလွင်ရဲ့အောက်ဆုံးအဆင့်ရွှေပိတာန်
 အမိုးနဲ့လွတ်တဲ့နေရာမှာတော့ စပိန်နိုင်ငံကက်သလစ်ကျောင်းတော်ကြီးရဲ့ဂိုဏ်းချုပ်ထိုင်ရာကုလားထိုင်
 တစ်လုံးရှိတယ် ။ ဒီဂိုဏ်းချုပ်ရဟန်းမင်းပါပယ်နွန်ဆီယိုဟာ စပိန်ဧကရာဇ်မျက်မှောက်တော်မှာထိုင်ခွင့်
 ရတဲ့တစ်ဦးတည်းသောသူပါပဲ ။ ရဟန်းမင်းရဲ့ကြက်သွေးရောင်အနားတဖွားဖွားနဲ့ဦးပေါင်းတော်ကတော့
 ခရမ်းရောင်ဖုံထူထူနဲ့ထိုင်ခုံပေါ်တင်လို့ရယ် ။ ပလွင်တော်ရဲ့မျက်နှာချင်းဆိုင်ကနံရံပေါ်မှာ ပဉ္စမမြောက်
 ချားလစ်ဧကရာဇ်ရဲ့နံရံလုံးပြည့်ပုံတူပန်းချီကားကြီးရှိတယ် ။ ပန်းချီကားထဲမှာအမဲလိုက်ဝတ်စုံနဲ့ဧကရာဇ်
 အနားမှာဧရာမအမဲလိုက်ခွေးကြီးကထိုင်လို့ ။ နောက်နံရံတဖက်ပေါ်မှာတော့ ဒုတိယမြောက်ဧကရာဇ်ဖိ
 လစ်ကိုနယ်သာလန်နိုင်ငံကလာပြီးအစားဝင်နေပုံ ဆီဆေးပန်းချီကားကြီးကနေရာယူထားပြန်တယ် ။
 ပြတင်းပေါက်တွေကြားက သစ်ကနက်သားပီရီထဲမှာတော့ ဟိုလ်ဘိန်းရဲ့“သေခြင်းကကြီး”ရုပ်စုံကိုဆင်
 စွယ်နဲ့ထွင်းထားတဲ့လက်ရာကို အမြတ်တနိုးပြထားတယ် ။ တချို့အဆိုအရတော့ ဒီဆင်စွယ်ရုပ်လုံးကို

ဟိုလ်ဘိန်းကိုယ်တိုင်ထွင်းထုထားတာဖြစ်ပါသတဲ့ ။ အဖိုးအနုဂ္ဂထိုက်တဲ့ အနုပညာပစ္စည်းပါပဲ ။

လူပုကလေးအဖို့ကတော့ ဒီအံ့ချီးစရာရတနာတွေဟာအချည်းနှီးသက်သက်ပဲ ။ ဘာမှ မက်မောစရာမရှိလှဘူး ။ သူ့နှင်းဆီဖြူပွင့်ဖတ်တဖတ်နဲ့ ဒီကပုလဲတွေအကုန်နဲ့လဲပါဆိုရင်တောင် စိတ်မဝင်စားသလို ပလွင်တော်ကြီးနဲ့သူ့နှင်းဆီပွင့်နဲ့လဲပါဆိုရင်လဲ တွင်တွင်ငြင်းလိုက်မှာပဲ ။ သူ့အခုအလိုချင်ဆုံးအရာကပွဲကွင်းတဲနန်းကိုမသွားခင်သမီးတော်လေးကိုတွေ့ပြီး သူ့ကပြီးတာနဲ့တောထဲကိုအတူလိုက်ခဲ့ဖို့ခေါ်ချင်တာပါပဲ ။ ဟုတ်တယ်လေ..ဒီနန်းဆောင်တွေကအလွန်တော့ကြီးကျယ်ပါရဲ့ ။ သို့ပေမဲ့ လေဝင်လေထွက်ရယ်လို့လဲမရှိပဲ လှောင်ပိတ်ပိတ်ကြီးမဟုတ်ပါလား ။ တောထဲမှာဆို သစ်စိမ်းနံ့ ၊ ပန်းရိုင်းနံ့သင်းနေတဲ့လေချိုလေအေးကလေးက အမြဲတသုန်သုန်သုတ်ဖြူးလို့ ။ ပြီးတော့ဒီနန်းဆောင်ထဲမှာလို မှောင်ရီရီလဲမဟုတ်ဘူး ။ နေရောင်ခြည်တွေဆိုတာ အလွန်စပ်စုတတ်တဲ့ရွှေရောင်လက်ချောင်းတွေလို သစ်ရွက်တွေကိုအသာဖယ်ပြီး မြေပြင်တထောင့်တနေရာမကျန်ထွန်းလင်းတတ်တာမျိုးဥစ္စာ ။ ပန်းတွေကလဲဥယျာဉ်တော်ထဲကပန်းတွေလောက်တော့ အမျိုးမစုံလင်မဆန်းပြားပေမဲ့ ပိုပြီးမွှေးကြိုင်လန်းဆန်းကြတာမဟုတ်လား ။

နွေဦးပေါက်လာပြီဆိုရင် ခေါင်းလောင်းပန်းပြာလေးတွေပွင့်တာများလို့မြောင်တလျှောက် မြက်ထူထူတောင်ပူစာတွေပေါ် ပြာလို့လွင်လို့ ။ ဝက်သစ်ချပင်ရဲ့အမြစ်ရွတ်တွဲကြီးတွေကြားမှာလဲ ဝါဝါထိန်နေတဲ့ရွှေဒင်္ဂါးပန်းတွေကို ရွှေပုံလေးတွေလိုပုံပုံကလေးပွင့်ပြီပေါ့ ။ အရောင်တောက်တောက်ဘိန်းပန်းတွေ ၊ ပျားရည်ပွင့်တွေ ၊ ခရမ်းရောင်နဲ့ရွှေရောင်အိုင်းရစ်ပန်းတွေ ၊ အပြာတောက်တောက်ပျိုကလေးဆတ်ဆတ်တုန်တွေ အို..စုံလို့ပဲ ။ မီးခိုးရောင်ကြောင်မြီးတူတွေကလဲ ဟေဇယ်ပင်တွေပေါ်ကညွတ်ကျလို့ ၊ ပန်းလက်စွပ်တွေလဲဝတ်ရည်ချိုတွေပြည့်လှုံလွန်းလို့ ကိုင်းပြီးတောင်နေတာရယ် ။ ဒီအချိန်ဆိုရင် သစ်အယ်သီးတွေလဲ ကြယ်ဖြူတွေလိုမျိုးဆူးနုနုတွေဝန်းရံလို့အသီးတည်စပဲရှိသေးတယ် ။ ဟော်သွန်းဆူးပင်တွေကလဲလရောင်ဖုံးလွှမ်းနေသလို အပွင့်ဖြူလဲ့လဲ့တွေဝေနေအောင်ပွင့်ချိန်ပေါ့ ။ ဒါတွေကိုသာ သမီးတော်လေးကို ပြောပြခွင့်ရမယ်ဆိုရင် သူ့နဲ့တောထဲကိုမလိုက်ဘယ်ရှိပါ့မလဲ ။ ဒီလောက်လှပတဲ့သူ့နေရာတောထဲကိုသမီးတော်လေးလိုက်ကြည့်ချင်မှာသေချာပေါက်ပါပဲ ။ သမီးတော်လေးကသာအလိုရှိ

ရင်တနေ့လုံးကပြဆိုရင်လဲရပါတယ်လို့တွေးရင်း လူပုကလေးခမျာဝမ်းပန်းတသာပြုံးရှာလို့ မျှော်လင့်တကြီးနဲ့နောက်တခန်းကိုကူးပြန်ပါသတဲ့ ။

ဒီအခန်းကတော့ရောက်ခဲ့သမျှအခန်းတွေထဲမှာအလင်းဆုံးနဲ့ အလှဆုံးလို့ဆိုရမယ် ။

ဒီအခန်းရဲ့နံရံတွေကိုတော့လူကာအဆင်အသွေးနဲ့ ပန်းရောင်ပန်းနွယ်ပန်းခက်တွေကြားမှာငှက်ကလေးတွေ ၊ ပန်းလွှာပန်းပွင့်တွေကိုငွေချည်နဲ့ နှစ်ဖက်လှယက်ဖော်ထားတဲ့ပိုးသားနဲ့အပြည့်တန်ဆာဆင်ထားတာကိုး ။ အခန်းထဲကပရိဘောဂမှန်သမျှကလဲငွေသားထူထူနဲ့သွန်းထားပြီး ကနုတ်တွေ ၊ ကျူးပစ်လေးတွေနဲ့ မွမ်းမံထားတာတွေချည်းပဲ ။ မီးလင်းဖိုကြီးတွေရဲ့ ရှေ့ကတော့မှာ ကြက်တူရွေးနဲ့ ဒေါင်းရုပ်တွေကို အင်မတန်အရောင်စုံစုံခြယ်သထားတာများသိပ်ကိုလှတာပေါ့ ။ ဒီအခန်းရဲ့ကြမ်းပြင်ကတော့ကြည်လင်အေးနေတဲ့စိမ်းပြာရောင်ပင်လယ်သလင်းပါတဲ့ ။ အလင်းပေါက်မတတ်ကြည်နေလို့ သမုဒ္ဒရာကြီးထဲမတ်တပ်ရပ်နေမိသလိုခံစားမှုမျိုးပေးနိုင်တဲ့ ကြမ်းပြင်မျိုးပေါ့ ။ ဒီအံ့ဩရာအခန်းလှလှထဲကိုလှည့်ပတ်ကြည့်ရင်းရုတ်တရက်ပဲလူပုကလေးဟာ သူတစ်ယောက်တည်းမဟုတ်ကြောင်းသတိထားမိသွားသတဲ့ ။ အခန်းရဲ့ဟိုးဘက်အစွန်တနေရာမှာ ပုံသဏ္ဍာန်သေးသေးလေးတစ်ခုရပ်ပြီး သူ့ကိုကြည့်နေတာကိုး ။ လူပုလေးဟာဝမ်းသာလွန်းလို့ နှုတ်ဖျားကနေလွှတ်ကနဲအော်ပြီး အလင်းရောင်ရှိရာကိုထွက်လာတော့အဲဒီသဏ္ဍာန်လေးကလဲသူ့လိုပဲရှေ့တိုးလာလို့ သမီးတော်လေးများလားဆိုပြီးအလောတကြီးနဲ့ကဲကြည့်မိပါသတဲ့ ။

အဲဒီသဏ္ဍာန်လေးလဲအလင်းရောင်အောက်ရောက်လာလို့ရှင်းရှင်းလင်းလင်းလဲမြင်လိုက်ရော..အလို..ကြောက်စရာသတ္တဝါပါလား ။ သူမြင်ဖူးသမျှထဲမှာတော့ အချိုးမကျဆုံးနဲ့ရုပ်အဆိုးဆုံးလို့ဆိုရမယ် ။ သူ့ကိုပြန်ကြည့်နေတဲ့အကောင်သေးလေးဟာ တခြားသူမြင်နေကျလူတွေနဲ့မတူပဲခါးမှာလဲဘုကြီးနဲ့ကုန်းလို့ ၊ ခြေထောက်တွေကလဲပုတိုတိုနဲ့ကွေးကောက်လို့ ၊ ဝက်မွှေးလိုဆံပင်ကြမ်းကြမ်းတွေဖွာထွက်နေတဲ့ခေါင်းကြီးကလဲ ကြီးလိုက်တာမှအရမ်းပဲ ။ လူပုကလေးလဲအံ့ဩတကြီးနဲ့မျက်မှောင်ကြုတ်ပြီးကြည့်မိတော့ အဲဒီသတ္တဝါကလဲလိုက်လုပ်သတဲ့ ။ ဒါနဲ့ရယ်ချင်လာလို့ရယ်မိပြန်တော့ သူ့နဲ့အတူလိုက်ရယ်ပြန်တယ် ။ လက်နှစ်ဖက်ကိုလဲသူလုပ်ထားသလိုပဲ ကိုယ်နံ့ဘေးမှာတွဲလောင်းချလို့ရယ် ။

လူပုကလေးလဲနောက်ချင်လာတာနဲ့ ပြောင်တောင်တောင်ဦးညွတ်ပြတော့ တထပ်တည်းလိုက်ပြောင် ပြန်ရော ။ ဒါနဲ့အံ့သြလွန်းလို့ရှေ့တိုးလာပြီးကြည့်မိတော့ အဲဒီသတ္တဝါလေးကလဲအသာရှေ့တိုးလာပြီး သူ့ခြေလှမ်းတွေနဲ့တထပ်တည်းကျအောင်လှမ်းလာသတဲ့ ။ လူပုလေးမှာပျော်လာပြီး အော်ဟစ်လို့ရှေ့ တိုးပြီးလက်နဲ့အသာထိကြည့်တော့ ဟိုကလဲတထပ်တည်းလိုက်လုပ်ပြန်တယ် ။ ဒါနဲ့လူပုကလေးရဲ့ လက်နဲ့ဟိုသတ္တဝါလေးရဲ့လက်တွေထိမိကြတော့ အသက်ရှင်တဲ့လူကိုကိုင်ရတာမျိုးမဟုတ်ပဲ ရေခဲလို ပြောင်လက်ပြီးအေးစက်တဲ့အထိအတွေ့ကိုသာခံစားမိပါသတဲ့ ။ လူပုလေးလဲကြောက်သွားပြီးလက်ကို ချက်ခြင်းပြန်ရှုတ်လိုက်တော့ ဟိုကလဲလက်ကိုအသာပြန်ရှုတ်သွားတာရော ။ ဒါနဲ့မဟုတ်သေးပါဘူးဆို ပြီးအတင်းထိကြည့်မယ်လုပ်ပြန်တော့ ပြောင်ချောပြီးအေးစက်စက်မာကျောကျောမျက်နှာပြင်တစ်ခုက သူတို့ကြားမှာခြားထားရော ။ ဒါနဲ့ကြောက်လန့်တကြားနဲ့ပဲအသာကောင်းပြီးကြည့်မိတော့ ဟိုသတ္တဝါရဲ့ ကြောက်စရာမျက်နှာကလဲအနားကိုတိုးလာတယ် ။ အဲဒီမျက်နှာပေါ်မှာလဲကြောက်ရွံ့နေတဲ့အရိပ်တွေ ယှက်သန်းလို့ ။ လူပုလေးလဲကြောက်ကြောက်နဲ့ပဲ မျက်လုံးထဲဝင်နေတဲ့ဆံပင်တွေကို သိမ်းဖယ်လိုက် တော့ ဟိုကတထပ်တည်းလိုက်လုပ်ပြန်ရော ။ ဒီတင်စိတ်ထွက်လာပြီးရိုက်လိုက်တာ ဟိုကလဲပြန် ရိုက်တဲ့အပြင်စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးနဲ့လဲစိုက်ကြည့်နေသေးတယ် ။ လူပုလေးလဲအဲဒီရုပ်ဆိုးဆိုးမျက်နှာကို မုန်းလာပြီးနောက်ဆုတ်လိုက်တာ ဟိုကလဲသူ့ကိုမုန်းမုန်းနဲ့ကြည့်ပြီးနောက်လိုက်ဆုတ်ပြန်သတဲ့ ။

ဟင်...ဘယ်လိုပါလိမ့်ဆိုပြီး အံ့သြစိတ်နဲ့လူပုကလေးခမျာမှာအသာနောက်ဆုတ်လာ ရင်းအခန်းတလျှောက်ကိုလှည့်ပတ်ကြည့်မိတယ် ။ ရေလိုကြည်လင်နေတဲ့ဒီနံရံပေါ်မှာ အခန်းထဲရှိသ မျှအရာအားလုံးဟာ အရိပ်လာထင်နေတာကိုး ။ ဒီဖုံထူထူနဲ့သလွန်တော်ကလဲ အဲဒီထဲမှာပေါ်နေတာ ပဲ ။ တံခါးပေါက်နားကအိပ်ပျော်နေတဲ့သမင်ပေါက်စကလေးလိုပဲ အဲဒီနံရံထဲမှာလဲနောက်တကောင်ရှိ နေပြန်ရော ။ နေရောင်ထဲမှာကြွကြွရွရွလေးလက်ဆန့်တန်းလို့ရပ်နေတဲ့ ငွေသားဗီးနပ်စ်(အချစ်နတ်ဘု ရားမ) ရုပ်တုကလဲ နံရံထဲကသူ့ကိုယ်ပွားဆီကိုမျက်နှာမူလို့ ။ ဟင်...ဆန်းလှချည်ကလား...ဒါဟာပဲ့တင် သံတစ်မျိုးများလားလို့ လူပုကလေးခမျာတွေ့မိပါသတဲ့ ။ တစ်ခါကတောင်ကြားထဲမှာသူ့ပဲ့တင်သံကိုအ ကျယ်ကြီးအော်ခေါ်ခဲ့ဖူးတယ်လေ ။ အဲဒီတုန်းကပဲ့တင်သံဟာသူ့အသံအတိုင်းတခွန်းမကျန်ပြန်ပြန်ဖြေ

ခွဲတာကိုတောင်သဘောကျခဲ့ဖူးသေးတယ် ။ ပဲတင်သံဟာအသံကိုအတုလုပ်နိုင်တာကိုသူသိပေမဲ့ အမြင်အာရုံကိုပါဒီလိုသဏ္ဍာန်တူလုပ်နိုင်သလားမသိဘူးလို့လဲ တွေးမိသတဲ့ ။ အပြင်ကမ္ဘာအတိုင်းပဲအဲဒီနံရံထဲမှာတသွေမတိမ်းတူတဲ့ကမ္ဘာကိုပါဖန်ဆင်းနိုင်သလားပဲ ။ အဲဒီနံရံထဲကအရိပ်ကမ္ဘာမှာလဲအပြင်အတိုင်းပဲအရောင်အဆင်းတွေ ၊ လှုပ်ရှားမှုတွေနဲ့ပါလား ။ အလို..ဒါဆိုရင် ...

ခြောက်ချားစပြုနေတဲ့ လူပုကလေးဟာစိတ်တင်းပြီးအဲဒီနံရံဘက်ကိုလှည့်လို့ သူ့လက်ထဲကနင်းဆီဖြူပွင့်ကိုနမ်းရှုပ်ပြီးရင်မှာကပ်လိုက်သတဲ့ ။ နံရံထဲကကြောက်စရာသတ္တဝါကလဲ သူ့လက်ထဲကနင်းဆီနဲ့ တထပ်တည်းဟာကိုတချိန်တည်းမှာပဲ နမ်းရှုပ်လိုက်ပြီးရင်ဘတ်ပေါ်ကိုကွဲရို့ကားယားဖိကပ်လိုက်တယ်။ ဒီတင်ရုတ်တရက်သဘောပေါက်သွားတဲ့လူပုကလေးဟာ အလန့်တကြားအော်ဟစ်လိုက်ပြီးရှိုက်ငင်ရင်းမြေပေါ်ကိုညွတ်ကျသွားရှာတော့တယ် ။ နံရံထဲကရုပ်ပျက်ဆင်းပျက်နဲ့ ခါးကုန်းနေပြီးကြောက်စရာသတ္တဝါလို့သူထင်ခဲ့တဲ့အကောင်လေးဟာ သူ့ကိုယ်တိုင်ပဲဖြစ်နေတာကိုး ။ ဆိုတော့ဒီနေ့မနက်မှာ သူ့လာလို့ဝမ်းပန်းတသာရယ်မောကြိုဆိုခဲ့ကြတယ်လို့ထင်နေခဲ့မိတာ အခုမှသူ့ကိုဝိုင်းပြီးသရော်လှောင်ပြောင်နေကြမှန်းသိရတော့တယ် ။ ဒါ..ဒါဆို..သူ့ကိုချစ်တယ်လို့သူထင်ခဲ့တဲ့ မင်းသမီးလေးဟာလဲ သူ့ရုပ်ဆိုးတာတွေ ၊ သူ့ရဲ့ကွေးကောက်နေတဲ့ခြေထောက်တွေကိုကြည့်ပြီး လှောင်ပြောင်ရယ်မောနေခဲ့တာပဲပေါ့ ။ ဘာဖြစ်လို့များသူ့ဖာသာသူတောထဲမှာအေးအေးနေနေတာကို လာခေါ်ထုတ်ပြီးဒီကိုခေါ်လာကြတာပါလိမ့် ။ တောထဲမှာဆိုရင်သူဒီလောက်ရုပ်ဆိုးတာကိုပြမဲ့ အရိပ်ထင်နေတဲ့နံရံမျိုးလဲမရှိဘူး ။ သူ့ကိုဒီလိုအရက်တကွဲအကျိုးနည်းဖြစ်အောင်ရွှေနန်းတော်ကိုရောင်းစားမဲ့အစား သူ့အဖေကဘာဖြစ်လို့များသူ့ကိုအစောကတည်းကမသတ်ပစ်ခဲ့တာပါလိမ့် ။ မေးခွန်းပေါင်းစုံခေါင်းထဲမှာချာချာလည်နေတဲ့လူပုကလေးဟာမျက်ရည်ပူတွေပါပေါ်ကိုစီးကျလာပြီး လက်ထဲကနင်းဆီဖြူကလေးကိုနာနာကြည်းကြည်းခြေမွှနေမိတော့သတဲ့ ။ နံရံထဲကမဲ့ခွက်ပြီးမျက်လုံးတွေနီနေတဲ့ ရုပ်ဆိုးလေးကလဲသူ့လိုပဲနင်းဆီပွင့်ကိုခြေပစ်နေလေရဲ့ ။ အဲဒီသတ္တဝါရဲ့မျက်နှာပေါ်မှာတော့ နာနာအရိုက်ခံထားရသလိုမျိုး နာကျင်တဲ့အရိပ်အယောင်ယှက်သန်းလို့ ။ လူပုကလေးဟာဆက်ကြည့်ဖို့ရာမဝံ့တော့သလိုမျိုး မျက်လုံးတွေကိုလက်ချောင်းတွေနဲ့အုပ်လိုက်ပြီး မှောင်ရိပ်ရှိရာဘက်ကိုတွားသွားလို့ နာနာကျင်ကျင်ရှိုက်ငင်နေရှာတော့သတဲ့ ။ သူ့ဘဝကိုမုန်းတယ် ။ ကြောက်စရာရုပ်ရည်နဲ့ သူ့ကိုယ်သူလဲမုန်းတယ် ။ အို..အားလုံးကိုမုန်း..မုန်း..

“.....ဟုတ်တယ်..ဟုတ်တယ်...ဟေ့..ဂျပုခါးကုန်း..ထပြီးကပြတော့ကွ...မင်းကမျောက်ကလေးတွေ ထက်တောင်ပိုတော်သေးတယ်...ပိုတောင်ရယ်ရပါသေးတယ်ကွ...ဟေ့ကောင်...ထလေကွာ.....”

ကလေးတွေဘယ်လောက်ပဲဝိုင်းအော်အော် လူပုကလေးကငြိမ်မြဲငြိမ်လျက်သာနေတော့တယ် ။ ဒီတော့ သမီးတော်လေးလဲ မျက်နှာညှိလာပြီးခြေဆောင်လို့ဦးရီးတော်ဒွန်ပီဒရိုဆီကိုသွားသတဲ့ ။ ကလေးတွေ နန်းဆောင်ထဲကျိတ်ကျိတ်ကျိတ်ကျိတ်ဖြစ်နေတုန်း ဒွန်ပီဒရိုနဲ့နန်းရင်းဝန်ကြီးဟာ ဥယျာဉ်လမ်းထဲမှာပဲ သာသနာသန့်စင်ရေးရုံးကပို့လိုက်တဲ့ မက်ဆီကိုနိုင်ငံကြီးရဲ့လျှို့ဝှက်သတင်းတွေကိုဖတ်နေကြတာ ။ သမီးတော်လေးကတော့ ဝုန်းဆိုအနားရောက်သွားပြီး တိုင်းရေးပြည်ရေးနဲ့အလုပ်ရှုပ်နေတဲ့ ဦးရီးတော်ကိုပူဆာသတဲ့ ။

“....ထိပ်ထားရဲ့ လူပုလေးကစိတ်ကောက်သွားပြီ..ဦးရီးတော်ရဲ့...သူ့ကိုနေရာကထပြီးထိပ်ထားအတွက် ကပြဖို့လုပ်ပေးပါ.....”

ဦးရီးတော်နဲ့နန်းရင်းဝန်ကြီးက ပြောလက်စကားကိုရပ်လို့အချင်းချင်းပြီးကြည့်ကြရင်း သူတို့မတော်နောက်ကိုချက်ခြင်းလိုက်လာရာ ။ အထဲရောက်တော့ ဒွန်ပီဒရိုကလဲနေတဲ့လူပုကလေးအပေါ်ကိုင်းညွတ်ပြီးပန်းထိုးထားတဲ့လက်အိတ်အစုံနဲ့ မျက်နှာကိုဖြတ်ရိုက်ရင်းနှိုးတယ် ။

“.....ထစမ်း...ထစမ်း..ရုပ်ဆိုးလေး...စပိန်နဲ့အရှေ့အိန္ဒိယနိုင်ငံတော်ကြီးရဲ့သခင်မလေးက..မင်းကိုကပြဖို့အလိုရှိနေသကွယ့်...ပျင်းမနေနဲ့...အခုထကစမ်း.....”

လူပုကလေးကမလှုပ်ပါဘူး ။ ဒီတော့ဒွန်ပီဒရိုကပြီးငွေ့ဟန်နဲ့ဆိုရင်း ဥယျာဉ်ဘက်ကိုထွက်သွားရော ။

“.....အင်း...ကြိမ်သမားကိုသာခေါ်ကြပေတော့...နာနာလေးရိုက်ခိုင်းစမ်း...ဒါမှနောက်ကိုမပျင်းရဲမှာ...”

နန်းရင်းဝန်ကြီးကတော့ လူပုကလေးအနားခူးထောက်ပြီးရင်ဘတ်ကိုစမ်းကြည့်သတဲ့ ။ ပြီးတော့ခဏအကြာမှာပြန်ထလာပြီး ပုခုံးတွန့်လို့ဆိုတယ် ။

“.....ထိပ်ထားလေးဘုရား...ထိပ်ထားလေးရဲ့ရယ်စရာကောင်းတဲ့လူပုကလေးကတော့..ဘယ်တော့မှကနိုင်တော့မှာမဟုတ်ဘူးဗျာ...အင်း...နာတာပဲ...ဒီကောင်လေးကသိပ်ရုပ်ဆိုးတော့..ထိပ်ထားရဲ့ခမည်းတော်ကိုတောင်ပြုံးမိအောင်လုပ်ချင်လုပ်နိုင်မှာ... ..”

“.....အို..သူကဘာဖြစ်လို့မကနိုင်တော့မှာတုန်း...နန်းရင်းဝန်ကြီးရဲ့.....”

“.....အင်း...သူ့အသည်းနှလုံးတွေကြွပြန်းသွားလို့..လို့သာဆိုကြပါစို့..ထိပ်ထားလေးရယ်...”

ဒါကိုကြားတော့ သမီးတော်လေးကမျက်မှောင်ကြုတ်သွားသတဲ့ ။ သူ့ရဲ့နှင်းဆီပွင့်ဖတ်တွေလိုနူးညံ့လှပလှတဲ့နှုတ်ခမ်းလေးတွေဟာလဲ အလိုမကျဟန်နဲ့ကွေးကျလာပြီးစုအောင်အောင်နဲ့ဆိုတယ် ။

“....နောက်တခါထိပ်ထားနဲ့ကစားဖို့လာတဲ့လူမှန်သမျှ..အသည်းနှလုံးမပါစေနဲ့...သိပ်ပျင်းဖို့ကောင်းတာပဲတကယ်....”

ဆိုပြီး ပြောပြောဆိုဆိုပြီးငွေ့လာဟန်နဲ့ ဥယျာဉ်ဘက်ကိုပြေးထွက်သွားပါရော ။ ကြမ်းပေါ်ကအသက်ပျောက်နေပြီဖြစ်တဲ့လူပုကလေးနဲ့ ကြေမွနေတဲ့နှင်းဆီပွင့်ဖတ်တွေကိုတော့ဘယ်သူမှစိတ်မဝင်စားကြတော့ပါဘူး ။

The Fisherman and His Soul

တံငါသည်ပျိုနဲ့သူ့ဝိညာဉ်

ညနေတိုင်ပြီဆိုရင် တံငါသည်ပျိုဟာ ပင်လယ်ထဲဆင်းလို့ ပိုက်သွားချလေ့ရှိသတဲ့ ။
 ကုန်းတွင်းပိုင်းကနေလေကြမ်းဆင်လာပြီဆိုရင်တော့ အဲဒီနေ့မှာဘာမှမရဖို့သေချာသလောက်ပဲ ။ လေ
 ကထန်လွန်းတော့လှိုင်းတွေမတရားကြမ်းလာတတ်တာကိုး ။ အဲ..သို့ပေမဲ့ ပင်လယ်ဘက်က လေပြည်
 ညှင်းကလေးတသုန်သုန်သွေးလာရင်တော့ ငါးတွေ ငါးတွေဆိုတာတဖွေးဖွေးနဲ့ ရေနက်ပိုင်းကနေကူး
 ထွက်လာကြပြီးတံငါသည်ရဲ့ ပိုက်ထဲကိုဝင်တိုးတတ်တယ် ။ ဒီအခါမျိုးဆိုရင်တော့ ကွန်စုတ်ထွက်သွား
 မတတ် တင်းကြမ်းမိတဲ့ငါးတွေကို ဈေးမှာသွားရောင်းတာပေါ့ ။

ဒီလိုပုံစံအတိုင်းပဲညနေတိုင်းမှာ တံငါသည်လေးဟာ ပင်လယ်ထဲဆင်းလေ့ရှိပါသတဲ့ ။
 တညနေတော့ထူးထူးခြားခြားပဲ သူ့ပိုက်ဟာလေးလှတာမို့ လှပေါ့ကိုတောင်အနိုင်နိုင်ဆွဲတင်ရတယ် ။
 တယောက်တည်းမနည်းဆွဲတင်ပြီးဟောဟဲလိုက်နေတဲ့ တံငါသည်လေးဟာစိတ်ကူးယဉ်ရင်းအပြုံးတွေ
 တဝေဝေနဲ့ပေါ့လေ ။

".....အင်း...ဒီလောက်တောင်လေးလှတာ..မဟုတ်မှလွဲရော..ရေထဲကငါးတစ်ကောင်မကျန်များမိနေ
 လားဟရီ...ဒါမှမဟုတ်လူတွေတခါမှမမြင်ဖူးသေးတဲ့..ထူးထူးဆန်းဆန်းအကောင်ပလောင်လဲဖြစ်နေနိုင်
 တာပဲ....ကံမလို့တို့ဧကရီသခင်မကြီးအကြိုက်ကြောက်စရာသတ္တဝါဆန်းသာဆိုရင်တော့..ဆုတော်ငွေရ
 လို့ပွပေါက်တိုးရချေသေးဗျာတို့...."

စိတ်ကူးတယဉ်ယဉ်နဲ့ ပိုက်ကိုဆွဲတင်နေတဲ့တံငါခမျာ အားစိုက်ရလွန်းလို့လက်ရုံးလက်မောင်းတွေက
 အကြောတွေတောင်ပြိုင်းပြိုင်းထောင်ထလာတာများ ကြေးညိုပန်းအိုးသွယ်လျလျ ညိုညိုမောင်းမောင်း
 ပေါ်မှာ စဉ်ပြာရည်အမြှောင်းမြှောင်းထနေလားမှတ်ရသတဲ့ ။ တုန်နေအောင် အသည်းအသန်အားစိုက်
 ပြီးနောက်ဆုံးအနေနဲ့ကျုံးဆွဲလိုက်ချိန်မှာတော့ ကွန်အနားသတ်ဖော့ကွင်းတွေပါရေပေါ်ကြွတက်လာပြီး

ပိုက်ကွန်လဲလှေပေါ်ရောက်လာတော့တယ် ။ အလို...တံငါသည်မျှော်လင့်နေသလို ငါးအုပ်လဲမဟုတ် ၊
ကြောက်စရာသတ္တဝါဆန်းလဲမဟုတ်တဲ့အပြင် ထူးထူးဆန်းဆန်းအကောင်လဲမဟုတ်ပါလား ။ ကွန်ထဲ
ပါလာတာကတော့ နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက်အိပ်မောကျနေတဲ့ ရေသူမလေးတစ်ကောင်ပါပဲတဲ့လေ ။

ဆံခြည်တစ်ပင်ချင်းကိုဖန်အိမ်သွင်းထားသလိုပြောင်လက်တောက်ပနေတဲ့ရွှေရောင်ကော
သာနဲ့တကယ်ရေသူမအစစ်ပါပဲ ။ လူ့ခန္ဓာနဲ့တူလှတဲ့အထက်ပိုင်းကတော့ဆင်စွယ်နှစ်များလိုဝင်းပဖြူစင်
ပြီးအခြားပိုင်းကတော့ငွေရောင် ၊ ပုလဲရောင်ကွန်းမြူးလို့တလဲလဲနဲ့နေသေးတယ် ။ စိမ်းဖန့်ဖန့်ပင်လယ်ရေ
မှော်တွေတစ်ကိုယ်လုံး ဟိုတစ်ဒီတစ်ရစ်ပတ်နေတဲ့ ရေသူမကလေးရဲ့နှုတ်ခမ်းလွှာဟာ သန္ဓေကျောက်
ခက်များလိုနီပြေပြေနဲ့ နားရွက်ကလေးဟာလဲ ကရုဏာမာဖတ်ကလေးတွေလိုချောမွတ်လှပါသတဲ့ ။ လုံး
ဝိုင်းနေတဲ့ရင်သားတွေပေါ်မှာ ပင်လယ်ရေမြှုပ်အေးအေးတင်လို့ ၊ အသာမှိတ်ထားတဲ့မျက်ခွံတွေဟာလဲ
ဆားငန်ရေကြောင့်တလက်လက်နဲ့ရယ် ။ ရေသူမဆိုတာကိုကြားသာကြားဖူးပြီး တခါမှမမြင်ဖူးတာကတ
ကြောင်း ၊ လူမကနတ်တမျှလှလွန်းတာကတကြောင်းကြောင့် တံငါသည်ပျိုဟာ ပါးစပ်အဟောင်းသားနဲ့
ပိုက်ကွန်ကိုဆွဲယူလိုက်ပြီးရေသူမကလေးကိုလဲပွေ့ချီလိုက်မိသတဲ့ ။ လက်ထဲရောက်တာနဲ့ ရေသူမက
လေးဟာပင်လယ်စင်ရော်များလိုအသံနဲ့ အလန့်တကြားအော်ဟစ်ပြီးနိုးလာပါလေရော ။ ပြီးတာနဲ့ခရမ်း
ဆွဲမျက်ရွဲများလို မရမ်းရောင်သန်းနေတဲ့မျက်လုံးတွေ ဝိုင်းဝိုင်းလည်အောင်အလန့်တကြားမော်ကြည့်ပြီး
အပြင်းအထန်ရုန်းတော့တာပဲ ။ တံငါသည်ကတော့ ကံကြိုလို့လက်ထဲရောက်လာတဲ့ ဒဏ္ဍာရီလာယမင်း
ပျိုကိုဘယ်လက်လွှတ်ခံပါတော့မလဲ ။ တကယ်လဲချစ်စိတ်ဝင်မိပြီး ကြပ်သထက်ကြပ်အောင်တိုးလို့သာ
ဖက်ထားတော့သတဲ့ ။ ရေသူမကလေးလဲ အားကုန်အောင်ရုန်းပြီးတော့ ဘယ်လိုမှလွတ်လမ်းလဲမမြင်
ရော ငိုယိုပြီးတောင်းပန်ရှာရော ။

".....ကျွန်မကိုလွှတ်ပေးပါ..အသင်လူသားရယ်...ကျွန်မဖခင်ဘုရင်ကြီးဟာအသက်ကြီးလှပါပြီ...သမုဒ္ဒ
ရာရေအောက်နန်းထဲမှာအထီးတည်းစံပယ်နေရရှာတာပါ...တစ်ဦးတည်းသောသမီးတော်ကျွန်မကိုသာ
လက်လွှတ်ဆုံးရှုံးရရင်ဖြင့်..ရင်ကွဲနာကျရှာတော့မှာပဲ.....သနားပါဦး...အမောင်လူသားရဲ့...."

“.....အင်း..လက်ထဲဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက်ရောက်လာတဲ့သမုဒ္ဒရာထဲက..ရတနာကိုပြန်လွှတ်ပေးရရင် တော့အင်မတန်မိုက်ရာကျတော့မပေါ့...သို့ပေမဲ့မင်းမှာလဲအဖေအိုကြီးနဲ့ဆိုတော့..ငါပြန်လွှတ်ပေးလိုက်ပါ မယ်လေ..အဲ..ဒါပေမဲ့ငါ့ကျေးဇူးကိုဆပ်တဲ့အနေနဲ့..ညနေတိုင်းမင်းငါ့ဆီလာပြီး..သီချင်းလာဆိုပေးရမယ် မင်းတို့ရေသူမတွေရဲ့ သီချင်းသံကို..ငါတွေကနှစ်နှစ်မြိုက်မြိုက်လာနားထောင်တတ်တယ်လို့..ငါကြားဖူး တယ်...အဲဒီတော့မင်းငါ့ဆီညနေတိုင်းလာပြီး..ငါ့ကွန်ပြည့်တဲ့အထိငါ့မိအောင်သီချင်းလာဆိုပေးပါ့မယ် လို့ကတိပေးပါ.....”

“.....အဲဒီကတိပေးရင်..အမောင်ကကျွန်မကိုအခုပဲပြန်လွှတ်ပေးမှာလား.....”

“.....ဟုတ်ပါ့ဗျား..အခုကိုရေထဲပြန်ချပေးမှာ...”

ဒါနဲ့ရေသူမကလေးကညနေတိုင်းလာပါမဲ့အကြောင်း ရေသူတို့ဘာသာဘာဝကျိန် ဆိုကတိပေးလိုက်သတဲ့ ။ တံငါသည်ကလဲသူ့စကားနဲ့အညီချက်ချင်းပြန်လွှတ်ပေးလိုက်တာပါပဲ ။ တံငါ ပျိုရဲ့လက်ကလွတ်လျှင်လွတ်ချင်း ရေသူမကလေးလဲတုန်တုန်ရီရီနဲ့ရေငုပ်လို့ပြေးပါလေရော ။

ဒီလိုနဲ့ညနေတိုင်ပြီဆိုရင် တံငါသည်ပျိုပင်လယ်ထွက်လို့ ခေါ်လိုက်တာနဲ့ရေသူမ ကလေးရောက်လာပြီး သီချင်းဆိုပေးလေ့ရှိပါသတဲ့ ။ ရေသူမကလေးလှိုင်းတွေကြားကနေ တံငါသည်ပျို ရှိရာကိုလာနေပြီဆိုရင်နံ့ဘေးမှာလင်းပိုင်တွေဝိုင်းလို့ ၊ ခေါင်းပေါ်မှာလဲ ပင်လယ်စင်ရော်ရိုင်းတွေဝဲလှည့် လို့တအုပ်ကြီးလာကြတာ ။ တံငါသည်ပျိုအနားကိုရောက်တာနဲ့ အင်မတန်မှချိုသာဆန်းပြားတဲ့သံစဉ်နဲ့ အလွန်သာယာလှပတဲ့ ရေအောက်ကမ္ဘာရဲ့အကြောင်း သီချင်းတွေတစ်ပုဒ်ပြီးတစ်ပုဒ်ဆိုတော့တာပဲ ။ ရေနွားပေါက်စလေးတွေကိုပုခုံးပေါ်ထမ်းလို့ ရေနွားအုပ်ကြီးတွေကိုရေအောက်ဂူတစ်ခုကနေတစ်ခု စား ကျက်ရွှေ့ ပေးနေတတ်တဲ့ ရေအောက်ကမ္ဘာသားတွေအကြောင်းလဲပါတယ် ။ သူ့ခမည်းတော်ဘုရင်ကြီး ဖြတ်သွားတိုင်း ခရုသင်းအလိမ်ကြီးတွေကိုတုန်ခါနေအောင်မူတ်တတ်တဲ့ အစိမ်းရောင်မုတ်ဆိတ်ရှည်နဲ့ ရင်ဘတ်မွှေးထူထူ နန်းစောင့်ရေသူထီးတွေအကြောင်းလဲပါရဲ့ ။ ပယင်းကာပြီး စိမ်းကြည်နေတဲ့မြေမျက်

ရွှေမိုးလို့ ၊ ပုလဲခင်းတဲ့ရေသူတို့ရဲ့ ရေနန်းတော်အကြောင်းလဲဖွဲ့ဖွဲ့နွဲ့နွဲ့ သီဆိုတတ်တာပဲ ။ တခါတလေ တော့လဲ ငှက်မွှေးများလိုဖွာနေပြီး ရေအလျင်မှာပျောင်းနွဲ့ကခုန်တတ်တဲ့ သန္တာပင်အခက်တွေကြားငှက် ကလေးတွေလိုမြူးထူးဝင်ထွက်နေတဲ့ငွေငါးကလေးတွေအကြောင်း ၊ ရေအောက်ကျောက်ဆောင်တွေ ကိုဖုံးလွှမ်းပြီးအရောင်စုံဖူးပွင့်နေတတ်တဲ့အနီမိုနီပန်းကလေးတွေအကြောင်း ၊ ရေစီးကြောင်းကြောင့်အ တန်အတန်ထနေတဲ့သမုဒ္ဒရာကြမ်းပြင်ရဲ့ ရွှေဝါရောင်သံပေါ်က ပန်းရောင်ပင်လယ်ပန်းကလေးတွေအ ကြောင်းကိုမျက်လုံးထဲမြင်လာအောင်ဆိုပြတတ်သတဲ့ ။ ရေယက်မှာရေခဲပန်းဆွဲကြီးတွေတောင်ကပ်ငြိ နေဆဲ မြောက်ဘက်ပင်လယ်ကဝေလငါးကြီးတွေအကြောင်းတို့ ၊ အင်မတန်အသံသာတဲ့ငှက်တစ်ပိုင်းလူ တစ်ပိုင်း မိန်းမလှတွေအကြောင်းတို့ စတဲ့အံ့သြစရာတွေလဲသူ့သီချင်းတွေထဲပါတတ်တယ် ။ အဲဒီမိန်းမ လှတွေရဲ့အသံဟာသာယာယစ်မူးဖွယ်ကောင်းလွန်းလို့ သူတို့နေတဲ့နားကိုဖြတ်သွားတဲ့သဘောပေါ်က လူမှန်သမျှရဲ့နားထဲကိုဖယောင်းဆိုထားရသတဲ့ ။ နို့မဟုတ်ရင် သူတို့ရဲ့အသံကိုစွဲလန်းပြီးရေထဲပြေးပြီး ခုန်ချကြတာနဲ့ ၊ သဘောကိုသူတို့ထိုင်နေကြရာကျောက်ဆောင်တည့်တည့်မောင်းဝင်မိကြတာနဲ့လူတွေ သေကြလွန်းလို့ဆိုပဲ ။

သမုဒ္ဒရာကြမ်းပြင်ပေါ်ကရွက်တိုင်မြင့်ကြီးတွေနဲ့ သဘောပျက်တွေ ၊ ရွက်တိုင်ဆိုင်းကြီး တွေကိုမလွတ်တမ်းဆုပ်လို့ ခဲနေပြီဖြစ်တဲ့သဘောသားအလောင်းတွေ ၊ သဘောပျက်ပြတင်းဝိုင်းလေး ထဲကိုဝင်ချည်ထွက်ချည်နဲ့ကူးခတ်ကစားနေတဲ့ ပလာတူးငါးကလေးတွေ ၊ သဘောဝမ်းမှာတွယ်ကပ်လို့ ကမ္ဘာအနှံ့ရောက်ဖူးတဲ့ ခရင်းကောင်ကလေးတွေ အို..စုံလို့ပါပဲ ။ ရေအောက်ချောက်ကမ်းပါးနံရံမှာနေ ပြီးလက်တံရှည်ရှည်တစ်ထွေးကြီးနဲ့ သူတို့လိုအပ်ရင်ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး ခဏမည်းမှောင်ပြီးညကြီး လုံးလုံးဖြစ်သွားအောင်တတ်နိုင်တဲ့ ပြည်ကြီးငါးတွေအကြောင်းလဲပါတယ် ။ မဟူရာဖလားရောင်လှေနဲ့ ပိုးရွက်တွေဖြန့်လို့သွားလာနေတတ်တဲ့ ပင်လယ်ခရုကြီးတစ်မျိုးအကြောင်းတို့ ၊ ခရက်ကန်ခေါ်တဲ့ဧရာ မရေဘဝဲကြီးကိုတောင် အိပ်ပျော်သွားအောင်ညှို့ယူနိုင်တဲ့ ရေသူထီးလူပျော်များရဲ့စောင်းသံအကြောင်း တို့ ၊ ချောမွတ်လို့ငွေရောင်သန်းနေတဲ့လင်းပိုင်တွေကိုအပျော်တက်စီးကြတဲ့ ကလေးတွေရဲ့အကြောင်း တို့ ၊ ရေမြုပ်ဖွေးဖွေးတွေပေါ်မှာလှဲလှောင်းပြီး ပင်လယ်ခရီးသွားတွေကိုလက်ယပ်ခေါ်ငင်တတ်တဲ့ရေသူ မတွေအကြောင်းတို့ ၊ ကွေးကျနေတဲ့အစွယ်တွေနဲ့ရေခြင်သေ့တွေ ၊ လည်ဆံတဖွားဖွားနဲ့ပင်လယ်မြင်းကြီး

တွေအကြောင်းတို့စတဲ့ အထူးအဆန်းမှန်သမျှကိုလဲ နားထောင်လို့မဝချင်စရာ စိကပတ်ကုံးဖွဲ့နဲ့ဆိုသီ ဆိုပြရှာတယ် ။

ဒီလိုနဲ့ရေသူမကလေးက ထူးဆန်းအံ့ဩဖွယ်ရေအောက်ကအကြောင်းတွေကိုသာယာနာ ပျော်ဖွယ်သီဆိုလိုက်တိုင်း ငါးတွေအုပ်လိုက်အုပ်လိုက်ရောက်လာနားဆင်ကြပါသတဲ့ ။ အဲဒီအခါမှာတံငါ သည်လေးကကွန်ချတဲ့အခါချ ၊ မိုန်းနဲ့ထိုးတဲ့အခါထိုးလို့စိတ်ကြိုက်ဖမ်းတော့တာပေါ့ ။ အဲ...သူ့လှေတစ်ခု လုံးပြည့်လှုံ့မို့မောက်နေပြီဆိုတဲ့အခါမှ ရေသူမလေးကသူ့ကိုပြုံးပြနုတ်ဆက်ပြီးရေအောက်ထဲကိုငုပ်လှိုပြီး သွားတတ်တာ ညနေတိုင်းပါပဲ ။ ဒါပေမဲ့တံငါသည်လက်လှမ်းမီတဲ့နေရာမှာတော့ဘယ်တော့မှနေလေ့မ ရှိသလို အထိလဲမခံပါဘူးတဲ့ ။ တံငါသည်လေးဘယ်လောက်ခေါ်ခေါ် ၊ ဘယ်လောက်ပဲတောင်းပန်ပန် အနားကိုအကပ်မခံဘူး ။ တကယ်လို့တံငါသည်ကများအတင်းသူ့နားလာဖို့ကြိုးစားရင် ဖျံကလေးများလို ပဲဖြုတ်ကနဲရေထဲကိုငုပ်ဆင်းသွားပြီး အဲဒီနေ့အဖို့ပေါ်မလာတော့ဘူး ။ တံငါသည်လေးကတော့ ရေသူမ ကလေးကိုသူ့ကွန်နဲ့မတော်တဆဖမ်းမိတဲ့နေ့ကတည်းကချစ်စိတ်ဝင်ခဲ့သူကိုး ။ အခုလိုညနေတိုင်းလာပြီး သီချင်းဆိုပေးတော့ သူ့ရင်ထဲကအချစ်မီးတွေဟာ ပိုပြီးအရှိန်ညှိုးညှိုးတောက်လောင်လာတော့တာပဲ ။ ရေသူမလေးရဲ့သီချင်းသံကိုပဲတနေ့တခြားပိုပိုပြီးစွဲလန်းမိလို့ လာရင်းကိစ္စငါးဖမ်းဖို့ရာကိုတောင်စိတ်မပါ နိုင်တော့ဘူး ။ ပိုက်မေ့လိုက် ၊ မိုန်းကျန်ခဲ့လိုက်နဲ့အလုပ်မဖြစ်တဲ့နေ့တွေသာပိုများလာတော့တယ် ။ ရွှေ ရောင်မျက်လုံးဝိုင်းဝိုင်းကြီးတွေနဲ့ အနီရဲရဲရေယက်တွေတဖြုတ်ဖြုတ်ခတ်လို့ ကျူနာငါးတွေသူ့လှေနံဘေး မှာအုပ်လိုက်ကြီးပျော်မြူးနေရင်လဲ လက်ဖျားနဲ့တောင်မတို့ချင်တော့လောက်အောင် ရေသူမကလေးကို သာစွဲစွဲလန်းလန်းကြည့်နေမိသတဲ့ ။ မိုန်းများဆိုရင်လှည့်မကြည့်ဖြစ်တာကြာပေါ့ ။ မြိုးတွေကလဲဗလာ ကျင်းလို့ရယ် ။ ညနေတိုင်းမှာပါးစပ်တောင်မပိတ်နိုင်ပဲ ရီဝေဝေမျက်လုံးတွေနဲ့ ရေသူမကလေးကိုငေးလို့ သီချင်းသံကိုနားထောင်နေလိုက်တာ အသက်တောင်မရှူတချက် ၊ ရှူတချက်ပါပဲ ။ ဒီလိုပဲငေါင်စင်းစင်း ကြီးထိုင်နေလိုက်တာ ညရောက်လို့ပင်လယ်ပြင်မှာမြူတွေဆိုင်းလာပြီး လရောင်ကသူ့ကိုယ်ခန္ဓာကိုငွေ ရည်တွေနဲ့ပက်ဖျန်းလိမ်းကျတဲ့အထိပါပဲတဲ့ ။

ဒီလိုနဲ့တညနေမှာတော့ တံငါပျိုဟာခါတိုင်းလိုပဲအသံသာယာစွာနဲ့ သီချင်းဆိုနေ

တဲ့ရေသူမကလေးကိုဝေးရင်း ရုတ်တရက်စိတ်မထိန်းနိုင်တော့ပဲအသံကွဲကြီးနဲ့အော်ပြောမိတော့တယ် ။

"....ရေသူမအလှပကေးရယ်..မင်းကိုငါတော့စွဲလန်းမိပြီကွဲ့.....တို့တွေအနွယ်မတူကြမှန်းလဲသိပါရဲ့...ဒါပေမဲ့မင်းကသာငါ့မေတ္တာကိုတုန့်ပြန်ပေးမယ်ဆိုရင်တော့..မင်းကလေးကိုကြင်ကြင်နာနာနဲ့တသက်လုံးပေါင်းဖက်လို့..သစ္စာမြဲစွာချစ်သွားပါ့မယ်...ငါ့အချစ်ကိုလက်ခံပေးပါကွယ်....."

"....အမောင်ကိုကျွန်မသံယောဇဉ်တော့ဖြစ်မိပါရဲ့..ဒါပေမဲ့မဖြစ်ပါဘူး..အမောင်လူသားရယ်...ကျွန်မတို့ရေသူတွေဟာရှင်တို့လိုဝိညာဉ်လိပ်ပြာနဲ့လူသားတွေကိုမေတ္တာတုန့်ပြန်လို့မရပါဘူး...."

ဆိုပြီးရေသူမကလေးကငြင်းတော့ တံငါသည်ပျိုဟာစိတ်ပျက်စွာရေရွတ်မိသတဲ့ ။

".....အင်း.....ဒီဝိညာဉ်ဆိုတာကရောဘာအသုံးကျတာလို့လို့...ကြည့်လို့လဲမမြင်..ကိုင်လို့လဲမရ..တခါမှရှိမှန်းတောင်မသိတဲ့ဟာကို.....ငါ့ဝိညာဉ်လိပ်ပြာဆိုတာကိုသာတခြားနေရာကိုပို့ပစ်နိုင်ရင်တော့..ငါလဲချစ်သူနဲ့ပေါင်းဖက်ရမှာပဲ....."

ဆိုပြီးပြောပြောဆိုဆိုနဲ့အကြံပေါ်လာလို့ဝမ်းသာသွားတဲ့ တံငါပျိုဟာအရောင်တောက်တောက်ခြယ်ထားတဲ့သူ့လှေကလေးတောင်လူးသွားအောင် ဖြန်းကန်ထရပ်ပြီးရေသူမကလေးကိုလှမ်းအော်ပြောသတဲ့ ။

".....နမရေ့....ငါ့ဝိညာဉ်ကိုအဝေးကိုပို့ပစ်ဖို့ငါဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီကွဲ့...ဒါဆိုရင်တို့တွေပေါင်းဖက်လို့ရပြီပေါ့...တို့တွေထိမ်းမြားပြီးရင်ချစ်နမရီရာရေအောက်နန်းကို..မောင်ကြီးလိုက်ခဲ့ပါမယ်...မင်းသီချင်းနဲ့စာပန်းချီချယ်ပြခဲ့သမျှဟာတွေကို..အဲဒီအခါကျရင်ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျလိုက်ပြလို့ရပြီပေါ့ကွယ်..တို့တွေအမြဲအတူပဲမင်းနေရပ်သမုဒ္ဒရာထဲမှာနေကြမယ်..အဲဒီမှာဆိုရင်တို့တွေကိုဘယ်သူမှမခွဲနိုင်တော့ဘူး....."

တံငါသည်ပျိုကဒီလိုအားပါးတရပြောတော့ ရေသူမကလေးဟာဝမ်းသာလွန်းလို့မျက်နှာကိုလက်တွေ့နဲ့
ဖုံးပြီးရယ်မောမြူးထူးရှာသတဲ့။ တံငါသည်ကလေးကလဲ ဝမ်းသာတာပဲ။ အဲ..တခုပဲရှိတယ်။ ။

“.....ကိုင်း...ငါ့ဝိညာဉ်ကိုငါ့ကိုယ်ခန္ဓာထဲကနေခွဲထုတ်ပြီး..အဝေးကိုဘယ်လိုပို့ပစ်ရမလဲဆိုတာသာပြော
ပြပေတော့...ချစ်နှမရေ...ဘာပဲလုပ်ရလုပ်ရ..မင်းနဲ့နီးဖို့သာဆိုမောင်ကြီးစွန့်ပုံပါတယ်.....”

“.....ဟင်..အဲဒါတော့ကျွန်မ..မသိဘူး..အမောင်ရဲ့..ကျွန်မတို့ရေသူတွေမှာဝိညာဉ်ရယ်လို့မှမရှိတာ....
ဒါကိုတော့အမောင်ဖာသာကြံဆောင်ပေတော့ရှင်...”

ဆိုပြီးရေသူမကလေးက သူ့ကိုတမ်းတမ်းတတငေးလို့ရေအောက်ထဲငုပ်သွားပြန်တဲ့အခါ တံငါပျိုဟာနေ
မထိထိုင်မသာနဲ့ကျန်ခဲ့ရတော့တယ်။ ဒါနဲ့နောက်တနေ့မနက်လဲလင်းရော တံငါသည်လေးလဲရွာထဲက
ဘုန်းတော်ကြီးရှိရာ ဝတ်ပြုကျောင်းကိုသွားပြီးတံခါးခေါက်တော့တာပဲ။ မလွယ်ပေါက်ကလေးပွင့်လာ
ပြီးတံငါသည်မှန်းလဲသိရော ကိုရင်ကလေးကတံခါးမကြီးကိုဖွင့်ပေးသတဲ့။ တံငါသည်ပျိုလဲတခါတည်း
ကိုစွတ်ဝင်သွားပြီး ဘုန်းတော်ကြီးရှေ့မှာခူးထောက်လို့အမြန်ပြောတော့တာပဲ။ ။

“.....အရှင်ဘုရား..တပည့်တော်ဟာရေသူမကလေးတစ်ဦးကိုမေတ္တာသက်ဝင်ချစ်ခင်နေမိပါတယ်..အဲ
ဒါသူကလေးကတပည့်တော်မှာ..လူသားတို့ရဲ့ ဝိညာဉ်ကြီးနဲ့မို့ချစ်တုန့်မပြန်နိုင်ဘူးပြောနေလို့....ဒီဝိညာဉ်
ကိုဘယ်လိုလုပ်ပြီးခွဲထုတ်လို့အဝေးကိုပို့ပစ်နိုင်မလဲဆိုတာညွှန်ပြပေးပါဦး..ရှင်းရှင်းပြောရရင်ဒီဝိညာဉ်ဆို
တာကြီးကတပည့်တော်အတွက်ဘာမှလဲအသုံးမကျပေါင်..ဘုရား...မြင်နိုင်တာလဲမဟုတ်....ထိတွေ့ကိုင်
တွယ်လို့လဲမရဘဲအပြင်..ရှိလို့ရှိနေမှန်းတောင်မသိတဲ့ဟာကို..တပည့်တော်စွန့်ပစ်လိုက်ပါရစေ...”

တံငါသည်ကလေးကဒီလိုလဲ အမောတကောပြောရော ဝတ်ပြုကျောင်းထဲကပန်းပေါင်းနဲ့ သာနဲ့အလယ်
မှာစိတ်အေးလက်အေးနဲ့ သမ္မာကျမ်းစာကိုဖတ်ရှုဆင်ခြင်နေတဲ့ ဘုန်းတော်ကြီးလဲမျက်လုံးပြူးသွားပြီး
ရင်ဘတ်စည်တီးနဲ့အလန့်တကြားပိတ်ပင်တော့တာပဲ။ ။

“.....အလိုလေး..ဝိညာဉ်ကိုခွဲထုတ်ပစ်ချင်လို့ဟုတ်လား....မကြံကောင်းမစည်ရာ...ဒကာလေးရယ်.... မင်းတောကထဲအဆိပ်မြစ်တွေများစားမိပြီး..ကယောင်ကတမ်းဖြစ်နေလေရော့သလား...ဝိညာဉ်ဆိုတာ လူတစ်ကိုယ်လုံးမှာအမွန်မြတ်ဆုံးနဲ့ အရေးအကြီးဆုံးအရာကလား...ဘုရားသခင်ကိုယ်တိုင်ချီးမြှင့်မှုတ် သွင်းထားတဲ့ဝိညာဉ်ကို..တို့တွေတန်ဖိုးထားစောင့်ရှောက်ကြရမှာကွဲ့....ဒီလောကကြီးမှာလူတွေရဲ့ဝိ ညာဉ်လောက်အဖိုးတန်တာဘယ်ရှိတော့မလဲ...တကမ္ဘာလုံးကရွှေတွေနဲ့ချိန်စက်လို့တောင်မဖြစ်နိုင်သ လိုဘုရင်ဦးရစ်သရဖူကပတ္တမြားတွေထက်လဲ...အဆပေါင်းမြောက်များစွာပိုအဖိုးတန်သကွဲ့...မဖြစ်နိုင် တာကိုမစဉ်းစားပါနဲ့တော့..ဒကာလေး.....ဘုရားသခင်ကချီးမြှင့်ပေးအပ်ထားတဲ့အရာကိုစွန့်ပစ်ဖို့ကြံတာ ဟာအင်မတန်အပြစ်ကြီးလေးလှတယ်..ဒီရေသူတွေဆိုတာကကွင်းထဲမှာလျှောက်ပြေးနေတဲ့အရိုင်းအ စိုင်းတောစောင့်နတ်သာသာရှိတာကွဲ့..သူတို့မှာဝိညာဉ်ရယ်လို့လဲမရှိသလို..အကောင်းအဆိုးကိုဝေဖန် ပိုင်းခြားနိုင်တဲ့စိတ်နှလုံးလဲမရှိဘူး...ရေသူတို့ဘာတို့နဲ့သိပ်အဆက်အဆံမလုပ်နဲ့..ဒကာလေးရဲ့...သူတို့ တွေကဘုရားသခင်ရဲ့ မျက်မှောက်တော်မှာ..နေရာရတဲ့သတ္တဝါတွေမဟုတ်ဘူး...သူတို့တွေနဲ့ရောရော နှောနှောနေရင်ကိုယ်ပါသူတို့လိုတိရစ္ဆာန်စိတ်ပေါက်သွားလိမ့်မယ်...ဝေးဝေးနေမှကွဲ့.....”

ဘုန်းတော်ကြီးရဲ့ ရေသူတွေအပေါ်ဒီလိုနိမ့်ချပြောဆိုတဲ့စကားကိုလဲကြားရော တံငါသည်လေးရဲ့မျက် လုံးထဲမှာမျက်ရည်တွေပြည့်လျှံလာပြီး အထွန့်တက်မိသတဲ့ ။

“....ဒါပေမဲ့..ကိုယ်တော်ရယ်...တောထဲကအရိုင်းအစိုင်းလို့အရှင်ဘုရားခေါ် လိုက်တဲ့..တောနတ်ကလေး တွေဟာလဲအမြဲဖြူးထူးပျော်ရွှင်နေကြတာပါပဲ...ဒီလိုပဲကျောက်ဆောင်တွေပေါ်မှာထိုင်လို့..နှင်းဆီရောင် ရွှေစောင်းတီးပြီး..သီချင်းဆိုနေတတ်တဲ့ရေသူတွေဟာလဲ..စိတ်ချမ်းမြေ့နေကြတာပါပဲ..တပည့်တော်က ရောဒီလိုဘဝမျိုးကိုဘာဖြစ်လို့မလိုချင်ရမှာလဲ..ဘုရား..သူတို့ရဲ့ဘဝဟာပန်းများလိပ်အမြဲလှပလန်းဆန်း နေမှတော့တချိန်မှာညှိုးနွမ်းသွားရင်လဲသေပျော်ပြီမဟုတ်လား..ရှိကြီးခိုးပါရဲ့ အရှင်ဘုရား..တပည့်တော် ကိုကူညီပါ!....အရှင်ဘုရားပြောတဲ့ဒီမြင့်မြတ်လှတယ်ဆိုတဲ့ဝိညာဉ်ဟာ..တပည့်တော်နဲ့ချစ်တဲ့သူကြားမှာ ကဖျက်ကယက်လုပ်နေရင်ဘာအသုံးကျတော့မှာလဲ....”

“.....အင်း...ဒီကိုယ်ခန္ဓာကတပ်မက်တဲ့အချစ်ဆိုတာတကယာကွဲ့...ဒါတွေဟာအညစ်အကြေးပဲ..တို့ဘုရား သခင်ရဲ့ကမ္ဘာကြီးကိုဖျက်ဆီးနေတာလဲဒါတွေပဲ...တောထဲမှာခုန်ပေါက်နေတဲ့ဆိတ်တစ်ပိုင်းလူတစ်ပိုင်း တွေရော..ညတိုင်ဆိုသီချင်းထထဆိုတဲ့ရေသူတွေရော..အကုန်ရဲလားမဲ့တိရစ္ဆာန်တွေချည်းပဲ....ရေသူ တွေဆိုတာသာတောင်ဆိုးသေးတယ်...ညဉ့်နက်လို့ဝတ်ပြုချိန်ဆိုတာနဲ့..ကိုရင်တွေ..ဘုန်းတော်ကြီးတွေ ပုတီးစိတ်ရာမှာအနှောင့်အယှက်ဖြစ်အောင်သီချင်းဆိုလားဆိုရဲ့..အသံကျယ်ကျယ်နဲ့ရယ်လားရယ်ရဲ့.. သင်းတို့ပင်လယ်ပြင်မှာပွဲခံနေကြတာများ..ဒီဝတ်ပြုကျောင်းတော်ကတောင်အတိုင်းသားကြားရတယ်.. ဘုရားတရားအာရုံပြုလို့မရလောက်အောင်..ထူးထူးဆန်းဆန်းပုံဝတ္ထုတွေကိုသံစဉ်ထည့်ပြီးသီချင်းလုပ် ဆိုလိုဆိုနဲ့အင်မတန်ဒုစရိုက်များတဲ့ဟာတွေ..သူတို့အဖို့ကောင်းကင်ဘုံလဲမရှိသလို..ငရဲကိုလဲသိကြတာ မဟုတ်ဘူးကွဲ့..မောဟကြီးပြီးလမ်းပျောက်နေတဲ့သတ္တဝါတွေ...ဘုရားဆိုတာတော့ဝေလာဝေးပေါ့....”

“.....အရှင်ဘုရား.....ကန်တော့ပါရဲ့..ဒါပေမဲ့အရှင်ဘုရားကရေသူတို့အကြောင်းကိုနည်းနည်းမှမသိပါဘူး တပည့်တော်ရဲ့ပိုက်နဲ့မတော်တဆဖမ်းမိတဲ့.....ရေသူဘုရင်ကြီးရဲ့သမီးတော်ဟာနံနက်မိုးသောက်ကြယ် ထက်တောင်တင့်တယ်ပါသေးတယ်...သူကလေးအတွက်သာဆို..တပည့်တော်ဝိညာဉ်ကိုစွန့်လွှတ်ဖို့ဝန် မလေးသလို..ကောင်းကင်ဘုံမှာမစံရရင်လဲနေနိုင်ပါရဲ့.....တပည့်တော်အလိုရှိရာကိုသာလမ်းညွှန်ပေးပါ မညွှန်တတ်ဘူးဆိုရင်လဲကိုယ့်လမ်းကိုယ်သာသွားပါရစေတော့ ဘုရား...အချိန်ကုန်လွန်းလို့ပါ.....”

ဆိုပြီးတံငါသည်လေးက စိတ်မရှည်လက်မရှည်နဲ့အော်ဟစ်ဆိုတော့ ဘုန်းကြီးလဲစိတ်ထွက်လာပြီးသူ့ကို မောင်းထုတ်လိုက်ရော ။

“.....သယ်...ဒီဇိုက်သား..ဒီလောက်ပြောနေတဲ့ကြားကကို...ကိုင်း..ကြွပေတော့..ငါကတော့မင်းအလို ရှိတဲ့အရာကိုမကူညီနိုင်ဘူးကွဲ့...သတိသာထားပေတော့..ဒကာရေ...ရေသူတွေဟာကောင်းကျိုးမပေး တဲ့ဒိဋ္ဌိတွေဟဲ့..မင်းတော့ဘေးတွေ့တော့မယ်...သွား...သွား...”

ဒါနဲ့တံငါသည်လေးလဲ ခေါင်းငိုက်စိုက်နဲ့ထွက်လာရင်း ဈေးနားကိုရောက်လာတယ် ။ သူ့ကိုတွေ့တော့ ခါတိုင်းငါးဝယ်နေကြကုန်သည်တွေက ဝိုင်းမေးကြသတဲ့ ။

“.....ဗျို့..နောင်ကြီး...ဒီနေ့ဘာရောင်းဖို့ပါသလဲဗျို့..ငါးတောင်းလဲမမြင်ပါလား....”

“.....အင်း...ဝယ်ချင်သပဆိုရင်..ကျုပ်ရဲ့ဝိညာဉ်ကိုသာဝယ်ကြပေတော့ဗျာ...ကျုပ်မလိုချင်တော့လို့ပါ... ကိုင်လို့လဲမရ..ကြည့်လို့လဲမမြင်..ရှိမှန်းလဲမသိတဲ့ကျုပ်ဝိညာဉ်ကကျုပ်အတွက်အသုံးမတည့်တဲ့အပြင်.. ချစ်တဲ့သူနဲ့ကွဲအောင်ပါကြားကဖျက်နေလို့ဗျို့...”

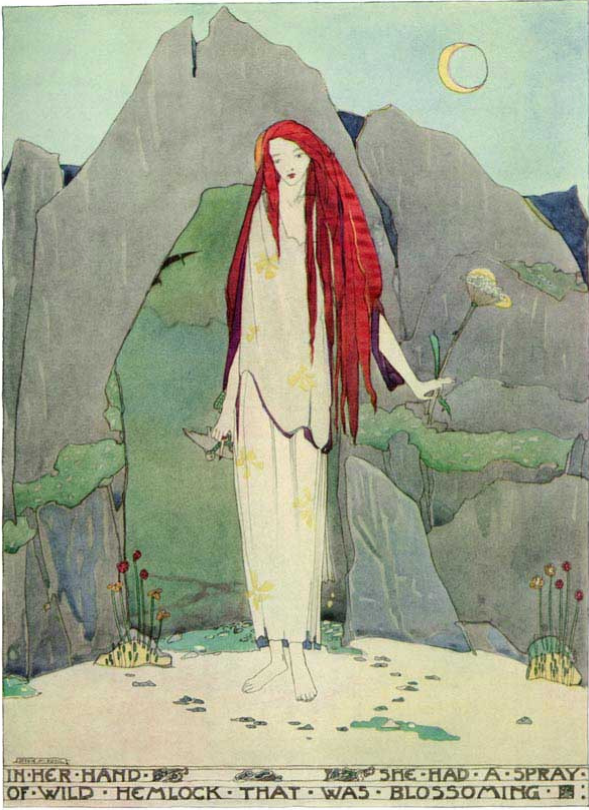
သူ့စကားကိုကြားတော့ ကုန်သည်တွေကလှောင်ပြောင်ရယ်မောရင်းဆိုသတဲ့ ။

“.....ဝိညာဉ်ကိုရောင်းချင်လို့ဆိုပါလား.....အတော်လာတဲ့လူဗျာ...ဒီမယ်..ခင်ဗျားဝိညာဉ်ကငွေတစ်ပဲ တောင်မတန်ဘူးဗျ...ရောင်းမဲ့ရောင်းတော့ခင်ဗျားကိုယ်ခန္ဓာကို..ကျွန်အဖြစ်ရောင်းတာကမှဟုတ်တုတ် တုတ်..ဒီလိုဆိုရင်လဲ..ခင်ဗျားကိုခရမ်းရောင်ဆင်လို့..လက်မှာလဲလက်စွတ်တွေအပြည့်ဆင်မြန်းပေးလို့ မိဘုရားကြီးရဲ့လက်ပါးစေအဖြစ်ရောင်းစားလို့ရသေး..အခုတော့ဝိညာဉ်တဲ့ဗျာ..တစ်ပြားမှမတန်ရတဲ့အ ထဲဘယ်မှာမှသုံးလို့မရတဲ့ဟာကို...သွားတော့..သွားတော့...ခင်ဗျားနဲ့တော့အလုပ်မဖြစ်ပါဘူး.....”

“.....အင်း...ဘုန်းတော်ကြီးကပြောတော့..တကမ္ဘာလုံးမှာရှိတဲ့ရွှေတွေထက်တောင်အဖိုးထိုက်တယ်ဆို တဲ့ဝိညာဉ်ကကုန်သည်တွေအတွက်ကျပြန်တော့..ကြေးတစ်ပြားတောင်မတန်ပြန်ဘူးတဲ့...အတော်ဆန်း သကိုး....”

ဆိုပြီးတအံ့တဩတွေ့ရင်းနဲ့ တံငါသည်လေးလဲ ငိုက်စိုက်ငိုက်စိုက်နဲ့ဈေးကနေထွက်လာလို့ ပင်လယ် ကမ်းခြေနားယောင်လည်လည်နဲ့ခြေဦးတည် ရာလျှောက်ရင်းအကြံထုတ်နေသတဲ့ ။ ညနေတော်တော် စောင်းတော့ရှုတ်တရက်ပဲ သူ့သူငယ်ချင်းကျောက်ပန်းခူးသမားပြောပြဖူးတဲ့ စုန်းမတစ်ယောက်ရှိတာ

ကိုသတိရမိတယ် ။ ပင်လယ်ကွေ့နားကဂူတစ်ခုအထဲမှာနေတဲ့အဲဒီစုန်းမပျိုဟာ ငယ်ငယ်ပဲရှိသေးပေမဲ့ မှော်အတတ်မှာတော့တဖက်ကမ်းခတ်ပါသတဲ့ ။ ဒါကိုလဲတွေ့မိရော တံငါသည်လေးလဲဝမ်းသာအားရ နဲ့အဲဒီဘက်ကိုပြေးတာများ သူ့နောက်မှာသဲမှုန်တွေများထောင်းလမောင်းကိုထလို ။ တောင်ထိပ်ပေါ်ဂူ ထဲကစုန်းမပျိုကလေးကလဲ သူ့လက်ဖဝါးတွေယားယံအချက်ပြလာတာကိုကြည့်ခြင်းအားဖြင့် တစုံတ ယောက်ကတော့သူ့ဆီလာနေပြီဆိုတာကိုသိလိုက်တော့ ဝမ်းသာအားရရယ်မောရင်း ဆံပင်နီနီတွေကို ဖြန့်ချသတဲ့ ။ ပြီးတော့အပွင့်တွေဝေဆာနေတဲ့ ဟမ်းလောက်အဆိပ်ပန်းစည်းလေးကိုမခိုတရို့ကိုင်ပြီး တလက်လက်ထနေတဲ့ဆံနီတလွင့်လွင့်နဲ့ ဂူပေါက်ကရပ်လို့ ကြိုနှင့်တယ် ။ ပြီးတော့ကုန်းမြင့်ကြီးကိုအ ပြေးတက်လာပြီး ဟောဟဲလိုက်နေတဲ့တံငါသည်ကလေးကို စကားတွေဖောင်လောက်အောင်ဆီးပြော လို့ခရီးဦးကြိုပြုပါသတဲ့ ။

“.....ကိုင်း...ကျုပ်တို့မောင်ကဘာများလိုအပ်လို့တုန်း...လေကြမ်းဆင်တဲ့အခါငါးအရနည်းလို့ကျုပ်ဆီကို လာသလား...ကျုပ်တတ်နိုင်ပါရှင်...ဆေးစီရင်ထားတဲ့ဟောဒီကျူရီးပုလွေလေးကိုသာ..မူတ်လိုက်စမ်းပါ

ပင်လယ်ကွေ့မှာအင်မတန်ဆူဖြိုးတဲ့..ကဘီလူးငါးတွေဆိုတာအုပ်လိုက်အုပ်လိုက်ပေါ့.....ဒါပေမဲ့တန်ရာ
 တန်ကြေးတော့ပေးရလိမ့်မယ်ရှင်.....ဒါမှမဟုတ်ရတနာတင်သဘောတွေကိုမြှုပ်ပစ်ပြီး..ရတနာသေတ္တာ
 တွေကိုကမ်းခြေအရောက်လှိုင်းပုတ်လှိုင်းသင့်ရှေ့မှောက်ရောက်လာစေမဲ့..မှန်တိုင်းအလိုရှိသလား..ကျုပ်
 ဆီမှာမှန်တိုင်းဆိုတာစုံလို့ပေါ့..လေပြင်းကိုယ်တိုင်တောင်ကျုပ်လောက်ပြင်းထန်တဲ့မှန်တိုင်းတွေကိုမဖန်
 ဆင်းနိုင်ဘူး..ကျုပ်ကလေပြင်းထက်အဆမတန်အင်အားကြီးသူကို..ကိုးကွယ်သူကိုးကွဲ့...ဒါပေမဲ့ခုနက
 ဆိုတဲ့အတိုင်းတန်ရာတန်ဖိုးတော့ပေးရလိမ့်မယ်...တောင်ကြားထဲမှာပေါက်နေတဲ့ပန်းတစ်မျိုးကိုလဲကျုပ်
 ကလွဲပြီးဘယ်သူမှမသိဘူး..မောင်မောင်ရဲ့...အဲဒီပန်းကလေ..ခရမ်းရောင်အရွက်တွေနဲ့..ပန်းဝတ်ဆံအ
 လယ်မှာလဲကြယ်တစ်ပွင့်နဲ့အလွန်လှတာကလား..ပန်းရဲ့အရည်ဟာလဲနို့လိုဖြူဖွေးနေတာပေါ့..အဲဒီပန်း
 နဲ့သာမိဖုရားခေါင်ကြီးရဲ့နှုတ်ခမ်းဖျားကိုအသာတို့ကြည့်လိုက်ပါလား.....အလှပဂေးမိဖုရားခေါင်ကြီးဟာ
 ချက်ခြင်းပဲဘုရင်ကြီးရဲ့နံ့ဘေးကနေထပြေး..ကျုပ်တို့မောင်ရဲ့နောက်ကိုကမ္ဘာအနှံ့လိုက်မှာပဲ...အို..မိဖုရား
 ခေါင်ကြီးမှမဟုတ်ပါဘူး..မိန်းမမှန်သမျှဆိုပါတော့...အဲ...ဒါပေသီ..တန်ရာတန်ကြေးတော့ပေးရပေလိမ့်
 မယ်....ကျုပ်တို့မောင်လူချောလေးကဘာလိုအပ်သလဲကွယ်...ပြောပါဦး.....ဒါမှမဟုတ်ရန်သူကိုလက်တုံ့
 ပြန်ချင်သလား...ရပါ့တော်..ဖားပြုတ်ကိုအမှုန့်ထောင်းလို့အရည်ကျို..ဟော..တစ်ပွက်နှစ်ပွက်..ပွက်လာ
 ရင်လူသေကောင်လက်နဲ့မွေ့လိုက်စမ်း...ကျုပ်တို့မောင်..မလိုတဲ့သူအပေါ်သူအိပ်ပျော်နေတုန်းဒီဆေးကို
 သာလောင်းချလိုက်စမ်းပါ...သင်းမအေအရင်းကတောင်ရိုက်သတ်မဲ့...မြွေပွေးဘဝပြောင်းသွားလိမ့်မကွဲ
 တန်ရာတန်ကြေးသာပေးပါလေ.....ကျုပ်ဘာမဆိုတတ်နိုင်ပါတယ်...ကျုပ်တို့မောင်ကကောင်းကင်ပေါ်
 ကငွေလကိုလိုချင်သလား...ကျုပ်ရဲ့ရစ်ဘီးနဲ့လိုမ့်ခေါ်ပေးပါ့မယ်...သေမင်းကိုမြင်ချင်သလား.....ကျုပ်ရဲ့
 သလင်းလုံးနဲ့ပြနိုင်ပါတယ်...အလိုရှိရာကိုသာပြောပေးတော့...တန်ရာတန်ကြေးပေးသရွေ့ကျုပ်တို့မောင်
 ရဲ့ဆန္ဒပြည့်စေရမယ်တော်...ကဲ...ဘယ်နှယ်လဲ....ဘာများလိုအပ်သလဲပြောပါဦး.....”

“.....အင်း...ကျုပ်လိုအပ်တာကတော့..ရိုးရိုးလေးပါပဲ...အစ်မရယ်.....ဘုန်းတော်ကြီးဆီကိုလဲသွားခဲ့ပြီး
 ပါပြီ..မောင်းထုတ်ခံရတာပဲအဖတ်တင်တယ်...ကုန်သည်တွေကလဲကျုပ်ကိုလှောင်ပြောင်လို့ငြင်းဆိုကြ
 တာပါပဲ...အဲဒီတော့လူတွေအကောင်းမပြောတဲ့အစ်မဆီကိုပဲ..ကျုပ်အားကိုးတကြီးနဲ့လာပါတယ်...ပြီး
 တော့အစ်မတောင်းတဲ့..တန်ရာတန်ကြေးလဲကျုပ်ပေးနိုင်ပါတယ်....”

“.....ဟုတ်ပါပြီလေ...ကျုပ်တို့မောင်ကဘာလိုအပ်လို့တုန်း...”

“.....ကျုပ်ရဲ့ဝိညာဉ်ကိုခွာထုတ်ပြီးအဝေးကိုပို့ပစ်ချင်တာပါပဲ....”

တံငါသည်လေးရဲ့စကားကိုကြားတော့ စုန်းမပျိုကလေးဟာချက်ခြင်းကိုသွေးဆုတ်ဖြူဖွေးသွားပြီး တစ်ကိုယ်လုံးတုန်ခိုက်သွားပါသတဲ့ ။ ပြီးတော့သူ့ရဲ့အပြာရောင်အပေါ်ဝတ်လုံလေးနဲ့မျက်နှာကိုဖုံးပြီး ညည်းညည်းညူညူဆိုတယ် ။

“.....အင်း...ငယ်ကလဲငယ်..ချောကလဲချောသနဲ့...မကြံကောင်းမစည်ရာပါလား..မောင်မောင်ရယ်...”

တံငါသည်လေးကတော့ ဆံ့ခွေညိုညိုလေးတွေလက်ကနဲဖြစ်သွားအောင် ခေါင်းကိုခါလိုက်ပြီးရယ်မောပြောဆိုသတဲ့ ။

“.....ကျုပ်ဝိညာဉ်ကအသုံးမကျလှပါဘူး..အစ်မရဲ့...ကြည့်လို့လဲမမြင်..ကိုင်လို့လဲမရ..ရှိမှန်းလဲမသိနဲ့..ဘာလုပ်တော့မှာလဲ.....”

“.....အင်း...မိုက်လိုက်တဲ့ကောင်ချောကလေး..ဟုတ်ပါပြီလေ..တကယ်လို့များကျုပ်ကကျုပ်တို့မောင်အလိုရှိတဲ့အရာကိုဆောင်ကြဉ်းပေးနိုင်ရင်...တန်ရာတန်ကြေးဘာပေးမှာလဲ.....”

“...ကျုပ်ချမ်းသာသမျှရွှေစင်းစလုံးပေးနိုင်သဗျာ...ပြီးတော့ကျုပ်ရဲ့ပိုက်ကွန်တွေရယ်..အရောင်တောက်တောက်နဲ့ငါးဖမ်းလှေကလေးရယ်...ကျုပ်နေတဲ့အိမ်ရယ်...အို..ကျုပ်မှာရှိသမျှအစ်မကိုအကုန်ပေးနိုင်ပါတယ်..အစ်မရဲ့...ဒီဝိညာဉ်ကြီးကိုသာဘယ်လိုစွန့်ပစ်ခွာထုတ်ရမလဲဆိုတာပဲပြောပြပါတော့....”

တံငါသည်လေးရဲ့စကားကိုကြားတော့ စုန်းမပျိုကဟက်ကန်လှောင်ရယ်ရယ်လိုက်ရင်း သူ့လက်ထဲက အဆိပ်ပန်းစည်းကလေးနဲ့ တံငါသည်ရဲ့လက်မောင်းကိုအသာလှမ်းရိုက်ရင်းဆိုသတဲ့ ။

“.....ရွှေစဟုတ်လား..ရွှေများကျုပ်မှာပေါလွန်းလို့..မောင်မောင်ရယ်...ဆောင်းဦးသစ်ရွက်တွေကိုအချိန် မရွေးရွေးအဖြစ်ပြောင်းယူလို့ရနေတာပဲ...ငွေများလိုရင်လဲညာမှာငွေလရောင်ဖျော့ဖျော့တွေကိုအသာထိုင် ယက်ရုံရှိတာပဲ..ကျုပ်အလုပ်အကျွေးပြုတဲ့သခင်ဟာ.တစ်ကမ္ဘာလုံးမှာရှိရှိသမျှဘုရင်ဧကရာဇ်တွေပေါင်း ထားတာထက်တောင်..အဆအရာအထောင်ပိုပြီးကြွယ်ဝတာကွဲ့..ကျုပ်မှာဒါတွေလိုတာထက်တောင်ပို နေပါသေးတယ်...”

“.....ကိုင်း...ခုမှတော့ခက်ပြီ...အစ်မကရွှေလဲမလို..ငွေလဲမလိုတော့..ကျုပ်ကတန်ရာတန်ကြေးကိုဘယ် လိုပေးရမှာလဲ....”

တံငါသည်လေးကစိတ်ပျက်လက်ပျက်ဆိုတော့ စုန်းမပျိုကပြုံးရင်းတံငါသည်ရဲ့ဆံပင်တွေကိုအသာဖွက စားလို့တိုးတိုးလေးဆိုတယ် ။

“.....မခက်ပေါင်..ကျုပ်မောင်လူချောလေးရဲ့...လွယ်လိုက်သမှ...တန်ရာတန်ကြေးကကျုပ်နဲ့အတူတွဲလို့ တစ်ညလုံးကရုံပါပဲ.....”

“.....ဟင်...တစ်ကယ်လား...အစ်မနဲ့တွဲကရုံပဲလား....”

“.....ဟုတ်ပါ့ရှင်...တွဲကရုံပါပဲ....”

တံငါသည်လေးက အံ့ဩတကြီးနဲ့နေရာကခုန်ထလို့မေးတော့ စုန်းမပျိုကလျှို့လျှို့ဝှက်ဝှက်ပြုံးရင်းဖြေ တယ် ။

“.....ဒါဆိုလဲ...ဒီနေ့နေ့ဝင်တာနဲ့ကျုပ်တို့ကကြရုံပေါ့..အစ်မရယ်..အစ်မစိတ်ကြိုက်ကခုန်ပြီးကြရင်တော့ ကျုပ်သိချင်တာကိုပြောပြပေးပါတော့...”

“.....ဟင့်အင်း..လထွက်မှစကြရအောင်ပါလေ.....အို...ဘာတဲ့...ရှုး..တိတ်စမ်း..တိတ်စမ်း...”

ပြောရင်းဆိုရင်းငှက်ပြာတစ်ကောင်ထအော်သံကြားလိုက်ရတော့ စုန်းမပျိုကစကားစဖြတ်လိုက်ပြီးနား စွင့်သတဲ့ ။ သဲခုံတွေအပေါ်မှာလှည့်လည်ပျံသန်းနေတဲ့ငှက်ပြာအသံကြားတော့ အပြောက်လေးတွေနဲ့ ငှက်သုံးကောင်ကလဲအချီအချာတွန်ကြရင်း မြက်ပင်ကြမ်းကြမ်းမွဲမွဲကြီးတွေအကြားမှာလူးလာခေါက်ပြန် နေရော ။ ပြီးတော့တိတ်သွားလိုက်တာတောင်အောက်က ကျောက်စရစ်ခဲချောချောမွတ်မွတ်တွေကို လာပုတ်တဲ့လှိုင်းသံကလွဲရင် ဘာသံမှကိုမကြားရတော့ဘူး ။ ဒီတော့မှစုန်းမပျိုကသူ့လက်ဖြူဖြူတွေနဲ့ တံငါသည်လေးကိုဖက်ကန်ဆွဲယူလိုက်ရင်း ခြောက်ခြောက်သွေ့သွေ့နှုတ်ခမ်းတွေနဲ့နားနားကပ်လို့ဆို သတဲ့ ။

“..ဒီညသန်းခေါင်မှာတောင်ထိပ်ကိုလာခဲ့နော်...ဒီနေ့ကဥပုသ်နေ့ဆိုတော့..သူကြွလာလိမ့်မယ်ကွဲ့.....”

“.....သူဆိုတာကဘယ်သူတုန်း..အစ်မရဲ့....”

တံငါသည်လေးကဖေဖေဝါနဲ့မေးတော့ စုန်းမပျိုကအမှောင်ထဲမှာကြက်သီးထစရာ သွားစွယ်ဖွေးဖွေး တွေဝင်းကန်နေအောင်ပြုံးပြုံးဆိုသတဲ့ ။

“....ကျုပ်တို့မောင်သိစရာမလိုပါဘူးကွယ်...ဒီညသာဆက်ဆက်လာခဲ့ပါ...ပြီးရင်..ကျုပ်လာတဲ့အထိပန်း ခြောက်ပင်အောက်မှာစောင့်နေနော်...ဟုတ်ပြီလား.....မောင်မောင်စောင့်နေတုန်း..ခွေးနက်ကြီးကများ ကိုက်ဖို့ပြေးလာရင်..မိုးမခကိုင်းနဲ့သာရွယ်လိုက်ကွဲ့...ထွက်ပြေးသွားလိမ့်မယ်...ပြီးတော့ဇီးကွက်ကလာ

ပြီးစကားပြောရင်လဲ..ပြန်မဖြေနဲ့နော်..ကျုပ်ကိုသာစောင့်နေ...လထွက်တာနဲ့ကျုပ်တို့မြက်ခင်းပေါ်သွား
ကကြမယ်...ဟုတ်ပြီလား..”

“.....ဟုတ်ပြီ..ကျုပ်နားလည်ပါပြီ...ကဲ..အခု..ကပြီးတာနဲ့ကျုပ်လိုချင်တာကိုပြောပြဖို့..အစ်မကျိန်ဆို
ကတိပြုပါ..”

တံငါသည်လေးကကတိတောင်းတော့ ညနေလေပြေကြောင့်ဆံပင်နီနီချောချောမွေ့မွေ့ပေါ်မှာလှိုင်းက
လေးတွေထနေတဲ့စုန်းမပျိုဟာ ဝင်လုဆဲဆဲနေရောင်ဘက်ကိုမျက်နှာမူပြီးကတိပေးကျိန်ဆိုတယ် ။

“.....ဆိတ်ရဲ့ခွာ၌ကျွန်ုပ်ကျိန်ဆိုပါတယ်...ကပြီးတာနဲ့မောင်မောင်သိလိုတာကိုချက်ခြင်းပြောပြပါမယ်...”

“.....အင်း...အစ်မကစုန်းကဝေတွေထဲမှာတော့..သဘောအကောင်းဆုံးပဲဗျာ..ဒီညတောင်ထိပ်ကိုကျုပ်
ဆက်ဆက်လာပြီးအစ်မနဲ့အကောင်းဆုံးကပါမယ်..ကျုပ်စိတ်ထဲမှာအစ်မကရွှေတွေ..ငွေတွေကိုအဖိုးအ
ခအဖြစ်တောင်းတော့မယ်ထင်လို့စိတ်ပူနေတာ.....အခုတော့ကျုပ်တတ်နိုင်တာကိုပဲတောင်းဆိုလို့အစ်မ
ကျေးဇူးကြီးလှပါရဲ့...သွားဦးမယ်ဗျို့.....”

ပြောပြောဆိုဆိုနဲ့ဦးထုတ်လေးအသာကြွလို့ အရိုအသေပေးရင်း ဝမ်းသာလုံးဆို့နေတဲ့တံငါသည်ဟာမြို့
ထဲဘက်ကိုပြန်ပြေးရော ။ စုန်းမပျိုလဲတံငါသည်လေးကို မြင်ကွင်းထဲကနေပျောက်သွားတဲ့အထိလိုက်
ကြည့်ပြီးမှထဲကိုပြန်ဝင်လာပြီး ဆီဒါသားသေတ္တာထဲကကြေးမုံတစ်ချပ်ကိုထုတ်လို့ ဘောင်ပေါ်ကိုဆင်
တယ် ။ ပြီးတော့ဗာဗိန်းရွက်တွေကို မီးကျိုးပေါ်ပစ်တင်လိုက်ပြီး အူထွက်လာတဲ့အငွေ့တွေကြားစူးစိုက်
ကြည့်ရင်းမကျေမနပ်နဲ့ လက်သီးဆုပ်ပြီးဆိုမိသတဲ့ ။

“....ဟွန့်...နည်းနည်းနောက်ကျသွားလို့သာပေါ့..မဟုတ်ရင်ဒီလူချောကငါ့အတွက်ဖြစ်ရမှာ..ရေထဲက
ညှိနဲ့တထောင်းထောင်းနဲ့ဒီလူတပိုင်းငါးတပိုင်းမထက်တော့..ငါကအများကြီးပိုတင့်တယ်တဲ့ဟာကို....”

ဒါနဲ့အဲဒီညမှာလမြင့်လာတော့ တံငါသည်ကလေးဟာ ကတိအတိုင်းတောင်ပေါ်တက်လို့ ပန်းခြောက်ပင်အောက်မှာရပ်စောင့်နေသတဲ့။ တောင်ပေါ်ကနေလှမ်းကြည့်လိုက်ရင် လရောင်အောက်ကပင်လယ်ဟာ ကြေးပြားဝိုင်းဝိုင်းကြီးလိုပြန်ပြန်ကြီးလက်လို့ ၊ ငါးဖမ်းလှေလေးတွေရဲ့အရိပ်သေးသေးလေးတွေတလှုပ်လှုပ်နဲ့နေတာကိုတောင် တွေ့နေရတယ်။ စောင့်နေတုန်း စုန်းမပျိုသတိပေးထားတဲ့အတိုင်းပဲ ကန့်ရောင်တောက်နေတဲ့မျက်လုံးဝါဝါနဲ့ ဇီးကွက်ကြီးတစ်ကောင်က သူ့အနားသစ်ကိုင်းပေါ်နားပြီးတံငါသည်လေးကို နာမည်အပြည့်အစုံခေါ်ပြီးစကားစပြောသတဲ့။ သူကတော့စုန်းမပျိုမှာထားတဲ့အတိုင်းအဖက်မလုပ်တော့ပုံထွက်သွားရော။ ခဏနေတော့ခွေးနက်ကြီးတစ်ကောင်ကမာန်ဖီပြီးရန်ပြုဖို့လာပြန်သတဲ့။ တံငါသည်လဲမိုးမခကိုင်းချိုးလို့ ရိုက်မလိုရွယ်လိုက်ရော ပြေးလိုက်တာမှတစ်ချိုးတည်းပဲ။ ဒီလိုနဲ့ညဉ့်နက်လာပြီး သန်းခေါင်ချိန်ရောက်လာတာနဲ့ လေထဲမှာလင်းနို့များလိုပဲ မည်းမည်းမည်းမည်းနဲ့စုန်းမတွေတစ်အုပ်ပြီးတစ်အုပ်ပျံသန်းလာကြသတဲ့။ ရွှိကနဲမြည်အောင်မြေပေါ်ကိုထိုးဆင်းလာကြပြီး “ဟင်..လူနဲ့ ရသဟဲ့..ဒီအနားမှာလူစိမ်းရောက်နေတယ်..” စသဖြင့်အော်ဟစ်ပြောဆိုလို့ အချင်းအချင်းအရိပ်အခြည်ပြကြ ၊ အနံ့ခံကြလုပ်ကြသေးတယ်။ နောက်ဆုံးမှာတော့ ဆံပင်နီတွေညလေထဲမှာတလက်လက်တောက်ပလွင့်ပျံနေတဲ့ စုန်းမပျိုလေးရောက်လို့လာသတဲ့။ ရွှေသားဝတ်လုံပေါ်ဒေါင်းမျက်လုံးတွေသီချုပ်ပြီး အစိမ်းရောင်ကတ္တီပီဦးထုတ်ကလေးနဲ့ ထူးထူးခြားခြားလှနေတဲ့စုန်းမပျိုလဲမြေပေါ်ဆင်းမိရော တခြားစုန်းမတွေက ဆူညံနေအောင်ဝိုင်းပြီးမေးကြတော့တာပဲ။

“.....ဟဲ့...ညည်းပြောတဲ့ဟိုတစ်ယောက်ဆိုတာကို..ဘယ်နားဝှက်ထားတုန်းအေ..တို့လဲမမြင်ပါလား.. အနံ့တော့ရနေသားအေ...ခေါ်လာပြပါဦး.....”

စုန်းမပျိုကတော့အဖြေပြန်မပေးပဲရယ်မောလို့သာ ပန်းခြောက်ပင်အောက်ကတံငါသည်လေးကိုလရောင်အောက်ကိုခေါ်ထုတ်လာပြီး ကတော့တာပဲ။ နှစ်ယောက်သားလက်မြဲမြဲတွဲလို့ ချာချာလည်လှည့်တာများစွာလို့တဲ့။ စုန်းမပျိုဟာဝှက်ကလေးများပျံသလို အင်မတန်မှပေါ့ပါးစွာနဲ့ကခုန်တာများသူရဲ့ကြက်သွေးရောင်ခုံမြင့်ဖိနပ်တောင် ပွန်းပါးသွားတော့မတတ်ပါပဲ။ အဲဒီအချိန်မှာပဲ လရောင်အောက်

တောင်ထိပ်မြေကွပ်လပ်အပေါ်ကခုန်နေကြတဲ့သူတွေကြားထဲမှာ မြင်းစိုင်းလာသံနဲ့အတူမြေကြီးတောင် တုန်ဟည်းလာပါသတဲ့ ။ ဒါနဲ့တံငါသည်ပျိုကတအံ့တသြ ဘေးဘီကိုလှည့်ပတ်ကြည့်မိပြန်တော့လဲ မြင်း နဲ့တူတာဆိုလို့တကောင်တမြီးတောင်မတွေ့ပြန်ဘူး ။ ဒါနဲ့ကျောချမ်းလာမိချိန်မှာပဲ စုန်းမပျိုကအသံစူးစူး နဲ့ထအော်ပါလေရော ။

“...မြန်သထက်မြန်အောင်ကလိုက်ကြစို့..မောင်မောင်ရေ...ဖိနပ်ခွာတွေမီးပွင့်သွားစမ်းပါစေ....”

ပြောပြောဆိုဆိုနဲ့သူ့လည်တိုင်ကိုလက်အစုံနဲ့တွဲလိုက်တဲ့စုန်းမပျိုရိုက်ထုတ်လိုက်တဲ့ ထွက်လေဟာသူ့ မျက်နှာပေါ်မှာနွေးလို့ ။ မြန်မြန်..မြန်မြန် ဆိုပြီးစုန်းမပျိုအော်လိုက်တိုင်း တံငါသည်လေးဟာအစွမ်းကုန် ဝေဝိုင်းလို့ပတ်ချာလည်ကခုန်ပစ်လိုက်တာများ ခေါင်းထဲကမူးထွက်လာပြီး ခြေထောက်အောက်ကမြေ သားတောင်အိုးထိန်းစက်လိုချာချာလည်လာသလိုခံစားလာရသတဲ့ ။ ခေါင်းမူးတာထက်ပိုဆိုးတဲ့အချက် ကတော့ရုတ်တရက်စိမ့်ပြီးကြောက်လာတော့တာပါပဲ ။ စိတ်တွေလဲမငြိမ်မသက်နဲ့ရှုပ်ထွေးလာပြီးတော့ မကောင်းဆိုးဝါးမိစ္ဆာတွေကသူ့ကိုဝိုင်းကြည့်နေသလိုမလုံမခြုံဖြစ်လာတယ် ။ တကယ်လဲ အမှတ်မထင် ပဲခုနကဘာမှမရှိတဲ့ကျောက်စွန်းအောက်မှာ အရိပ်တစ်ခုရပ်ပြီးသူ့ကိုစိုက်ကြည့်နေတာကိုသတိထားမိ လိုက်ပါသတဲ့ ။

အဲဒီအရိပ်ကတော့ခွံငြားလှတဲ့လုလင်တစ်ယောက်ပါပဲ ။ စပိန်ရှေးဟောင်းသူကောင်းမျိုးတွေ ဝတ်တတ်တဲ့ပုံစံနဲ့ကတ္တီပါအနက်ကိုဆင်ထားပြီး ထူးထူးခြားခြားကျောချမ်းစရာဖြူဆုတ်နေတဲ့လုလင် ကြီးရဲ့နှုတ်ခမ်းတွေကျပြန်တော့ သွေးစွန်းနေသလိုမျိုးကိုစွေးစွေးနီရဲလို့ရယ် ။ ပြီးတော့ငြီးငွေ့နေဟန် နဲ့ခါးမြှောင်အနှောင့်ကိုပဲ အသာလှည့်ပတ်ကစားနေသတဲ့ ။ သူ့နံ့ဘေးနားက မြက်ပင်ရှည်တွေအပေါ် မှာတော့ငှက်မွှေးစိုက်ဦးထုတ်တစ်လုံးရှိနေပြီး ရွှေဇာသတ်လို့ပုလဲစီထားတဲ့မြင်းစီးလက်အိတ်တစ်စုံလဲ တင်လို့ ။ စပိန်သူကောင်းတွေဝတ်လေ့ရှိတဲ့ဝတ်ရုံတိုကလေးမျိုးပခုံးပေါ်ကနေဝဲကျနေတဲ့ လုလင်ကြီး ရဲ့လက်ချောင်းဖွေးဖွေးတွေမှာတော့ ကျောက်မျက်ရတနာလက်ဝတ်အပြည့်နဲ့ပဲ ။ သူ့မျက်လုံးတွေက လဲနှစ်အရာအထောင် အသက်ရှင်နေထိုင်ခဲ့ပြီးသူတစ်ယောက်ရဲ့ ငြီးငွေ့နေပုံမျိုးနဲ့မှေးမှိတ်လို့ပါတဲ့ ။

တံငါသည်လေးကတော့ စိတ်ညှို့ခံနေရသလိုမျိုး အဲဒီလူဆန်းကိုပဲ မျက်လုံးမလွဲနိုင်ပဲစိုက်ကြည့်နေမိတော့သတဲ့ ။ နောက်ဆုံးတော့သူတို့မျက်လုံးချင်းဆုံမိကြရော တံငါသည်လေးဘယ်ပဲသွားသွားနေရာတိုင်းမှာအဲဒီလူရဲ့အကြည့်တွေလိုက်ပါနေတော့တာပဲ ။ စိမ်းပြီးကြောက်လာတဲ့တံငါသည်လေးလဲ စိတ်ပြောင်းသွားအောင် သူ့ကိုတွဲခိုရယ်မောနေတဲ့စုန်းမပျိုကိုပဲကျစ်ကျစ်ပါအောင်ဖက်ပြီး အရူးအမူးကခုန်ပစ်လိုက်မိတော့တယ် ။

ဒီအချိန်မှာပဲတောတွင်းတနေရာကခွေးအူသံလဲထွက်လာရော ၊ ကခုန်နေသူတွေလဲချက်ခြင်းရပ်ပစ်လို့နှစ်ယောက်တစ်တွဲစီနဲ့ စနစ်တကျဟိုလူဆန်းကြီးဆီသွားကြတယ် ။ သူ့ရှေ့မှာဒူးထောက်ပြီးသူ့လက်ခုံကိုနမ်းလို့အရိုအသေပြုကြတိုင်း မာနကြီးဟန်တူတဲ့နှုတ်ခမ်းရဲရဲတွေပေါ်မှာ အပြုံးရိပ်မဆိုစလောက်ထင်ဟပ်လာသတဲ့ ။ ဟို..ရေပြင်ကိုငှက်ကလေးတွေအသာလျှပ်ထိလိုက်တိုင်း ဂယက်ထင်လာသလိုမျိုးပေါ့ ။ ဒါပေမဲ့တလျှောက်လုံး တံငါသည်ကိုတော့စူးစိုက်ကြည့်မြဲကြည့်လို့သာနေတာပဲ ။ ဒီလိုနဲ့ လူတန်းရှည်ကြီးတဝက်လောက်လဲကျရော စုန်းမပျိုကတိုးတိုးဆိုရင်းသူ့ကိုဆွဲခေါ်သတဲ့ ။

"....လာ..သွားကြစို့ရဲ့...တို့များအရိုအသေပေးကိုးကွယ်ဖို့အလှည့်ရောက်ပြီ...."

တံငါသည်လေးကတော့ စုန်းမပျိုရဲ့ဆိုလိုရင်းကိုနားမလည်လှပေမဲ့ အံ့ဩနေတာကတကြောင်း ၊ စုန်းမပျိုများငြိုငြင်သွားရင်သူလိုချင်တာမရမှာကိုစိုးတာကတကြောင်းကြောင့် ယောင်ကန်းကန်းနဲ့လိုက်သွားသတဲ့ ။ ဖြူဆုတ်နေတဲ့လူချောကြီးနားလဲရောက်ရော တံငါသည်လေးဟာသူ့ကိုယ်သူ့ဘာလုပ်မိလို့လုပ်မိမှန်းမသိပဲ ရင်ဘတ်ပေါ်လက်ဝါးကားတိုင်ပုံကိုလက်ညှိုးနဲ့ရေးဆွဲလိုက်ရင်း ပါးစပ်ကလဲဘုရားတလိုက်မိရုံရှိသေး စုန်းမတွေအကုန်စူးစူးဝါးဝါးအော်ဟစ်ပြီးပျံပြေးလိုက်ကြတာများ ပဒုအံ့တုတ်နဲ့ထိုးလိုက်သလိုမျိုးဆူညံပွက်လောရိုက်သွားတော့တာပဲ ။ စပိန်မင်းသားပုံပေါက်နေတဲ့လုလင်ကြီးရဲ့မျက်နှာပေါ်မှာလဲ မီးစနဲ့အတို့ခံရသလိုပဲပူလောင်နာကျင်တဲ့ အမူအရာမျိုးပေါ်လာပြီး တောအုပ်ဘက်လှည့်လို့လက်ခေါက်မှုတ်လိုက်သတဲ့ ။ ချက်ခြင်းပဲငွေကကြီးဆင်တဲ့မြည်းမတစ်ကောင်ထွက်လာတာနဲ့ လုလင်ကြီးလဲမြည်းမပေါ်ကိုခုန်တက်ပြီး တံငါသည်လေးကိုဝမ်းပန်းတနည်းနဲ့ကြည့်ရင်း လေထုထဲကိုတိုးဝင်ပျောက်ကွယ်

သွားတော့တယ်။ ဆံနီတွေဖွာလန်ကြံနေတဲ့စုန်းမပျိုကလဲ ပြေးဖို့ကြံပေမဲ့တံငါသည်လေးကအချိန်မီပဲ
လက်ကောက်ဝတ်ကိုတင်းတင်းဆုပ်လို့ချုပ်ထားတော့ စုန်းမပျိုကအသံကုန်ဟစ်အော်လို့ရုန်းသတဲ့ ။

“.....လွတ်...လွတ်...အမလေး..ပူလှချည်ရဲ့.....ဘာကြောင့်များဒီနာမတော်ကိုကျုပ်တို့ကြားထဲလာရွတ်
လို့ဒီသင်္ကေတကိုကျုပ်တို့မျက်စိရှေ့မှာလာလုပ်ပြတာတုန်း.....ရက်စက်လှချည်..ကျုပ်တို့မောင်ရယ်...
လွတ်စမ်းပါတော်...ကျုပ်ပြေးပါရစေတော့.....”

“.....ဒီလိုတော့ရရိုးလား..အစ်မရဲ့..ကတိအတိုင်းကျုပ်သိချင်တဲ့လျှို့ဝှက်ချက်ကိုတော့..ပြောပြသွား
ဦးမှပေါ့....”

“.....သယ်...ပူရလောင်ရတဲ့အထဲ..ဘာလျှို့ဝှက်ချက်များပါလိမ့်တော်...လွတ်လို့ဆိုနေတာကို...”

ဆိုပြီးစုန်းမပျိုဟာ ကြောင်ရိုင်းများလိုအကြောက်အကန်ရုန်းကန်ကုတ်ခြစ်တဲ့အပြင် အမြှုပ်တစ်စီထွက်
နေတဲ့ပါးစပ်နဲ့လဲမိုရာလှမ်းကိုက်ဆွဲတော့တာပဲ ။

“.....အစ်မသိပါတယ်ဗျာ....”

ဘယ်လောက်ပဲအထုအနှက်အကိုက်အခဲခံရပေမဲ့ လက်ကိုလုံးလုံးမဖြေပေးဘဲ တံငါသည်လေးကဒီလို
ဆိုတော့ စုန်းမပျိုရဲ့မြက်စိမ်းရောင် မျက်လုံးအိမ်တွေထဲမှာမျက်ရည်ပြည့်လာပြီး တောင်းတောင်းပန်ပန်
ဆိုပါသတဲ့ ။

“.....ကျုပ်မောင်ရယ်...ငယ်ကငယ်..ချောကချောနဲ့...နမြောလိုက်ပါဘိတော့.....ဒီဟာကြီးကိုတော့ကျုပ်
မပြောပြပါရစေနဲ့...မသိချင်ပါနဲ့တော့ကွယ်...”

တံငါသည်ကတော့ ပြုံးရုံသာပြုံးပြီးလက်လျော့မဲ့ဟန်မရှိတာကိုမြင်တော့ စုန်းမပျိုကတိုးတိုးလေးရေရွတ် ရှာသတဲ့ ။

“.....အင်း...ရေပြာထဲမှာကျက်စားနေထိုင်တဲ့..ရေသူဘုရင့်သမီးတော်လောက်ကတော့..ငါလဲတင့်တယ် တာပဲကွယ်...မောင်မောင်တို့အသည်းမာလိုက်ပုံများ.....”

ဆိုပြီးဆံနီတွေခွေဝိုင်းဘောင်ခတ်ထားတဲ့ သူ့မျက်နှာဖွေးဖွေးဥဥလေးကို တံငါသည်လေးရဲ့ ရင်ခွင်ထဲထိုး ထည့်တိုးဝင်ဖို့ကြိုးစားသတဲ့ ။ တံငါသည်လေးကတော့စိတ်တိုလာဟန်နဲ့ မျက်မှောင်ကြီးကုတ်လို့ စုန်းမ ပျိုကိုတွန်းထုတ်ရင်း ခြိမ်းချောက်တော့တာပဲ ။

“.....အစ်မရေ...ညနေကမှကျိန်ထားတဲ့ကတိကိုတောင်..တည်အောင်မတတ်နိုင်ဘူးဆိုရင်တော့... အစ်မကိုကျုပ်အရှင်ထားမဖြစ်တော့ဘူး...ဘုရားစူးရစေ...ကျုပ်လက်နဲ့ကိုဖိဝိန်ခြွေရလိမ့်မများ.....”

တံငါသည်လေးက ဒီလိုကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်းလဲပြောလိုက်ရော စုန်းမပျိုလေးခမြာတုန်ခိုက်သွားပြီးဝမ်း အနည်းကြီးနည်းသွားဟန်နဲ့ တခါတည်းညှိုးမှိန်ဖျော့တော့သွားလိုက်တာများ မီးခိုးရောင်ယုဒပွင့်များကျ လို့ ။ ပြီးတော့နာကျည်းဟန်နဲ့ဆိုရှာတယ် ။

“.....အေးလေ...ဒါဆိုလဲသဘောအတိုင်းလုပ်ကြရုံပေါ့...ပြောမယ်ဆိုရင်...ဒါမောင်မောင် ဝိညာဉ်ပဲ ဟာ...ကျုပ်ကဘာလို့များဝင်ကြောင့်ကြနေရဦးမှာလဲ...ကိုယ်စိတ်နဲ့ကိုယ့်ဝိညာဉ်..ငရဲရောက်ရောက်...သံ သရာမှာလမ်းပဲပျောက်ပျောက်...လုပ်ချင်ရာသာလုပ်ပေတော့ရှင်....”

ဆိုပြီးပြောပြောဆိုဆိုနဲ့ ခါးကြားထဲကမြွေစိမ်းမြီးခြောက်ရေနဲ့လက်ကိုင်ကြက်ထားတဲ့ မီးမြှောင်ကလေး ထုတ်ပေးသတဲ့ ။

“.....ကျုပ်ကဒါနဲ့ဘာလုပ်ရမှာတုန်း..အစ်မရဲ့.....”

တံငါသည်လေးက ဇဝေဇဝါနဲ့မေးတော့ စုန်းမပျိုကတုန်လှုပ်ဟန်နဲ့ခဏဆိုင်းနေသေးတယ် ။ ပြီးမှဆံပင် နီနီတွေကိုသပ်တင်ရင်းတံငါသည်လေးကို ထူးထူးဆန်းဆန်းပြုံးကြည့်ရင်းဖြေပါသတဲ့ ။

“.....လူတွေပြောပြောနေကြတဲ့အရိပ်ဆိုတာ..တကယ်တော့ဝိညာဉ်ပဲပေါ့..မောင်မောင်...ခန္ဓာကိုယ်ရဲ့ အရိပ်ဆိုတာဟာ..မင်းဝိညာဉ်လိပ်ပြာရဲ့ခန္ဓာကိုယ်ပဲပေါ့.....လမြင့်ချိန်မှာပင်လယ်ကမ်းကိုသွားပြီးလကို ကျောခိုင်းလို့ရပ်ကွဲ...ထိုးလာတဲ့မင်းရဲ့အရိပ်နဲ့မင်းရဲ့ခန္ဓာထိစပ်ရာနေရာကို..ဒီခါနဲ့သာတိတိကျကျဖြတ် ချလိုက်.....အရိပ်သတ်သတ်..လူသတ်သတ်ဖြစ်သွားလိမ့်မယ်...ဒါဆိုရင်မင်းရဲ့ခန္ဓာကိုယ်ကနေ..ဝိညာဉ် ကိုအပြီးအပိုင်ခွဲထုတ်ပြီးသားဖြစ်သွားလိမ့်မယ်...အဲဒီဝိညာဉ်ကိုအဝေးသွားဖို့သာနှင့်ထုတ်ပေတော့...သူ အသာလေးထွက်သွားပါလိမ့်မယ်.....ကဲ...ကျေနပ်ပြီလား..ကျုပ်တို့မောင်ရယ်.....”

“.....ဪ...ဒီလိုကိုး...ကျေနပ်ပြီဗျာ..ဒါပေမဲ့အစ်မကျုပ်ကိုမညာပါဘူးနော်.....”

“.....ဒါတွေအားလုံးအမှန်တွေချည်းပါပဲ..ကျုပ်မောင်ရဲ့...ကျုပ်မညာတတ်ပါဘူး..အခုတော့ညာလိုက် မိရင်တောင်အကောင်းသားလို့သာနောင်တရမိတော့တယ်.....”

ဆိုပြီးစုန်းမပျိုက တံငါသည်လေးရဲ့နှုတ်ဖက်လှည့်ရုံစီအောင်ငိုရင်းဆွဲထားပေမဲ့ လိုချင်တာရသွားတဲ့တံငါ သည်ကတော့ စုန်းမပျိုကိုအသာဆွဲဖယ်ပြီး မြက်တောထဲဒီအတိုင်းထားပစ်ခဲ့ရော ။ ပြီးတော့ဝမ်းပန်းတ သာနဲ့မြွေစိမ်းရေလက်ကိုင်နဲ့ ခါးကလေးကိုခါးကြားထိုးပြီး တောင်အောက်ကိုဆင်းသတဲ့ ။ အဲဒီအချိန်မှာ ပဲသူ့ကိုယ်ထဲက ဝိညာဉ်ဟာသူ့ကိုစကားစပြောတယ် ။

“.....အို...သခင်ရဲ့...သခင်လူ့လောကကိုရောက်ကတည်းက..ကျုပ်လဲဒီခန္ဓာထဲမှာနေလာတာသခင် တစ်သက်ပေါ့...ဒီလောက်ကာလကြာရှည်သခင်အနားနေလာပြီးမှ...ကျုပ်ဘာများလုပ်မိလို့ကျုပ်ကိုအ

ဝေးပို့ချင်ရတာလဲဗျာ.....ကျုပ်မှာသခင်ကိုနှစ်နာစေအောင်ဘာအမှားကျူးလွန်ခဲ့လို့လဲ....”

“.....မင်းဘာမှမလုပ်ခဲ့ပါဘူးကွာ....ငါမင်းကိုမလိုတော့လို့ပါ...မင်းဟာငါ့ပိညာဉ်ဆိုပေမဲ့ငါ့ကိုယ်ထဲနေမှမဟုတ်ပါဘူးကွာ...နေစရာနေရာများပေါလွန်းလို့ပါ....လောကကြီးဟာကျယ်လွန်းလို့မှကွယ်..ကောင်းကင်ဘုံလား..ငရဲဘုံလား..ဒီနှစ်ခုစပ်ကြားကဆည်းဆာရောင်လွင်ပြင်ကြီးမှာပဲလှည့်လည်နေဦးမလား...မင်းကြိုက်ရာမှာသွားနေလို့ရပါသကွယ်...ငါ့ဆီကသာအသာတကြည်ထွက်သွားပေးပါ....ငါလဲငါ့ချစ်ဦးသူကိုလွမ်းလှပြီကွဲ့....”

သူ့ပိညာဉ်နဲ့ငြင်းရင်းခုံရင်း တံငါသည်လေးဟာတောင်ဆိတ်များလိုပဲခြေခြေနဲ့ကျောက်စွန်းကျောက်စတွေကိုတွဲခိုလိုဆင်းချလာလိုက်တာရွှေဝါရောင်သဲတွေဖုံးလွှမ်းထားတဲ့ သောင်ပြင်ပြန့်ပြန့်ကိုဒုတ်ဒုတ်ထိတဲ့အထိပဲ ။ သူ့ပိညာဉ်ကတော့ သနားစဖွယ်တလျှောက်လုံးတောင်းပန်လာခဲ့ပေမဲ့ တံငါသည်ပျိုရဲ့စိတ်ကိုပြောင်းသွားအောင်တော့ မတတ်နိုင်ရှာပါဘူးတဲ့ ။ တံငါသည်လေးကသောင်ပြင်ပေါ်ရောက်တာနဲ့လက်ကျောခိုင်းရပ်လို့ အလုပ်စဖို့ပြင်တော့တာကိုး ။ ရှေးဟောင်းဂရိအနုပညာလက်ရာလိုပဲ အသားညိုညိုစိုစိုနဲ့ ထောင်မောင်းလှတဲ့တံငါသည်လေးလဲ ပင်လယ်ဘက်ကိုမျက်နှာမူလိုက်ရော ပင်လယ်ရေမြှုပ်တွေထဲက ဆင်စွယ်ပွတ်လုံးကိုလက်မောင်းဖြူဖြူသွယ်သွယ်လေးတွေဟာ သူ့ကိုလက်ယပ်ခေါ်နေသလို လှိုင်းလုံးတွေထဲကလဲသဏ္ဍာန်အမျိုးမျိုးပေါ်လာပြီး ကြိုဆိုနေကြသလိုထင်မိသတဲ့ ။ သူ့ရှေ့မှာတော့ သူ့ပိညာဉ်ရဲ့ခန္ဓာဖြစ်တဲ့အရိပ်ကလဲလျောင်းလို့ ၊ သူ့နောက်မှာတော့ပျားရည်ရောင်လက ညလေထဲမှာတွဲခိုလို့ ။ အရေးအကြီးဆုံးအချိန်ရောက်လာခဲ့ပြီပေါ့ ။ ရှောင်လွှဲလို့မရနိုင်တော့တာကိုလဲသိရော ၊ သူ့ပိညာဉ်ကနောက်ဆုံးအနေနဲ့တောင်းဆိုပြန်သတဲ့ ။

“.....သခင်ရယ်..ကျုပ်ကိုဘယ်လိုမှမလိုချင်တော့လို့စွန့်ပစ်တော့မယ်ဆိုရင်လဲ...သနားသောအားဖြင့် ကျုပ်ကိုအသည်းနှလုံးတော့ပေးလိုက်ပါ....ဒီလောကကြီးဟာအသည်းနှလုံးမပါပဲအသက်ရှင်နေထိုင်သွားဖို့ရာရက်စက်ကြမ်းကြုတ်လွန်းလှလို့ပါ.....”

“.....ဟ...ဝိညာဉ်ရဲ့...မင်းကိုငါ့အသည်းနှလုံးပေးလိုက်မှတော့...ငါ့ချစ်သူကိုဘာနဲ့သွားချစ်ရတော့မလဲကွ...မင်းနှယ်ကွာ.....”

“.....ဒါပေမဲ့..သခင်ရယ်..ဒီကမ္ဘာကြီးထဲမှာအသည်းနှလုံးမပါဘဲ..ကျုပ်ဘယ်လိုများအသက်ရှင်နေထိုင်သွားရမှာလဲ...ကျုပ်ကိုစွန့်ပစ်မယ်ဆိုရင်လဲအသည်းနှလုံးကိုတော့ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ပြုသင့်ပါတယ်.....”

“.....ငါပြောပြီးပါပကောကွယ်...ငါ့အသည်းနှလုံးဟာ..ငါ့ချစ်တည်ရှိရာပဲ...ငါ့ချစ်ဟာလဲငါ့ဘဝပဲကွဲ့. ကိုင်း..သွားမှာသာသွားပါတော့...အသင်ဝိညာဉ်ရေ့...တို့တွေလမ်းခွဲကြပါစို့ရဲ့.....”

“....သခင်ကတော့အချစ်အတွက်နဲ့..တစ်သက်လုံးအနားမှာနေလာတဲ့ကျုပ်ကိုစွန့်ပစ်နိုင်ပေမဲ့..ကျုပ်မှာတော့..ချစ်ခွင့်တောင်မရှိဘူးဆိုတဲ့သဘောလား..သခင်ရဲ့...မတရားလိုက်ပုံများတော့....”

“.....စကားကြောရှည်လိုက်တဲ့လူနယ်ဗျာ...သွားမှာသာသွားပါတော့ကွ...ကဲ...ဒီဘဝတော့ဒီမျှပဲပေါ့ကွယ်...နှုတ်ဆက်လိုက်ပါရဲ့.....”

ဆိုပြီးတံငါသည်လေးဟာ ခါးကြားထဲကမြွေစိမ်းရေလက်ကိုင်နဲ့ခါးမြှောင်ကလေးကိုထုတ်လို့ သူ့ခြေရင်းနားကနေပိုက်ပြီးအရိပ်ကိုဖြတ်ထုတ်လိုက်တာနဲ့ သူနဲ့တွဲစပ်နေတဲ့အရိပ်ဟာ သဲသောင်ပြင်ပေါ်ကနေထလာပြီးတံငါသည်လေးနဲ့တစ်ပုံစံတည်းတူတဲ့ နောက်တစ်ကိုယ်အဖြစ်နဲ့သူ့ရှေ့မှာလာရပ်သတဲ့ ။ သူရဲ့ကိုယ်ပွားဝိညာဉ်ကိုမြင်လိုက်ရတော့ အတော်လေးတုန်လှုပ်အံ့သွားတဲ့တံငါသည်လေးဟာ ခါးလေးကိုခါးကြားမှာပြန်ထိုးရင်း အယောင်ယောင်အမှားမှားနဲ့ မောင်းထုတ်မိတယ် ။

“.....ကဲ...သွား..သွားပေတော့...ဝိညာဉ်ရေ့...မင်းကိုနောက်ဘယ်တော့မှပြန်မမြင်ပါရစေနဲ့....”

သူ့သဏ္ဍာန်အတိုင်းချွတ်စွတ်ပေမဲ့ ခပ်ဖျော့ဖျော့ဖြစ်နေတဲ့ဝိညာဉ်ကိုယ်ပွားဟာ နှုတ်ခမ်းတောင်မလှုပ်ဘဲ ပုလွေလိုလေပေါက်မြင့်မြင့်အသံမျိုးနဲ့ဆိုသတဲ့ ။

“.....သခင်ကမတွေ့ချင်ပေမဲ့...ကျုပ်ကတော့သခင်ကိုတစ်နှစ်တစ်ခါလာတွေ့ရမှာပဲ.....”

“.....မင်းကသမုဒ္ဒရာအောက်ငုပ်လျှိုးပြီး..ငါ့ကိုလာရာနိုင်မှာမို့လား.....”

“.....ဒီနေ့ကစရေလို့တစ်နှစ်တိတိပြည့်တဲ့နေ့ကျရင်..ဒီကမ်းခြေကိုပဲကျုပ်ပြန်လာပြီးသခင်ကိုခေါ်မှာပေါ့ ဗျာ...သခင်များကျုပ်ကိုပြန်အလိုရှိလို့ရှိကြားပေါ့.....”

“....ငါကမင်းကိုစွန့်ပစ်ခဲ့သူပဲကွယ်...ပြန်ပြီးအလိုရှိစရာအကြောင်းတော့မရှိပါဘူး...သို့ပေမဲ့မောင်မင်းကြီး သားသဘောအတိုင်းပါပဲ...ကိုင်း..သွားပဟေ့”

ပြောပြောဆိုဆိုနဲ့ တံငါသည်လေးလဲ ရေထဲဆင်းသွားရော ထချိုင့်တန်ခေါ်တဲ့နန်းစောင့်ရေသူထီးတွေ တံပိုးခရာမှုတ်လို့ကြိုဆိုကြဆိုမှာပဲ ရေသူမလေးပေါ်လာပြီးတံငါသည်လေးရဲ့လည်ကိုတွဲခိုလို့နှုတ်ခမ်း ပေါ်အနမ်းပွင့်ခြေပါသတဲ့ ။ သောင်ပြင်ပေါ် ကျန်ရစ်ရာတဲ့ ဝိညာဉ်ကတော့ ချစ်သူနှစ်ဦးရေထဲငုပ်လျှိုး ပျောက်ကွယ်သွားတဲ့အထိ ငေးကြည့်နေပြီးငိုရိုက်ရင်းညွှန်တော့ဘက်ကိုထွက်သွားရော ။ ဒီလိုနဲ့ပဲတစ် နှစ်ဆိုတဲ့အချိန်ဟာ အလျှင်အမြန်ကုန်ဆုံးသွားခဲ့တယ် ။ အဲ..တစ်နှစ်တိတိပြည့်တဲ့နေ့မှာတော့ ဝိညာဉ် ဟာပင်လယ်ကမ်းခြေကိုပြန်ရောက်လာပြီး သူ့သခင်ဟောင်းကိုအော်ခေါ်တော့လှိုင်းတွေကြားကနေတံ ငါသည်လေးထွက်လာပြီးမေးပါသတဲ့ ။

“.....မင်းတောင်ပြန်လာမှကိုး...ကဲ...ပြောစရာရှိတာအမြန်ပြောပေတော့..ငါရေပြာနန်းကိုပြန်ရဦး မှာ.....”

“.....ရေတိမ်ဘက်တော့ခဏလာပါဦး..သခင်ရယ်...ကျုပ်လောကကြီးထဲရောက်ရာပေါက်ရာရွက်လွင့်
ခဲတုန်းက..ကြုံခဲ့ရတဲ့အံ့ဩစရာအကြောင်းတွေကိုပြောပြချင်လို့ပါ....”

ဝိညာဉ်ကတောင်းတောင်းပန်ပန်ဆိုတော့ တံငါသည်လေးလဲ လှိုင်းတွေကြားကနေထွက်လာပြီး ရေတိမ်
ပိုင်းမှာသက်တောင့်သက်သာ လျောင်းလို့နားထောင်သတဲ့ ။

“.....သခင်လဲကျုပ်ကိုထားခဲ့ရော..ကျုပ်လဲမျက်နှာမူရာကိုဦးတည်သွားရင်း..အရှေ့စူးစူးကိုခရီးနှင့်ဖြစ်ခဲ့
တယ်...အရှေ့တိုင်းဆိုတာကပညာရှိတွေအများကြီးထွက်ပေါ်ရာဒေသမဟုတ်လား...အဲဒီအဲဒီနေရာဒေ
သကိုရောက်ဖို့ရာ..ကျုပ်ခြောက်ရက်တိတိသွားခဲ့ရတယ်...ခုနစ်ရက်မြောက်တဲ့မနက်မှာတော့ တာတာရံ
တွေရဲ့ပိုင်နက်ထဲကတောင်ကုန်းတစ်ခုအပေါ်ကိုရောက်လာရော.....နေပြင်းလွန်းလို့ကန္တာရချုံပူအောက်
မှာခဏနေခိုရသဗျ...မြင်မြင်သမျှဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးခြောက်သွေ့လို့...မီးနဲ့ဖုတ်ထားသလားအောက်မေ့ရ
လောက်အောင်ပူခြစ်နေတာပဲ..လူတွေကတော့ကြေးနီပြားလိုပြောင်ရှင်းနေတဲ့ကွင်းခေါင်ခေါင်ထဲမှာယင်
ကောင်များလိုပဲ..အစုအပြုံလိုက်တရွေ့ရွေ့သွားလို့ရယ်..နေ့လည်လဲတိုင်ရော..သခင်ရေ့..အဲဒီခြောက်
သွေ့နေတဲ့ကွင်းပြောင်ပြောင်အစပ်နားကနေပြီး..သဲထုနီနီရဲရဲကြီးတွေအလိပ်လိုက်ထလာတော့တာပဲ..
အဲဒါကိုလဲမြင်ရောဗျာ..တာတာရံမိန်းမတွေအကုန်ထွက်ပြေးပြီး..ယာဉ်တန်းတွေရဲ့ပေါင်းမိုးအောက်က
ကန့်လန့်ကာတွေကြားပြေးဝင်ကြပေမဲ့..ယောက်ျားတွေကတော့သူတို့ရဲ့ဆေးခြယ်ထားတဲ့လေးရှည်ကြီး
တွေကို..ညှို့တင်ပြီးမြင်းပုတွေပေါ်ခုန်တက်လို့သဲမုန်တိုင်းထဲကိုစိုင်းကြတာများ...ညမောင်ရီတရောကြီး
ကျမှပြန်ရောက်လာကြတာ...အဲဒီသူတို့ထဲကငါးယောက်ကတော့မုန်တိုင်းထဲတင်ပျောက်ခဲ့သတဲ့...ပြန်
လာတဲ့သူတွေမှာလဲ..ဒဏ်ရာရတဲ့သူကရလို့ရယ်..ရောက်ရောက်ချင်းဆိုသလိုပဲ..မြင်းတွေကိုလှည်းတွေ
မှာအမြန်တပ်လို့မောင်းပြေးကြရော...အနားဂုထဲကခွေးအသုံးကောင်ထွက်လာပြီးစခန်းဟောင်းနေရာကို
လှည့်ပတ်နမ်းရှုပ်ကြည့်ကြသေးတယ်..အဲဒီသူတို့လဲခဏနေတော့ထွက်သွားတာပါပဲ..

လထွက်လာတော့..အဝေးတနေရာကမီးရောင်နဲ့အတူမီးခိုးအူထွက်လာတာကိုပါမြင်လို့..ကျုပ်လဲအဲဒီ
ဘက်ကိုဦးတည်သွားမိတော့..ကုန်သည်တစ်အုပ်ဖြစ်နေတာကိုး..မီးနားမှာဝိုင်းဖွဲ့လို့ကောဇာပေါ်ထိုင်

နေကြတာ..သူတို့ရဲ့ကုလားအုပ်များကလဲ..အနားတင်ဝပ်ပြီးစားမြို့ပြန်လို့..လူမည်းကျွန်တွေကတော့ သားရေထဲထိုးသူကထိုး..ဆူးခရီးကာသူကကာနဲ့အလုပ်များနေကြလေရဲ့....ကျုပ်လဲအနားကပ်သွားမိ ရော..ကုန်သည်ခေါင်းဆောင်ကခါးလွတ်ဆွဲထုတ်ပြီး..ကျုပ်လာရင်းကိစ္စမေးသဗျ..ကျုပ်ကလဲကျုပ်ဟာ မင်းသားတစ်ပါးဖြစ်ကြောင်း...ကျွန်ပြုဖို့ဖမ်းဆီးခေါ်လာတဲ့တာတာရံတွေရဲ့လက်ကနေ...အခုတင်လွတ် မြောက်လာကြောင်းလဲလုပ်ကြံပြောလိုက်ရော..ကုန်သည်ခေါင်းဆောင်ကတပြုံးပြုံးနဲ့အနားကဝါးတံစို့မှာ သီထားတဲ့တာတာရံခေါင်းပြတ်ငါးလုံးကိုပြသဗျ..ပြီးတော့ဘုရားသခင်ရဲ့တမန်တော်ဟာဘယ်သူလဲလို့ လဲမေးသေးတယ်...ကျုပ်က..ဘယ်သူရှိရမှာတုန်း..တမန်တော်မိုဟာမက်ပဲပေါ့လို့လဲ..ပြန်ဖြေလိုက်ရော တခါတည်းပြုံးရွှင်သွားပြီး..ကျုပ်ကိုလက်ကနေဆွဲခေါ်လို့..သူ့အနားမှာထိုင်စေတယ်....မကြာပါဘူး..လူ မည်းကျွန်တွေရောက်လာပြီး..မြင်းနို့တွေ..သိုးသားကြော်တွေကိုသစ်သားခွက်တွေနဲ့ထည့်လို့..ကျုပ်ကို ဧည့်ခံကြတယ်.....ဒီလိုကျပြန်တော့လဲ..အင်မတန်ခင်မင်တတ်ကြတာကိုးဗျ....

မနက်လင်းအားကြီးလောက်မှာပဲ..ကျုပ်တို့ခရီးဆက်ကြတယ်...ကျုပ်ကတော့အထူးဧည့်သည်တော်အ နေနဲ့ကုန်သည်ခေါင်းဆောင်ရဲ့နံဘေးမှာ..အမွှေးနီကုလားအုပ်တစ်ကောင်ကိုစီးလို့အတူလိုက်ပါခွင့်ရခဲ့ သဗျ...ကျုပ်တို့ရဲ့ရှေ့မှာတော့လုံ့ကိုင်ကင်းထောက်တစ်ယောက်ကဦးဆောင်လို့...ကုန်တင်လားတွေရဲ့ နံဘေးတစ်ဘက်တစ်ချက်မှာတော့..ကြေးစားစစ်သားအစောင့်တွေခြံရံလို့..အို..တပျော်တပါးကြီးပါဗျာ.. လှည်းတန်းကြီးထဲမှာကုလားအုပ်ကလေးဆယ်...လားကအကောင်ရှစ်ဆယ်ပါတယ်...ဒီလိုနဲ့သွားလိုက် ကြတာများ..ဘာပြောကောင်းမလဲ..တာတာရံတို့ပိုင်နက်ကနေထွက်လို့..လကိုကျိန်ဆဲကြသူတွေနေတဲ့ တိုင်းပြည်ထဲလဲရောက်ခဲ့တာပဲ..ကျောက်ဖြူတောင်တန်းပေါ်မှာနယားတွေရွှေသိုက်ကိုစောင့်ကြပ်နေကြ တာကိုလဲမြင်ခဲ့တာပဲ...အကြေးခွံအထပ်ထပ်နဲ့နဂါးတွေဂူထဲအိပ်ပျော်နေတုန်း...ဘေးကနေအသာလေး အသက်အောင်ပြီးချွတ်နင်းခဲ့ရတာပဲ..ဟော..တခါနင်းဖုံးနေတဲ့တောင်ထွတ်တွေပေါ်ဖြတ်ကြပြန်တော့ သခင်နယ်..အသက်တောင်ရဲရဲမရှုပ်ဘူးဗျား..နင်းတွေအချိန်မရွေးပြိုကျလာနိုင်တာကိုး..ရေခဲပြင်ပေါ်ကို နေရောင်ဟပ်ပြန်တော့..တလက်လက်နဲ့မျက်စိများစူးလွန်းလို့..ပိတ်ပါးနဲ့မျက်နှာကိုနာနာစည်းလို့စမ်းတ ဝါးဝါးနဲ့လဲသွားခဲ့ဖူးပါပြီ...လျှိုမြောင်တွေကိုဖြတ်ကြပြန်တော့..သစ်ခေါင်းထဲနေတဲ့လူပုကလေးတွေမြှားနဲ့

ချောင်းပစ်တာလဲခံရခဲ့ဖူးသဗျာ.....တောထဲမှာစခန်းချရတဲ့ညများဆိုရင်လဲ..လူရိုင်းတွေရဲ့ ဗုံသံတညလုံး
ညံ့လို့ရယ်..လူဝံတွေရဲ့ သစ်ပင်မျှော်စင်အသိုက်ကြီးတွေနားရောက်သွားမိရင်တော့..ကိုယ်ကိုရန်မမူပါမဲ့
အကြောင်းသစ်သီးတွေအလှုံ့အပယ်ချကျွေးလို့လာဘ်ထိုးကြရတာ...အဲ..မြေ့သိုက်နားရောက်လာပြန်
ရင်တော့ကြေးဝါခွက်တွေထဲမှာ..နို့ပူထည့်တိုက်ပီးအစာနဲ့လမ်းလွှဲရတယ်..ခရီးစဉ်တစ်လျှောက်လုံးမှာ
အိုဖုမြစ်ကမ်းနံဘေးကိုသုံးခါတိတိရောက်ခဲ့သဗျာ...မြစ်ကိုကူးရာမှာသစ်ပေါ့သားနဲ့လေသွင်းသားရေအိတ်
တွေစပ်ပြီးလုပ်ထားတဲ့ဖောင်တွေကိုသုံးရတယ်..အဲ..ကူးနေကြတုန်းရေမြင်းတွေနဲ့တွေ့လို့..အသက်လု
ပြေးကြရသေးတယ်...ကုလားအုတ်တွေဆိုတာတော့..ဘာပြောကောင်းမလဲ..ရေမြင်းအုပ်လာတာကို
တွေ့ကတည်းကကြောက်လွန်းလို့ဆတ်ဆတ်ကိုတုန်နေတော့တာ...

လမ်းမှာဖြတ်ခဲ့သမျှမြို့ကြီးပြကြီးတွေကဘုရင်တွေကလဲ..ကျုပ်တို့လှည်းတန်းကြီးလာရင်ဖြတ်သန်းခအ
ခွန်တော့မပျက်မကွက်ကောက်ကြပါရဲ့..မြို့ထဲတော့တစ်ခါမှကိုအဝင်မခံပါဘူး...အဲ..အစားအသောက်
တော့ချပေးကြသား...ပေါင်မုန့်ကြမ်းတွေ..ပျားရည်နဲ့ဖုတ်တဲ့ပြောင်းမုန့်ချိုတွေ..ဂျုံဖြူနဲ့ဖုတ်တဲ့စွန်ပလွန်
ကိတ်မုန့်တွေကိုမြို့ရိုးပေါ်ကနေကျော်ချပေးတတ်ကြတယ်...ဒါမျိုးမုန့်တောင်းတစ်ရာအတွက်ပယင်းပု
တီးတစ်စေ့ကိုအဖိုးအခအနေနဲ့ပြန်ပေးတာပေါ့....အဲ..ရွာငယ်ဇနပုဒ်တွေကတော့အတော်ရိုင်းတယ်ဆို
ရမဗျာ..ကျုပ်တို့လာပြီဆိုတာနဲ့တခါတည်း..ရေတွင်းတွေကိုအဆိပ်ခတ်ပြီး..တစ်ရွာလုံးတောင်ပေါ်တက်
ပြေးကြတော့တာပဲ...ထူးထူးဆန်းဆန်းပဲမွေးစမှာအိုမင်းရွတ်တွနေပြီး..အသက်ရလာလေလေ..နုပျိုလေ
လေနဲ့နောက်ဆုံးမှာမွေးကင်းစကလေးအဖြစ်နဲ့သေဆုံးတတ်ကြတဲ့..မာဂါဒီလူမျိုးစုတွေနဲ့လဲမကြာခဏ
စစ်ဖြစ်ကြရသလို..သူတို့ကိုယ်သူတို့ကျားအနွယ်တွေဆိုပြီးတစ်ကိုယ်လုံးအဝါအနက်စင်းကျားခြယ်ထား
တတ်တဲ့လက်တရွိုင်းတွေနဲ့လဲသူတပြန်ကိုယ်တပြန်သတ်ကြရတာပဲ..လူသေတွေကိုသစ်ပင်ထိပ်ဖျားမှာ
တက်ပြီးချိတ်ဆွဲသင်္ဂြိုဟ်တတ်တဲ့အော်ရန်တက်စ်တွေနဲ့လဲအမြဲရန်ဖက်ပဲ..အဲ..အဲဒီအော်ရန်တက်စ်တွေ
ကနေကိုကိုးကွယ်ပြီးသူတို့ရဲ့နေနတ်ဘုရားအမျက်ရှုမှာစိုးလို့..အမြဲအလင်းရောင်မရှိတဲ့ဂူတွေထဲမှာတစ်
သက်လုံးပုန်းနေကြရသူတွေပေါ့...ပြီးတော့မိကျောင်းကိုကိုးကွယ်တဲ့ကရီမီရမ်တွေ..ကရီမီရမ်တွေဆိုလို့
ဗျာ..ဆန်းပုံများပြောပါတယ်..သူတို့ရဲ့နတ်ဘုရားမိကျောင်းအတွက်ဆိုပြီးဖန်စိမ်းနားဆွဲတွေကိုရေထဲပစ်
ချတတ်ကြတဲ့အပြင်..မိကျောင်းတွေအတွက်စားတော်စာကလဲထောပတ်နဲ့လတ်လတ်ဆတ်ဆတ်ကြက်

ကင်နဲဗျ...ဖြုန်းတီးသလိုဖြစ်မနေဘူးလား...ထားပါတော့လေ..ဒါ့အပြင်ခွေးမျက်နှာနဲ့အင်္ဂါဖွမ်ဘဲလူမျိုးစု
တွေ..မြင်းခြေထောက်နဲ့ဆီဘန်လူမျိုးတွေရဲ့ရန်ကလဲမသေးဘူး..ဆီဘန်တွေများ..သခင်ရယ်..မြင်းခြေ
ထောက်ပိုင်ရှင်တွေလို့ကိုမဆိုရဘူး..ပြေးလိုက်ရင်တကယ်မြင်းတောင်ပြတ်ကျန်ရစ်ခဲ့တာ..ဒီလိုနဲ့ကျုပ်
တို့လူတွေထဲကသုံးပုံတစ်ပုံလဲ..ဒီလူမျိုးစုတွေနဲ့တိုက်ကြခိုက်ကြရင်းသေကြေကြရာတယ်...အဲ..နောက်
ထပ်သုံးပုံတစ်ပုံကတော့အစာရေစာပြတ်လို့သေကြရာတာ...ဒါနဲ့လည်းတန်းကြီးကလူတွေကလဲကျုပ်ကို
ငြိုလ်ကောင်အနေနဲ့စွပ်စွဲလာကြတော့တာပဲ...ကျုပ်လာမှဒါတွေဖြစ်တယ်ဆိုသကဲ့..တနေ့တော့ကျုပ်လဲ
ကျောက်ကြားထဲကချိုပါတဲ့မြေပွေးတစ်ကောင်ဖမ်းပြီးအကိုက်ခံပြလိုက်တယ်..သာမန်လူဆိုရင်ထိလိုက်
တာနဲ့တောင်တုံးကနဲလဲသေအောင်..အဆိပ်ပြင်းတဲ့မြေပွေးကထိထိမိမိကြီးပေါက်တာတောင်ဘယ်နှယ်
မှမနေတဲ့ကျုပ်ကိုတခါရွံ့ကြောက်ကြီးဖြစ်လာကြပြန်ရော...ပါးစပ်တွေတော့ပိတ်ကုန်ကြပါတယ်....

ဒီလိုခရီးရည်ကြီးပြင်းပြင်းနှင်လာကြလို့..လေးလမြောက်တော့အိလ်လာမြို့တော်ကြီးကိုရောက်လာကြ
တယ်..မြို့ရိုးအပြင်ကသစ်တောအုပ်ထဲကိုကျုပ်တို့ရောက်လာကြတော့အတော်ကိုညဉ့်နက်နေခဲ့ပြီ..လ
ပြည့်ညကြီးဗျ..လေထုကလဲသိပ်သည်းပူနွေးလို့ရယ်..ဒါနဲ့ကျုပ်တို့လဲမှည့်ရွဲနေတဲ့သလဲသီးတွေကိုခူးလို့
အရည်ညှစ်သောက်ကြရင်းကော်ဇောပေါ်ထိုင်လို့..အရက်တက်ချိန်ကိုစောင့်ကြရတာပေါ့..ရောင်နီလာ
လဲလာရောမြို့တံခါးကိုသွားခေါက်ကြရတယ်....မြို့တံခါးဆိုလို့ဗျာ..အင်မတန်ကိုခွဲငှားတာကိုး..ကြေး
နီတံခါးရွက်ကြီးပေါ်မှာပင်လယ်နဂါးတွေ..အတောင်ပံနဲ့နဂါးပုံတွေကိုထွင်းထားတာများလက်ရာမြောက်
လွန်းလို့ငေးနေရသဗျ...ခဏနေတော့သူရဲခိုထဲကအစောင့်တွေခေါင်းပြုထွက်လာပြီးကျုပ်တို့လာရင်းကို
စွဲကိုမေးကြတယ်...ကျုပ်တို့လဲစကားပြန်ကနေတဆင့်ဆီးရီးယားကကုန်သည်တွေဖြစ်ကြောင်း..ရှားပါး
ကုန်တွေအများကြီးပါလာတဲ့အကြောင်းအသိပေးရတယ်...ဒါနဲ့ကျုပ်တို့ထဲကတစ်ချို့ကိုခါးစာခံအနေနဲ့
ခေါ်သွားကြပြီးနေ့လည်ကျမှအကြောင်းပြန်မဲ့အကြောင်းပြောပြီး..ထွက်သွားကြရော...နေ့လည်ရောက်
တော့ကျုပ်တို့ကိုဝင်ခွင့်ပေးကြပါတယ်...မြို့တော်ထဲရောက်တော့ဝိုင်းကြည့်လိုက်ကြတာဗျာ..တချို့များ
ဆိုအိမ်ထဲမှာလူမှကျန်သေးသလားအောက်မေ့ရအောင်..သက်ကြီးရွယ်အိုဗုဒ္ဓရမကျန်အကုန်ထွက်ပြီး
ကြည့်ကြတာကိုး..ဗျို့ဟစ်သမားကလဲကျုပ်တို့ရောက်ကြောင်း..ကုန်စည်ဖလှယ်ဝယ်ခြမ်းချင်ကြရင်ဈေး
နေရာကိုလာနိုင်ကြောင်းဟစ်ပေးပါတယ်..ဒါနဲ့ဈေးနေရာရောက်တော့လူမည်းကျွန်တွေကကျုပ်တို့ကုန်

တွေကိုခင်းကျင်းကြတယ်..အစုံပါပဲ..အင်မတန်အရောင်အသွေးစုံလင်ပြီးအဆင်ဆန်းကြယ်တဲ့အထည်
အလိပ်စည်းကြီးတွေကိုဖြေကြ..သဖန်းသားတံတင်းကြီးတွေဖွင့်ကြပေါ့လေ..ပြီးတာနဲ့ကုန်သည်တွေလဲ
ဆန်းပေ့ဆိုတဲ့ကုန်တွေကိုထုတ်ခင်းကြတော့တာပဲ..အီဂျစ်ကလာတဲ့ဖယောင်းတိုက်ပီသွာလျှော်ပိတ်ဖြူ
ချောတွေ..အရောင်တောက်တောက်နဲ့အီသီယိုးပီးယားပိတ်ပါးတွေ..တာရဲကခရမ်းရောင်ရေမြှုပ်နနတွေ
ဆိုင်ဒွန်ကခန်းဆီးပြာတွေ..ပယင်းအေးခွက်တွေ..ဖန်အိုးတွေ..ချော်အိုးတွေ..အို..စုံလိုက်တာမှပျာ....အဲ
ဒီလိုခင်းကျင်းပြင်ဆင်နေကြတုန်း..အိမ်အမိုးတွေပေါ်ကနေမိန်းမတွေကြည့်နေကြတာလဲသတိထားမိသ
ဗျ..သူတို့ထဲကတစ်ယောက်ကရွှေချထားတဲ့သားရေမျက်နှာဖုံးနဲ့ ဗိုို့..မဆန်းပေဘူးလား..

ဒီလိုနဲ့ကျုပ်တို့ရောက်တဲ့ပထမဆုံးနေ့မှာတော့..ဘုန်းတော်ကြီးတွေရောက်လာပြီး..ဦးဦးဖျားဖျားပဲကုန်
စည်တွေကိုဖလှယ်ကြ..ဝယ်ခြမ်းကြတယ်..ဒုတိယနေ့မှာတော့သူကောင်းမျိုးတွေ..သူဌေးသူကြွယ်ကြီး
တွေလာကြရော..အဲ..တတိယမြောက်နေ့မှာမှသာမန်လူတွေ..အလုပ်သမားလူတန်းစားတွေနဲ့ကျွန်တွေ
လာပြီးကျန်ကောင်းကျန်ရာတွေကို..ရွေးချယ်ဝယ်ယူကြရတယ်..ဒါဟာသူတို့မြို့တော်ရဲ့လေ့ထုံးစံပေါ့
ဒီလိုနဲ့ကျုပ်တို့လဲအဲဒီမြို့တော်မှာတလလောက်ကိုကြာသွားတယ်..လဆုတ်ရက်တွေရောက်လာလို့ဈေး
ပါးပြန်တော့ကျုပ်လဲကုန်သည်လည်းတန်းနဲ့ပဲနေနေရတာ...ငြီးငွေ့လွန်းလို့မြို့ထဲလမ်းတွေထဲလျှောက်
ကြည့်မိရင်းမြို့တော်ကြီးရဲ့ဘုရားကျောင်းဆောင်ရှိရာ..ဥယျာဉ်ထဲရောက်သွားမိပါရော....

သူတို့ရဲ့ဘုရားကိန်းဝပ်စံပယ်တယ်ဆိုတဲ့..ဥယျာဉ်ဟာအင်မတန်ကိုလှပပေတာကိုး...အဝါရောင်ဝတ်လုံ
နဲ့ဘုန်းကြီးတွေက..သစ်ပင်စိမ်းစိမ်းတွေကြားမှာသာသာကလေးစကြိုလျှောက်လို့.....သူတို့ဘုရားစံပယ်
ရာနှင့်ဆီနီရောင်ကျောင်းတော်ကြီးက..ကျောက်နက်သားအုတ်မြစ်ပေါ်မှာခုံခုံကြီးတည်လို့.....အို..တင်
တယ်လိုက်ပုံများတော့..သခင်ရယ်...ကျောင်းတော်ရဲ့မျှန်ညက်ချောမွတ်နေတဲ့ယွန်းတံခါးချပ်ကြီးတွေ
ပေါ်မှာရွှေသားနဲ့နွားလားနဲ့ဒေါင်းပုံတွေကိုရုပ်ကြွဖော်ထားသေးတယ်...ကျောင်းတော်ရဲ့ကြွေရည်သုတ်
အုတ်ကြပ်တွေကတော့ပင်လယ်စိမ်းရောင်ခင်ဗျ.....ကော့ထွက်နေတဲ့တံစက်မြိတ်တွေမှာတော့တတင်
တင်တတောင်တောင်မြည်ကျူးနေတဲ့..ငွေခေါင်းလောင်းကလေးတွေခွဲလို့...ချိုးဖြူကလေးတွေအနား
ကဖြတ်ပျံသွားတိုင်း..ဂီတသံတလွင်လွင်နဲ့ပေါ့....ကျောင်းတော်ရဲ့ရှေ့တည်တည်ကအင်မတန်အေးမြ

ကြည်လင်နေတဲ့မဟူရာကြောင်ဝင်သားရေကန်ဘောင်မှာလဲ...နွယ်စိမ်းစိမ်းတွေရစ်ပတ်လို့.....ကျုပ်လဲ အနားသွားပြီးနွယ်ပင်ကအရွက်ဖားဖားတွေကို..အသာတို့ကြည့်နေတုန်းပဲ...ဘုန်းတော်ကြီးတစ်ပါးကြွ လာပြီးကျုပ်နောက်မှာအသာလာရပ်တယ်....ခြေအစုံမှာတော့လွှာချင်းဖိနပ်နဲ့..အဲ..လွှာချင်းဖိနပ်ဆိုလို့ ဘုန်းတော်ကြီးရဲ့ဖိနပ်တစ်ဖက်က..မြွေပွေးရေနဲ့ချုပ်ထားပြီး..နောက်တစ်ဖက်ကတော့ငှက်မွှေးနံ့ခင်ဗျ ခေါင်းမှာတော့တစ်လံလောက်ရှည်မယ်ထင်ရတဲ့....သတ္တလတ်အပျော့စားအနက်ရောင်ပေါ်မှာငွေလ ခြမ်းကလေးတွေသီထားတဲ့ဦးပေါင်းကိုဆင်လို့....သူ့ဝတ်လုံကအဝါတော့အဝါရောင်ပဲ..ဒါပေမဲ့မတူတဲ့ အဝါရောင်ခုနစ်မျိုးတိတိနဲ့စပ်ချုပ်ထားတာကိုး...သူ့ခေါင်းပေါ်ကဆံပင်ရှည်အထွေးကြီးပေါ်မှာတော့ခ နောက်စိမ်းတွေလိမ်းကျံလို့...တယ်လဲဆန်းသဗျာ.....ဒါနဲ့ဘုန်းတော်ကြီးကကျုပ်ရဲ့လာရင်းကိစ္စကိုမေး တယ်....ကျုပ်ကလဲဘုရားဖူးဖို့လာပါတယ်လို့ပြောတော့.....မျက်ပေါက်ကျဉ်းကျဉ်းမျက်လုံးတွေနဲ့ကျုပ် ကိုထူးထူးဆန်းဆန်းစိုက်ကြည့်ရင်း...ဘုရားကအမဲလိုက်ထွက်နေတယ်ကွဲ့...လို့ဆိုသဗျာ....ဒါနဲ့ကျုပ်လဲ ဘုရားအမဲလိုက်ထွက်တဲ့တောကိုသာတဆိတ်ပြောပြနိုင်ရင်..အဲဒီလိုလိုက်ဖူးပါ့မယ်လို့ဆိုတော့..လက် သည်းရှည်ကြီးတွေနဲ့အကျီအနားတွေကိုအသာသပ်လို့...မျက်လွှာချရင်း...ဘုရားကကျိန်းစက်နေတယ် လို့ပြောပြန်ရော...ဒါနဲ့ကျုပ်ကဘုရားကျိန်းစက်ရာနားသွားလို့..နီးတဲ့အထိစောင့်နေပါ့မယ်လို့ပြောတော့ ဘုရားကစားပွဲသောက်ပွဲမှာလို့ဆိုပြန်ရော...ကျုပ်ကိုဒီလိုစမ်းလို့ရရီးလား..ကျုပ်လဲစိတ်ထွက်လာပြီးဘု ရားရဲ့စားပွဲသောက်ပွဲကဝိုင်ချိုကိုအတူသောက်ချင်ကြောင်း..ဝိုင်ခါးဆိုရင်လဲသောက်သုံးပါမဲ့အကြောင်း ပြောတော့မှ..အံ့သြဟန်နဲ့ကျုပ်ကိုလက်ဆွဲလို့ဘုရားကျောင်းဆောင်ထဲခေါ်သွားတော့တယ်.....

ဝင်ဝင်ချင်းခမ်းမထဲကအရှေ့တိုင်းပုလဲကြီးတွေစီထားတဲ့..မဟူရာပလ္လင်ပေါ်မှာဆင်းတုကြီးတစ်ခုကိုတွေ လိုက်ရသဗျာ..လူအရွယ်အစားအတိုင်းသစ်ကနက်သားနဲ့ထုထားတဲ့အဲဒီအရုပ်ကြီးဟာ..အတော်ကိုအော် ဂလီဆန်စရာကြောက်စရာပါပဲ...နဖူးပြင်မှာပတ္တမြားမြှုပ်ထားပြီး..ဆံပင်ထဲကဆီတွေတစ်စက်စက်ယိုနေ တာများသူ့ပေါင်တွေအထိကိုရွှဲလို့ပဲ..ခြေထောက်တွေမှာတော့...အခုမှလတ်လတ်ဆတ်ဆတ်သတ်ပြီး ယဇ်ပူဇော်ထားတဲ့ကလေးရဲ့သွေးတွေနဲ့နီရဲစေးထန်းလို့...သူ့ခါးမှာတော့ဗာရဲလ်ကျောက်ခုနစ်လုံးစီထား တဲ့ကြေးနီခါးပတ်ပြားကြီးဝတ်လို့...ကျုပ်လဲစက်ဆုပ်လွန်းလို့..အနားကဘုန်းတော်ကြီးကိုဒါသင်တို့ရဲ့ဘု ရားလားလို့မေးတော့..ဟုတ်တယ်လို့ဖြေသဗျာ...ကျုပ်လဲဒေါသထွက်ထွက်နဲ့..ဘုရားအစစ်ကိုပြရင်ပြ..မ

ဟုတ်ရင်တော့အရှင်ဘုရားသေဖို့သာပြင်ပေတော့ဆိုပြီး...သူ့လက်ကိုဖျစ်လိုက်တော့အကြောသေသွား
တယ်..မှတ်ကရောပျား...ဒီတော့မှတော်တော်ကြောက်သွားတဲ့ဘုန်းကြီးလဲ..သူ့ကိုသနားသဖြင့်ပြန်ကု
သပေးဖို့တစာစာနဲ့တောင်းပန်လိုက်တာဆိုတာများ..ပြီးတော့ဘုရားအစစ်ကိုလိုက်ပြပါမဲ့အကြောင်းလဲ
အထပ်ထပ်အခါခါကတိပေးတာနဲ့..ကျုပ်သူ့လက်ပေါ်ကိုထွက်လေမှုတ်ထုတ်လို့ပကတိပြန်ဖြစ်သွားမှ
တုန်တုန်ရီရီနဲ့အတွင်းခန်းထဲခေါ်သွားတော့တယ်....

အတွင်းကဒုတိယခမ်းဆောင်ထဲမှာတော့..မြကျောက်တွေမြုပ်ထားတဲ့ကျောက်စိမ်းကြာပွင့်ကြီးပေါ်မှာ
ရုပ်နေတဲ့ဆင်းတုတစ်ခုကိုတွေ့ပြန်သဗျ..လူ့အရွယ်အစားနှစ်ဆလောက်ရှိမဲ့ဒီရုပ်တုကြီးကိုတော့ခြေ
ဆုံးခေါင်းဆုံးဆင်စွယ်ပဲသုံးပြီးထွင်းထားတာ..နဖူးပေါ်မှာဧရာမပြောင်ခေါင်းစိမ်းကျောက်ကြီးမြုပ်သွင်း
ထားတဲ့..ရုပ်တုကြီးရဲ့ရင်ဘတ်ပေါ်မှာတော့..မုရန်စေးနဲ့သစ်ကြံပိုးတွေမွှေးကြိုင်နေအောင်လိမ်းကျံထား
ကြလေရဲ့...လက်တစ်ဖက်မှာကျောက်စိမ်းနှင့်တံအကောက်ကြီးကိုင်လို့..နောက်တဖက်မှာသလင်းလုံး
ကိုမထားတဲ့ရုပ်တုကြီးရဲ့ခြေအစုံမှာတော့..ကြေးပါခြေနှင့်ကိုဆင်မြန်းထားပေးပြီး...လည်တိုင်ထူထူကြီး
ကတော့မျောကျောက်ပုတီးတွေကြားမှာပျောက်ကွယ်လုမတတ်ပဲ.....ဒါနဲ့ကျုပ်ကဒါဘုရားလားဆိုတော့
ဟုတ်ပါတယ်ဆိုပြီးတခါလိမ်ပြန်ရော....

ဒါနဲ့ကျုပ်လဲဘုရားအစစ်ကိုပြရင်ပြ..မဟုတ်ရင်ဒီတခါတော့အရှင်မထားတော့ဘူးဆိုပြီး...ဘုန်းကြီးရဲ့မျက်
လုံးတွေကိုလှမ်းအုပ်ကိုင်လိုက်တော့...တခါတည်းအလင်းကွယ်သွားတယ်...ဒီတော့မှဘုန်းကြီးလဲဒီတခါ
တော့တကယ်ကိုအမှန်ပြောပြပါတော့မယ်...ဒါပေမဲ့ဘုရားရှိရာကိုလမ်းပြပေးနိုင်ဖို့သူ့မျက်လုံးတွေကိုပြန်
ကုသပေးပါဆိုပြီးအခါခါတောင်းပန်တာနဲ့.....ကျုပ်လဲမျက်လုံးတွေပေါ်ကိုထွက်လေအသာမှုတ်ထုတ်လို့
စက္ခုအလင်းကိုပြန်ယူပေးလိုက်ရတယ်....ဒီတခါတော့တကယ်ကိုလန့်သွားဟန်တူတဲ့ဘုန်းကြီးလဲကျုပ်
ကိုတတိယအခန်းထဲကိုခေါ်သွားတော့တယ်....ဒီအတွင်းဆုံးအဆောင်ထဲမှာတော့..အံ့ဩစရာပဲ..ဘာ
ရုပ်တုဆင်းတုမှမရှိဘူး...သခင်ရဲ့...ပြောင်ရှင်းနေတဲ့အခန်းထဲကတစ်ခုတည်းသောစင်ရိုးရိုးပေါ်မှာကြေးမုံ
တချပ်ကိုသာထောင်ထားတယ်....ကျုပ်လဲဘုန်းတော်ကြီးဘက်ကိုလှည့်ပြီးဒေါသတကြီးနဲ့..ဘုရားဘယ်
မှာလဲလို့မေးတော့..တည်တည်ကြည်ကြည်ပဲပြန်ဖြေတယ်....

“.....မင်းရှာနေတဲ့ဘုရားဆိုတာ..တကယ်တော့မရှိပါဘူးကွယ်...ဒါပေမဲ့..အဲ..ဟိုကကြေးမုံဟာလောကီ ဉာဏ်ပညာရဲ့အချုပ်အခြာပါပဲ...ဒီကြေးမုံပေါ်မှာမိုးအောက်မြေပြင်အနံ့အပြားက..သိသင့်သိထိုက်တာ မှန်သမျှကိုတွေ့ရလိမ့်မယ်....အဲ..တခြားကြေးမုံများလိုကြည့်တဲ့သူရဲ့ပုံရိပ်ကိုတော့ပြုမှာမဟုတ်ဘူး...ဒါ ဟာလူ့မျက်နှာလောက်ကိုပဲရောင်ပြန်ဟပ်ပြတဲ့..သာမညောင်ညကြေးမုံမဟုတ်ဘူးကွဲ့...လောကကြီးရဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်မှန်သမျှကိုမထိန်မချန်သင်ကြားပြသမဲ့ပညာကြေးမုံပဲ....ဒီကြေးမုံကိုပိုင်ဆိုင်သူဟာဒီကမ္ဘာ ပေါ်မှာအသိပညာအကြီးဆုံးသူဖြစ်လာလိမ့်မယ်...ဒါကြောင့်တို့တွေကဒီကြေးမုံကိုပဲကိုးကွယ်ပါတယ်..”

ဒါနဲ့ကျုပ်လဲကြေးမုံထဲကိုကြည့်လိုက်မိတော့...ဒီဘုန်းတော်ကြီးပြောသမျှဟာအမှန်ပဲ..သခင်ရဲ့..ဒီတော့ ကျုပ်လဲမလုပ်သင့်တာလုပ်လိုက်မိသဗျ...ဘာလုပ်ခဲ့သလဲဆိုတာတော့မသိချင်ပါနဲ့တော့..သခင်ရယ်.. အရေးကြီးတာကဒီကနေတရက်ခရီးပဲသွားရတဲ့..တောင်ကြားမှာအဲဒီကြေးမုံကိုကျုပ်ဝှက်ထားခဲ့တယ်.. ဒီတော့သခင်ကိုယ်ထဲကို..ကျုပ်ကိုပြန်ဝင်ခွင့်ပေးပါဗျာ...သခင်ကိုပညာကြေးမုံဆီကိုခေါ်သွားပါရစေ.. ကျုပ်တို့အတူတူလောကကြီးရဲ့နက်နဲတဲ့အချင်းအရာတွေကို..ကြေးမုံဆီကနေရှာဖွေဖော်ထုတ်သင်ယူ ကြရအောင်လားဗျာ....သခင်ကိုလူတကာဦးညွတ်ရတဲ့ပညာရှိကြီးဖြစ်လာအောင်..ကျုပ်ယူလာတဲ့ကြေး မုံကတတ်နိုင်ပါတယ်...အခုပဲသွားကြစို့လား..ဘယ်နှယ်လဲ..သခင်....”

ဒါပေမဲ့တံငါသည်လူငယ်ကရယ်မောရင်းငြင်းဆိုသတဲ့ ။

“...ငါ့အတွက်တော့ဉာဏ်ပညာတွေ..လောကီအတတ်တွေထက်..အချစ်ကပိုပြီးတော့အရေးကြီးပါတယ် ကွယ်...ရေသူမလေးကငါ့ကိုချစ်ရှာတယ်...ဒါဆိုရင်ပဲငါ့အတွက်လုံလောက်နေပါပြီ....”

ဝိညာဉ်လဲအတတ်နိုင်ဆုံးတော့ ဆွဲဆောင်ကြည့်ရှာသေးသတဲ့ ။

“.....ဉာဏ်ပညာဆိုတာအရာအားလုံးရဲ့..အချုပ်အခြာမဟုတ်ပါလား..သခင်ရဲ့...အချစ်ဆိုတာခဏ
တာစိတ်ခံစားချက်သာမဟုတ်ပါလား...ဘဝရဲ့အစိတ်အပိုင်းတခုမျှသာဖြစ်ထိုက်ပါတယ်.....”

“.....ငါ့အတွက်တော့အချစ်ဟာဘဝ..ဘဝဟာအချစ်ပဲကွယ်...စိတ်တော့မရှိပါနဲ့..ငါ့ဝိညာဉ်ရေ...ငါ့အ
တွက်တော့အချစ်နဲ့တင်ပြည့်စုံပါပြီ.....”

ဆိုပြီးပြောပြောဆိုဆိုနဲ့တံငါသည်လူငယ်လဲ ရေအောက်နန်းကိုပြန်ဝင်ဆင်းသွားတော့ ဝိညာဉ်လဲငိုယိုပြီး
ရွံ့တော့တွေဘက်ကိုထွက်သွားရရှာပြန်သတဲ့ ။ ဒီလိုနဲ့နှစ်တစ်ပတ်လည်သွားပြန်တော့ ဝိညာဉ်ဟာသူ
သခင်ရှိရာသမုဒ္ဒရာကမ်းဘက်ကိုတခါပြန်လာရင်း အော်ခေါ်ပြန်သတဲ့ ။ မကြာခင်ပဲရေပြာလှိုင်းခေါင်းဖြူ
တွေထဲကတံငါသည်လူငယ်ထွက်လာတယ် ။

“.....မင်းရောက်လာပြန်ပလားဟေ့...ဒီတခါဘာများအကြောင်းထူးပြန်ပြီလဲ...မင်းမှာပြောစရာအထွေ
အထူးမရှိရင်တော့..ဒီကပဲနှုတ်ဆက်လိုက်ပါရစေကွယ်...ငါ့ချစ်သူဆီပြန်ရဦးမကွဲ့.....”

“.....ဒီနားကိုခဏလောက်တော့လာပါဦး.....သခင်ရယ်...ကျုပ်မြင်ခဲ့ကြုံခဲ့ရတဲ့အံ့ဩစရာတွေကိုပြောပြ
ချင်လို့ပါ.....”

ဒါနဲ့တံငါသည်လူငယ်လဲ ရေတိမ်ပိုင်းသဲရှုပ်ရှုပ်နားကိုလာပြီး သက်တောင့်သက်သာတင်ပလွှင်ခွေထိုင်
ပြီးမေးကိုလက်နဲ့ထောက်လို့ နားထောင်သတဲ့ ။

“.....ကျုပ်သခင်ဆီကနေထွက်လာတော့....တောင်ဘက်ဒက္ခိဏတိုင်းတွေဆီကိုခရီးနှင်ခဲ့တယ်...သခင်
သိတဲ့အတိုင်းပဲ..တန်ဖိုးကြီးပေ့..အဖိုးထိုက်ပေ့ဆိုတဲ့အရာတွေဟာ..တောင်ဘက်တိုင်းတွေကထွက်တာ
ကိုး...ဒါနဲ့ကျုပ်တောင်အရပ်ကိုဦးတိုက်နေတဲ့..ခရီးဝေးလမ်းမကြီးကနေခြောက်ရက်တိတိသွားလိုက်တာ
မြို့တော်အက်ရှ်တာဘက်ကိုရောက်မဲ့ဘုရားဖူးတစ်စုနဲ့ဆုံမိရော.....ကျုပ်တို့လဲမြေနှီအလိမ်းလိမ်းနဲ့သွား

လိုက်ကြတာနုနစ်ရက်မြောက်တဲ့နေ့မှာတော့..အက်ရှ်တာမြို့တော်ကိုစီးမိုးပြီးမြင်လိုက်ရတယ်..စီးမိုးမြင်ဆိုတော့အက်ရှ်တာမြို့တော်က..တောင်ကြားထဲမှာရှိတာကိုး...

သတင်းကြီးလှတဲ့မြို့တော်အက်ရှ်တာမှာ..မြို့တံခါးကိုးခုတိတိရှိသပျ...မြို့တံခါးတိုင်းရဲ့ရှေ့မှာလဲကြေးမြင်းရုပ်ကြီးတွေရှိတယ်...အင်မတန်အချိုးကျပြီးကြွားရွားလှတဲ့ကြေးမြင်းကြီးတွေဟာ..တောင်ပေါ်ကနေဘီဒူအင်ခေါ်တဲ့သဲကန္တာရထဲကအာရပ်တွေဆင်းချလာကြတိုင်းအချက်ပေးပြီးဟီလေ့ရှိသတဲ့...တကယ်တော့အက်ရှ်တာမြို့တော်ကိုချဉ်းကပ်ဖို့ဆိုတာလွယ်မှတ်လို့...မြို့ရိုးတွေကကြေးနီခင်ဗျာ...ပြအိုးတွေကိုတော့ကြေးဝါနဲ့မိုးထားတာ..ပြအိုးတိုင်းမှာလဲအင်မတန်လက်ဖြောင့်တဲ့...လေးသမားတွေစောင့်ကြပ်နေကြသေးတယ်..အဲ..မနက်အရုဏ်တက်ပြီဆိုတာနဲ့..ဧရာမမောင်းကြီးကိုမြှားနဲ့လှမ်းပစ်ပြီး..အသံပေးနိုးတတ်သလို..ညတိုင်ပြီဆိုရင်တော့ကျွဲချိုတံပိုးမှုတ်ပြီး..လုံလုံခြုံခြုံကြောင်းအသိပေးလေ့ရှိတယ်.....

ဒါနဲ့ကျုပ်လဲအက်ရှ်တာမြို့တော်ထဲဝင်မယ်ကြံတော့....အစောင့်တွေကလာရင်းကိစ္စကိုမေးတယ်...ကျုပ်လဲကျုပ်ဟာမက္ကာကိုဘုရားဖူးထွက်လာတဲ့...ဒါပစ်ရုံဖုန်းတောင်းယာစကာတစ်ဦးဖြစ်ကြောင်း..မက္ကာမှာနတ်တမန်တွေကိုယ်တိုင်..အစိမ်းရောင်ပုဝါပါးမှာငွေချည်နဲ့ထိုးထားတဲ့..ကိုရန်ကျမ်းမြတ်ကိုသွားရောက်ဦးခိုက်ဖို့အလာ..အက်ရှ်တာကိုတစ်ထောက်ဝင်နားတာဖြစ်ကြောင်း..လည်ဆည်ပြောလိုက်တယ်ဆိုရင်ပဲအံ့ဩတကြီးနဲ့ချက်ခြင်းကိုဝင်ခွင့်ပေးကြပါတယ်.....

အထဲရောက်တော့..အလှဆုံးဆိုတဲ့ဈေးတန်းထက်တောင်သာသေးသဗျို့.....သခင်သာကျုပ်နဲ့အတူရှိခဲ့ရင်သိပ်သဘောကျမှာပဲ....လမ်းကျဉ်းလေးတွေထဲမှာချိတ်ထားတဲ့ရောင်စုံစက္ကူမီးအိမ်တွေ..လေအဟုန်များကခုန်မြူးထူးနေလိုက်တာများ...ပန်းလိပ်ပြာကြီးတွေကျလို့ဗျာ..ဆည်းဆာမှိန်မှိန်ထဲမှာယိမ်းနွဲ့နေတဲ့ဝါစိမ်းနီပြာခရမ်းသွေးရွှေရောင်ပြေးတဲ့မီးအိမ်တွေဟာ....ရောင်စုံဘောလုံးလေးတွေလိုပဲအိမ်မိုးတွေပေါ်မှာတလိမ့်လိမ့်လူးလို့ရယ်...ဆိုင်တိုင်းရဲ့ရှေ့မှာဆိုင်ရှင်ကုန်သည်တွေက..ပိုးကောဇောလှလှတွေအပေါ်မှာသက်တောင့်သက်သာထိုင်လို့..မှတ်ဆိတ်ဖြောင့်ဖြောင့်မည်းမည်းကြီးတွေ...ရွှေဘော်ကြယ်ထိုးထားတဲ့ပိုးခေါင်းပေါင်းတပြောင်ပြောင်နဲ့..လက်ထဲမှာတော့မက်မုသီးရောင်ပယင်းပုတီးကိုယ်စိတ်လို့ရယ်..

အတော်ခုံတွဲလူတွေပါပဲ...တချို့ကအိန္ဒိယတောင်ပင်လယ်ကျွန်းတွေဘက်ကလာတဲ့...နှင်းရည်နဲ့...သာဆီ
အမျိုးမျိုးနဲ့...သစ်စေးမွှေးတို့...ဟိမဝန္တာကလာတဲ့ကတိုးမြစ်တို့စတာတွေကိုရောင်းနေတယ်...နှင်းဆီပန်း
ပေါင်းဆီတွေ...မုရန်ခါးတွေ...လက်သည်းခွံလောက်ပဲရှိမဲ့လေးညှင်းပွင့်တွေလဲပါတာပေါ့...တစ်ယောက်
ယောက်ကဆိုင်နားကိုရောက်လာပြီးဈေးမေးပြုပြီဆိုတာနဲ့...ဆိုင်ရှင်ကအနားကမီးသွေးမီးဖိုလေးထဲကို...
လော်ဗန်ပန်းခြောက်တချို့ပစ်ထည့်လိုက်တာများ...တခါတည်းကိုမွှေးကြိုင်အူငှာသွားတော့တာပါပဲ...ဝယ်
သူကိုဆွဲဆောင်နည်းတမျိုးပေါ့...သခင်ရဲ့...ကျုပ်လဲနဲ့သာဆိုင်တန်းတွေကြားထဲလျှောက်သွားနေတုန်း...
ကျူရီးလိုဟာရှည်ရှည်တစ်ချောင်းကိုင်ထားတဲ့...ဆီးရီးယားလူမျိုးတစ်ယောက်ကိုတွေ့မိတယ်...အံ့စရာပဲ
အဲဒီကျူရီးလိုဟာထဲကနေပြီး...အငွေ...တလူလူထွက်နေလိုက်တာ...အနံ့...ကနေ့ဦးမက်မန်းပန်းရောင်ပွင့်
ကိုမီးသင်းတဲ့အနံ့မျိုးကိုး..

တချို့ကျပြန်တော့လဲ...စိမ်းပြာရောင်တာကျွတ်မျက်ရွဲတွေမြှုပ်ထားတဲ့...ငွေလက်ကောက်တွေ...ပုလဲစေ့
လေးတွေတွဲလွဲဆွဲနေတဲ့...ကြေးခြေကျင်းတွေ...ရွှေကွပ်ကျားလက်သည်းဆွဲသီးတွေ...ရွှေချထားတဲ့ကျား
သစ်လက်သည်းတွေ...အပေါက်ဖောက်ထားတဲ့မြဲနားဆွဲတွေ...ကျောက်စိမ်းအလုံးလိုက်လက်စွပ်တွေစ
တဲ့လက်ဝတ်ရတနာတွေရောင်းတယ်...လမ်းဘေးဝဲယာကလက်ဘက်ရည်ဆိုင်တွေထဲက...ဂီတာသံသာ
သာကလွင့်ပျံ့လို့...ဘိန်းစားတွေကလဲဖြူဆုတ်နေတဲ့မျက်နှာတွေနဲ့...လမ်းသွားလမ်းလာတွေကိုတပြုံးပြုံး
နဲ့ငေးလို့...အင်း...အက်ရှ်တာဆိုတာအင်မတန်ဆန်းကြယ်တဲ့မြို့တော်ကိုး...သခင်ရဲ့...သခင်သာကျုပ်နဲ့အ
တူပါခဲ့ရင်ဘယ်လောက်တောင်...သဘောကျလိုက်မလဲ...အဲ...ဝိုင်အရက်ရောင်းတဲ့သူတွေကလဲသားရေ
အိတ်ဖောင်းကြီးတွေကိုပုခုံးပေါ်ထမ်းပြီး...လူကြားထဲမှာတိုးဝှေ့လို့ရယ်...ဝိုင်အရက်ဆိုလို့သူတို့ရောင်းတဲ့
ရီရက်ဖ်ဆိုတဲ့ဝိုင်ဟာ...ပျားရည်ထက်တောင်ချိုမြိန်ပါသေးသဗျာ...သောက်တော့မယ်ဆိုမှ...သတ္တုခွက်ထဲ
ငဲ့...ပေးလိုက်ပြီး...အပေါ်ကနေနှင်းဆီပွင့်ဖတ်ကလေးတွေကြံပေးလိုက်တာ...ကောင်းချက်တော့...

ဈေးထဲမှာတော့မျက်စိတဆုံးအသီးသည်တွေချည်းပဲ...အို...သခင်နယ်...စုံလိုက်တဲ့အသီးတွေဆိုတာလေ
ခရမ်းရောင်အသားအိအိနဲ့သဖန်းသီးမှည့်တွေ...ဝါဝင်းပြီးကတိုးနဲ့သင်းနေတဲ့သခွားမွှေးတွေ...ကမ္မလာသီး

တွေ..နှင်းဆီပန်းသီးတွေ...ဩဇာသီးစိမ်းစိမ်းထွားထွားကြီးတွေ...စပျစ်ခိုင်အဖြူရောင်တွေ..သွေးရောင်ရဲ
နေတဲ့ရွှေလိမ္မော်တွေ..ဖက်ဖူးစိမ်းရောင်အခွံနဲ့အထဲကရွှေရောင်ဝင်းနေတဲ့ရှောက်ချိုသီးတွေ...အို..စုံစေ့
အောင်တောင်မကြည့်နိုင်ပါဘူးဗျာ...ဒီမွှေးကြိုင်နေတဲ့သစ်သီးတန်းကြီးထဲဆင်တစ်ကောင်ဝင်လာတာကို
လဲမြင်မိသေးတယ်...ဆင်နှာမောင်းမှာနွှင်းနဲ့ဟင်္သာပြဒါးတို့ထားပြီးနားရွက်မှာတော့..ပိုးပိုက်အနီကလေး
အုပ်လို့ဗျာ...အဲ...ဒီလှလှပပဆင်ယင်ထားတဲ့ဆင်ကလေး..တခါတည်းအသီးတန်းနားရပ်ပြီးရွှေလိမ္မော်သီး
တွေကိုအားပါးတရယူစားတော့တာပဲဗျာ...အဲဒါကိုဆိုင်ပိုင်ရှင်ကသဘောတကျနဲ့ရယ်နေပြီး..ထပ်တောင်
ကျွေးလိုက်သေးတယ်...အင်မတန်ဆန်းတဲ့လူတွေကိုး..သူတို့များဝမ်းသာပြီဆိုရင်ငှက်ရောင်းသမားတွေ
ဆီသွားလို့လှောင်ချိုင့်ထဲကငှက်ကိုဝယ်ပြီးလွှတ်တတ်ကြတယ်...ပိုပြီးပီတိဖြစ်ရအောင်တဲ့လေ..အဲ..ဝမ်း
နည်းပြီဆိုရင်တော့..ပူဆွေးမှုကိုကြာရှည်ထိန်းထားနိုင်အောင်လို့..ကိုယ်ကိုယ်ကိုဆူးနဲ့ထိုးကြသတဲ့...အံ့
ရောဗျာ.....

ဒီလိုနဲ့မြို့တော်အက်ရှ်တာရဲ့အံ့ဘနန်းခလေ့တွေငေးမောနေရင်းနဲ့..အချိန်ဘယ်လိုကုန်သွားမှန်းတောင်
မသိလိုက်ပါဘူး...အဲ..တစ်ပတ်လောက်အကြာမှာတော့..ကျုပ်လဲထုံးစံအတိုင်းဈေးထဲလျှောက်ပတ်နေ
တုန်းလူမည်းကျွန်ကြီးတွေထမ်းလာတဲ့..အလုံပိတ်ဝေါယာဉ်တစ်စင်းကိုဈေးတန်းထဲမှာတွေ့မိသဗျာ..ဝေါ
တစ်ခုလုံးကိုရွှေချထားတဲ့ဝါးစိမ်းတွေနဲ့လုပ်ထားပြီး..ထမ်းပိုးတွေကိုတော့ဟင်္သာပြဒါးအနီလွင်လွင်သုတ်
လို့ကြေးဒေါင်းရုပ်ကြီးတွေနဲ့ကွပ်ထားတော့..အင်မတန်မျက်စိပသာဒရှိတာကိုး..သခင်ရဲ့..ဘယ်လောက်
တောင်ခမ်းခမ်းနားနားဆင်ယင်ထားလဲဆိုတော့ဗျာ..ဝေါပြတင်းပေါ်ကဇာပါးခန်းဆီးပေါ်မှာတောင်..ပိုး
တောင်မာရဲ့သက်တံ့ရောင်ပြေးနေတဲ့အခွံမာတွေနဲ့..ပုလဲတွေကိုထိုးသီးထားသေးတယ်...ကျုပ်လဲပါးစပ်
ကြီးဟပြီး..အနားကနေဖြတ်သွားတဲ့ဝေါကိုငေးမောနေတုန်း..ဝေါပြတင်းပေါက်ထဲကနေမျက်နှာဖြူဖျော့
ဖျော့နဲ့..ဆာကေးဆီးယန်းမိန်းမပျိုကကျုပ်ကိုလှမ်းပြီးပြသဗျာ.....ဒါနဲ့ကျုပ်လဲသိချင်စိတ်ပေါက်လာပြီးဝေါ
နောက်ကိုလိုက်တော့..ဝေါထမ်းသမားလူမည်းကျွန်တွေက..ကျုပ်ကိုမလိုတမာစားမလိုဝါးမလိုကြည့်ကြ
ပြီးသုတ်ခြေတင်တော့တာပဲဗျာ...ကျုပ်ကလဲဒီလောက်နဲ့တော့မမူသေးဘူးဆိုတော့...လိုက်မြဲဆက်လိုက်
တာပါပဲ.....

ဒါနဲ့နောက်ဆုံးကျတော့အဲဒီဝေါယာဉ်က..လေးထောင့်အဆောက်အဦးအဖြူကြီးတခုရဲ့ရှေ့မှာအသာရပ်
 ရော..အဲဒီအဆောက်အဦးကလဲဗျာ..ပြတင်းပေါက်မရှိဘာမရှိနဲ့မပြောကောင်းမဆိုကောင်းသချိုင်းဂူကြီး
 များကျလို့...အဲ..အလွန်သေးပြီးခေါင်းငုံ့ဝင်ရမဲ့တံခါးလေးတစ်ခုပဲရှိတယ်....ဒါနဲ့ကျွန်မည်းတွေကအဲဒီတံ
 ခါးလေးနားသွားပြီး...ကြေးနီတူကလေးနဲ့သုံးချက်ခေါက်လိုက်တော့...အစိမ်းရောင်သားရေခေါင်းပေါင်း
 နဲ့အာမေးနီးယန်းလူမျိုးတစ်ယောက်ကထွက်ကြည့်သဗျ...ပြီးတော့တံခါးဖွင့်ပေးရင်းကောဇာပါခင်းပေး
 လိုက်သေးတယ်...ဒီတော့မှဝေါထဲကဖြူဆွတ်ဝင်းမွတ်နေတဲ့..ဆာကေးဆီးယန်းမလေးကထွက်လာပြီး
 အထဲကိုဝင်သွားတော့တယ်...မဝင်ခင်ကျုပ်ကိုသေသေချာချာလှမ်းကြည့်ပြီးပြန်ပြန်ရော...အသားက
 လဲဖြူလိုက်တာ..သခင်ရယ်...အဖြူဆုံးဆိုတဲ့ပုလဲတောင်..သူနဲ့ယှဉ်လိုက်ရင်ညစ်ထပ်ထပ်ဖြစ်သွားမလို

ထင်ရတယ်.....ကျုပ်မှာသူ့အပြုံးကလေးကိုတနေကုန်ခေါင်းထဲကထုတ်မရဘူး....အဲဒီနမိတ်မရှိနမာမရှိ အဆောက်အဦးကြီးထဲကိုဝင်လိုက်သွားပြီး...ဖြူဖြူရောင်ရောင်ကလေးကိုသာထပ်တွေ့ချင်မိတော့တယ် ဒါနဲ့လထွက်တာနဲ့ကျုပ်လဲ..အဲဒီအဆောက်အဦးကြီးနားကိုပြန်သွားတော့...အဲဒီနေရာမှဘာဆိုဘာမှမရှိ ဘူးဗျို့..မျက်စိမှားရအောင်လဲကျုပ်သေချာမြင်ခဲ့တဲ့ဟာပဲ..အခုတော့ပြောင်နေတဲ့မြေကွက်လပ်ပဲရှိတယ် ဒီတော့မှအဲဒီပြုံးအလှပိုင်ရှင်ဆာကေးဆီးယန်းမကလေးဟာ.....ဘာလဲဆိုတာကိုရိပ်မိပြီးသုတ်ခြေတင်ရ တော့တယ်..အေးဗျာ...ဒီလောက်ဖြူဆုတ်နေကတည်းက..နည်းနည်းတော့သင်္ကာမကင်းဖြစ်မိသားရယ်

လဆန်းပွဲတော်ရက်တွေမှာတော့..အက်ရှ်တာဘုရင်ကလေး..နန်းတော်ကထွက်ပြီးဗလီကိုဝတ်ပြုဖို့သွား တာကိုလဲမြင်ခဲ့ရသေးတယ်..မျက်ခုံးနဲ့မှတ်ဆိတ်တွေကိုနှင်းဆီရွက်တွေနဲ့ဆေးဆိုးထားပြီး..ပါးပြင်မှာရွှေ မှုန်တို့လို့..ကုံကမံကြောင့်လက်ဖဝါးတွေဝါဝါဝင်းနေတဲ့ဘုရင်ကလေးဟာခပ်ငယ်ငယ်ပဲရှိပါသေးတယ်..မ နက်အရုဏ်တက်တာနဲ့ငွေဝတ်ရုံဆင်ပြီး..ဗလီကိုမှန်မှန်သွားလို့ဘုရားဝတ်ပြုပြီး..ညနေစောင်းတာနဲ့ရွှေ ဝတ်လုံဆင်လို့ပြန်ရောက်လာတယ်....ဘုရင်ကလေးကိုတွေ့တာနဲ့လူတွေအကုန်တခါတည်းမြေပေါ်ကို ပျတ်ဝတ်ချပြီးမော်မဖူးရဲကြဘူး..ကျုပ်ကတော့ဝိညာဉ်လဲဖြစ်..တိုင်းတပါးသားလဲဖြစ်ပြန်တော့..သူတို့ရဲ့ ဓလေ့တွေကိုဂရုမစိုက်လှပါဘူး..နေမြဲအတိုင်းပဲနေတာပါပဲ...တနေ့တော့ကျုပ်စွံပလွန်သီးဆိုင်မှာရပ်နေ တုန်းဘုရင်ကလေးဖြတ်လာပြန်တယ်...မြေပေါ်ကိုပျတ်ဝတ်မချဘဲဒီအတိုင်းရပ်နေတဲ့ကျုပ်ကိုမြင်တော့ ဘုရင်ကလေးကဆေးခြယ်ထားတဲ့မျက်ခုံးတွေကို..အသာပင့်ပြီးရပ်စောင့်သဗျ...ကျုပ်ကလဲတုတ်တုတ် မှမလှုပ်တော့မျက်နှာထားတင်းသွားပြီး..ထွက်သွားတယ်..ဒါကိုမြင်တော့လူတွေက..ကျုပ်ကိုအက်ရှ်တာ ကနေဝေးရာကိုမြန်မြန်ပြေးဖို့တိုက်တွန်းကြတယ်...ကျုပ်ကတော့ဂရုမစိုက်လှပါဘူး...ထူးထူးဆန်းဆန်း ပစ္စည်းတွေရောင်းတဲ့ကုန်သည်တွေနားသွားထိုင်နေတာပါပဲ...ဒါပေမဲ့ကျုပ်ဘာလုပ်ခဲ့တယ်ဆိုတာကိုကုန် သည်တွေလဲသိကြရော..သူတို့ယုံကြည်ကိုးကွယ်တဲ့အဆောင်ကလေးတွေ..ဘုရားဆင်းတုကလေးတွေ ကိုကျုပ်လက်ထဲထည့်လို့သူတို့နားကနေထွက်သွားဖို့..ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေးမောင်းထုတ်ကြတော့တာပဲ..

ဒါနဲ့အဲဒီညမှာကျုပ်ထုံးစံအတိုင်းသလဲသီးလမ်းမြှောင်က..လက်ဘက်ရည်ဆိုင်ထဲမှာထိုင်နေတုန်းဘုရင် ကိုယ်ရံတော်တွေရောက်လာပြီး..ကျုပ်ကိုနန်းတော်ထဲခေါ်သွားကြပါလေရော...နန်းမြို့ရိုးထဲရောက်ကြ

တော့ရင်ပြင်တွေတစ်ခုပြီးတစ်ခုဖြတ်ပြီးတိုင်း..တံခါးကြီးတွေကိုပိတ်ပြီးသံကြီးနဲ့တည်းပစ်တာသတိထားမိ
သဗျ...အတွင်းဆုံးရင်ပြင်ကတော့ဘုရင်ကလေးစံမြန်းရာနေရာထင်ပါရဲ့....အတော်ကြီးကိုခမ်းနားဆန်း
ကြယ်တဲ့အပြင်စကြိုနီလမ်းတွေနေရာအနံ့ပဲ...ဘုန်းရှင်ကံရှင်ဆိုတော့လဲနေတောင်အခမခံနိုင်ဘူးထင်ပါ
နံရံထူကြီးတွေကတော့အစိမ်းနဲ့အဝါစဉ်ချပ်တွေကျားထားတဲ့..စကျင်ကျောက်ဖြူမွတ်မွတ်ညက်ညက်ပါ
ပဲ...တိုင်လုံးချောကြီးတွေကတော့အစိမ်းရောင်စကျင်ကျောက်တွေ...ကြမ်းပြင်ကိုတော့နှင်းဆီရောင်နုနု
စကျင်ကျောက်နဲ့ပဲခင်းထားတာ...ကျုပ်ဖြင့်ဒီနန်းတော်ထဲရောက်မိတော့မှပဲစကျင်ကျောက်ဆိုတာအဖြူ
တစ်မျိုးတည်းရှိတာမဟုတ်ကြောင်းသိရတော့တယ်...ဒါမျိုးများတော့မမြင်ဖူးခဲ့ပေါင်....

ဒါနဲ့ကျုပ်ကိုရင်ပြင်ထဲဖြတ်ပြီးခေါ်လာတော့..နန်းဆောင်လေသာထဲကပုဝါပါးပါးတကိုယ်လုံးအုပ်ထားတဲ့
မိန်းမနှစ်ယောက်ကင့်ကြည့်ပြီး..ကျုပ်ကိုလှမ်းကျိန်ဆဲသဗျ...ဒါနဲ့စစ်သားတွေလဲကျုပ်ကိုဆွဲပြီးသုတ်ခြေ
တင်ကြလို့ဘယ်နှာတုံးလို့တွေးရုံရှိသေး..လုံရှည်ကြီးတွေရင်ပြင်ကျောက်ပြားတွေပေါ်ရွှီကနဲချင်ကနဲကျ
လာသံတွေထွက်လာတော့တာပဲဗျို့....အတော်ဆိုးတဲ့မိန်းမတွေဗျာ...ဒါနဲ့မကြာခင်ပဲဆင်စွယ်တံခါးကြီး
ကိုဖွင့်ပြီးရေပန်းရေအိုင်တွေနဲ့အလွန်သာယာတဲ့.....ခုနစ်ဆင့်လှေကားထစ်ဥယျာဉ်ကြီးတစ်ခုဆိုကိုခေါ်
သွားကြတယ်....အထဲမှာတော့ကျူးလစ်ပန်းတွေ..လစန္ဒာပန်းတွေ...ငွေရောင်အနားနဲ့ရှားစောင်းလက်
ပတ်ပင်တွေဝေဆာနေတာပဲ...သလင်းလိုကြည်လင်နေတဲ့ရေပန်းတွေကလဲ..လရောင်ထဲမှာလက်လက်
ထလိုရယ်...ဆိုက်ပရပ်စ်ကျောက်ပန်းပင်ကြီးတွေကတော့ထိုးထိုးထောင်ထောင်နဲ့..မီးငြိမ်းစပြုနေတဲ့မီး
တိုင်ကြီးတွေလိုပဲမည်းလို့...ဒီအပင်အုပ်ကြီးထဲကနေမြေလူးငှက်ကလေးတစ်ကောင်...သီချင်းဆိုနေတာ
တောင်ကြားခဲ့ရသေးတယ်....ဥယျာဉ်အဆုံးမှာတော့ဘုံဆောင်မြင့်လှလှလေးတစ်ခုရှိတယ်...ကျုပ်ကိုအဲ
ဒီဘက်ဦးတည်ပြီးခေါ်လာကြတော့...မိန်းမစိုးနှစ်ယောက်မှောင်ရိပ်ထဲကနေထွက်လာကြိုကြသဗျ..ဝပြ
ပြီကိုယ်ခန္ဓာကြီးတွေတန့်.န့်.န့်သင်းကွပ်ကြီးတွေဟာ...ရွှေမှုန်တို့ထားတဲ့မျက်ခွံအိတွဲတွဲကြီးတွေကို..တ
ဖျတ်ဖျတ်ခတ်လို့ကျုပ်ကိုအထူးတဆန်းကြည့်သေးတယ်..သူတို့ထဲကတစ်ယောက်က..ကျုပ်ကိုခေါ်လာ
တဲ့ကိုယ်ရံတော်တပ်မှူးကလေးကိုအနားဆွဲခေါ်ပြီး ခပ်တိုးတိုးမေးမြန်းနေတုန်း..နောက်တစ်ယောက်က
တော့..မရမ်းရောင်ကြွေရည်သုတ်ဘဲဥပုံဘူးဝိုင်းလေးထဲက..လျှာပွတ်ဆေးမွှေးလုံးကလေးတွေကိုတယု
တယနဲ့ထုတ်ယူပြီးတကျွတ်ကျွတ်ဝါးလို့ချည်းနေတာပဲ..အတော်ဆန်းတဲ့သူတွေလို့ဆိုရမယ်.....

ခဏနေတော့တပ်မှူးကလေးက..စစ်သားတွေကိုနန်းတော်ဘက်ကိုပြန်လွှတ်လိုက်တော့...မိန်းမစိုးကြီး
နှစ်ယောက်ပါလိုက်သွားကြရော...တအိအိနဲ့သွားနေကြရင်းလမ်းတစ်လျှောက်ချုံတွေပေါ်ကမှည့်ရွှမ်းနေ

တံ့ပိုးစာသီးတွေကိုလဲလှမ်းဆွတ်ကြသေးတယ်...ပြီးတော့ရုတ်တရက်ပဲမိန်းမစိုးတစ်ယောက်ကကျုပ်ကို လှည့်ကြည့်ပြီးကောက်ကျစ်လှတဲ့အပြုံးမျိုးနဲ့ရိတ်တိတ်ပြုံးပြသပျ...ခဏနေတော့တပ်မှူးလေးကကျုပ်ကိုဘုံ ဆောင်မြင့်အထဲကိုခေါ်သွားတယ်...ကျုပ်လဲခပ်အေးအေးလိုက်သွားတာပါပဲ...ခန်းဆီးထူထူကြီးတွေကို ဆွဲဖယ်လိုက်တော့အထဲကခြင်သံ့ ရေသလွန်ပေါ်မှာ....ဘုရင်ကလေးကသက်တောင့်သက်သာထိုင်နေ တယ်..လက်ကောက်ဝတ်ပေါ်မှာလဲတိုက်သိမ်းတစ်ကောင်တင်လို့...သူ့အနောက်မှာတော့ကြေးဦးပေါင်း ကြီးတပြောင်ပြောင်နဲ့နားကွဲကြီးမှာနားဇောင်းဇရာမကြီးဝတ်လို့...ကိုယ်တစ်ပိုင်းကျွတ်နဲ့အီရစ်ပြည်သား နှူဘီယန်လူသန်ကြီးရပ်လို့နေတယ်....သလွန်အနားကစားပွဲပေါ်မှာတော့ပြောင်လက်နေတဲ့သံမဏိခါး ကောက်ကြီးကိုတင်ထားသေး...အင်မတန်ထက်မြိနေမဲ့ဟာကြီးပျ...ဒါနဲ့ကျုပ်တို့ဝင်လာတာမြင်မြင်ချင်းပဲ ဘုရင်ကလေးကမျက်မှောင်ကုတ်ပြီးမေးတော့တာပဲ....

".....မောင်မင်းကဘယ်ပြည်သားလဲကွ...ငါကိုယ်တော်မြတ်ဟာ...မြို့တော်အက်ရ်တာရဲ့ ဘုရင်ဆိုတာ မင်းမသိဘူးလား...ငါ့ရှေ့မှာဘယ်သူမှမတ်မတ်ရပ်လို့မနေခုံကြဘူးကွဲ့...တယ်စော်ကားသကိုး....."

ဆိုပြီးပြောပြောဆိုဆိုအချက်ပြလိုက်တော့ နှူဘီယန်လူသန်ကြီးလဲစားပွဲပေါ်ကခါးကောက်ကြီးကိုလှမ်း ယူပြီးကျုပ်ကိုဝင်ခုတ်ပါလေရော...ထက်လွန်းလို့အေးစက်ပြီးပြာလဲနေတဲ့သံမဏိအသွားဟာကျုပ်ရဲ့ခါး တစ်ပိုင်းထဲကိုရှိကနဲဖြတ်ဝင်သွားတော့တယ်...ခုတ်တဲ့အရှိန်ပြင်းလွန်းလို့နှူဘီယန်ကြီးတောင်..ရုတ်တ ရက်ကြမ်းပြင်ပေါ်အားလွန်ကျသွားသေးတယ်....အားလွန်ကျဆိုတော့သူကကျုပ်ကိုယ်ထဲကိုဖောက်ဝင် သွားတာကိုး...ဒါနဲ့သူ့ကိုယ်တိုင်ခါးလည်ကနေအားပါးတရခုတ်ချလိုက်သူကဘယ်နှယ်မှမနေပေမဲ့..ကျုပ် ဘာမှဖြစ်မသွားတာမြင်လိုက်ရတော့...နှူဘီယန်ကြီးဟာတော်တော်ကြောက်သွားဟန်နဲ့...ကုန်းရုန်းထ ပြီးသလွန်နောက်ထဲဝင်သွားတော့တာကိုး..ကိုယ်ရေးကြုံတော့လဲသက်လုံမကောင်းနိုင်တော့ဘူးထင်ပါ ဘုရင်ကလေးကတော့တော်တော်သတ္တိကောင်းတယ်ဆိုရမယ်ပျ...ဆတ်ကနဲထပြီးအနားကလက်နက် စင်ပေါ်ကလုံရည်ကိုဆွဲပြီးလှမ်းပစ်ရော...ကျုပ်လိုဝိညာဉ်ကိုများဒီလိုစမ်းလို့..သခင်ရယ်..ကျုပ်လဲလုံကို လေထဲတင်လှမ်းဖမ်းလိုက်ပြီးနှစ်ပိုင်းချိုးပစ်လိုက်တော့...လေးကိုလှမ်းဆွဲပြီးမြှားနဲ့ပစ်ပြန်ရောတခါ...မြှား ကိုလဲကျုပ်ကပုတ်ထုတ်လိုက်ပြန်တော့...ဘုရင်ကလေးကဘာလုပ်တယ်မှတ်တုံး.....သခင်ရေ.....သခင်

တို့လူတွေရဲ့ရက်စက်ပုံပြောပါတယ်...ခါးကြားကခါးမြှောင်ကိုဆွဲထုတ်ပြီး...ကျုပ်တို့တိုက်ခိုက်နေကြတာ ကိုကြောက်ကြောက်လန့်လန့်နဲ့...ရပ်ကြည့်နေတဲ့နျူဘီယန်ကြီးရဲ့...လည်မျိုကိုထိုးခွဲလိုက်တော့တာပဲဗျို့။ ကျုပ်ကိုဘယ်လိုမှမသုတ်သင်နိုင်တော့..သူ့အရှက်ကွဲခဲ့တာကိုတခြားသူမသိစေချင်လို့နှုတ်ပိတ်တာပေါ့ လေ..ခမြာကြီးလဲခေါင်းကိုရိုက်ပြားခံရတဲ့မြွေလိုပဲတွန့်လိမ်ပြီး...ပါးစပ်ကသွေးမြှုပ်တွေအန်ထွက်လို့သေ ပွဲဝင်ရှာတယ်...အံ့ရောဗျာ....ဒီတော့မှဘုရင်ကလေးလဲနဖူးပေါ်ကစို့နေတဲ့ချွေးတွေကို..ခရမ်းရောင်ပိုးဇာ ပုဝါလေးနဲ့အသာတို့သုတ်လို့...ကျုပ်ဘက်ကိုလှည့်ပြီးခပ်အေးအေးမေးသဗျ...။

".....အသင်ဧည့်သည်ကဘယ်သူများပါလိမ့်...ဘုရားသခင်ကလွတ်လိုက်တဲ့တမန်တော်များလား..ဒါမှ မဟုတ်တမန်တော်ရဲ့သားတော်လား.....ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်အသင့်ကိုကျွန်ုပ်ရန်မပြုလိုတော့ပါဘူး.....သို့ပေမဲ့ ကျွန်ုပ်ရဲ့မြို့တော်ကနေအမြန်ထွက်သွားပေးဖို့မေတ္တာရပ်ခံချင်ပါတယ်....ရွှေဂူတစ်ခုတည်းမှာခြင်သော်လည်း ကောင်စိုးစံဖို့မဖြစ်နိုင်ပေဘူး..ဒီတော့အသင်ကဧည့်သည်ပီပီလာရာအရပ်ကိုသာပြန်စေချင်ပါတယ်....."

".....ကောင်းပြီလေ....မြို့တော်အက်ရှ်တာရဲ့ကြွယ်ဝချမ်းသာသမျှထဲကထက်ဝက်ကိုသာပေးလိုက်ပါ.. ကျုပ်ဒီညပဲထွက်သွားပါ့မယ်..."

ကျုပ်ဒီလိုပြောလိုက်တော့...ဘုရင်ကလေးကသဘောတူဟန်နဲ့...ကျုပ်လက်ကိုဆွဲလို့ညယျာဉ်ဘက်ကို ခေါ်လာတယ်...ကျုပ်အလောင်းဆွဲထုတ်ပစ်ဖို့စောင့်နေဟန်တူတဲ့တပ်မှူးကလေးနဲ့..သင်းကွပ်မိန်းမစိုး ကြီးတွေလဲဘုရင်ကလေးနဲ့ကျုပ်ကိုမြင်တော့..အလန့်တကြားနဲ့မြေပေါ်ကိုဒူးထောက်ကျကုန်တော့တာ ပဲ..ဘုရင်ကလေးကတော့ကျုပ်မြန်မြန်ထွက်သွားအေးရောဆိုတဲ့ပုံမျိုးနဲ့..ခဲဝင်မှုန်ကျောက်နံရံထူထူကာ လို့ကြေးနီကွပ်ထားတဲ့ရှစ်မြှောင်ချိုးနန်းဆောင်တစ်ခုဆီကိုခေါ်သွားတယ်...ကြေးကွပ်မျက်နှာကြက်ပေါ် မှာတော့လမီးအိမ်လှလှတွေဆွဲလို့..သခင်ရဲ့...ဘုရင်ကလေးကနံရံတစ်ခုကိုအသာလဲတို့လိုက်ရော...မီး တိုင်တွေထိန်နေအောင်ထွန်းညှိထားတဲ့...စကြိုလမ်းတစ်ခုပေါ်လာသဗျ...ဝင်လမ်းတစ်ဖက်တစ်ချက်က နံရံကလိုင်ပေါက်တွေထဲမှာတော့..ငွေဒင်္ဂါးအပြည့်နဲ့အရက်အိုးတွေများ...နှုတ်ခမ်းချင်းကိုထိလို့ရယ်..ဒါနဲ့ ကျုပ်တို့လမ်းတစ်ဝက်ရောက်လာတော့..ဘုရင်ကလေးကစကားဝှက်တစ်မျိုးဖြစ်ဟန်တူတာကိုလဲရွတ်

လိုက်ရော...ဂဝံကျောက်တံခါးကြီးကကျွန်ုပ်ကနဲပွင့်သွားတော့တာပါပဲ...ကျုပ်တို့မှာတံခါးနောက်ကွယ်ကစိန်
ရွှေငွေရတနာတွေရောင်ပြန်ဟပ်ပြီး...မျက်စိစူးလွန်းလို့မျက်နှာကိုတောင်ကာထားရတယ်ဆိုရင်ယုံတော့
ဗျို့...တကယ်ကျုပ်အပိုမပြောဘူး.....

မြို့တော်အက်ရှတာရဲ့ ဘဏ္ဍာတိုက်လို့ခေါ်လို့ရမဲ့..ဒီအခန်းရဲ့ကြွယ်ဝပြီးပြက်မှုကိုတော့စကားလုံးနဲ့ဖော်
ပြဖို့တောင်မဖြစ်နိုင်ဘူး...အခန်းကြမ်းပြင်တခုလုံးမှာပုလဲတင်းပေါင်းမြောက်များစွာမို့မောက်ဖိတ်လျှံကျ
နေတဲ့ကမ္ဘာလိပ်ခွံတွေ..ဧရာမလကျောက်တွေ..သွေးခဲတွေလိုပြန်ကြဲနေတဲ့ပတ္တမြားတုံးတွေ..ဆင်သား
ရေအိတ်တွေထဲကရွှေစတွေ...သားရေဘူးတွေထဲကရွှေမှုန့်တွေဆိုတာခြေချစရာမရှိဘူး..မြင်စေ့ချင်စမ်း
ပါ့ဗျာ...သလင်းခွက်ကြီးတွေထဲကမဟူရာဖလားမျက်ရွဲတွေ...ကျောက်စိမ်းခွက်တွေထဲကနီလာတွေများ
နေရာအနှံ့လဲပြိုပြန်ကြလို့..ဖိတ်တစ်ဝက်စင်တစ်ဝက်ပဲ...အင်မတန်ပါးတဲ့ဆင်စွယ်လင်ပန်းကြီးတွေထဲ
ကမြလုံးချောကြီးတွေများဗျာ..စပျစ်စိမ်းခိုင်ကြီးတွေကျလို့ရယ်..အခန်းထောင့်ကပိုးအိတ်ကြီးတွေထဲမှာ
တော့စိမ်းပြာရောင်တာကျိုက်မျက်ရွဲတွေ..ငှက်ပျောညွန့်ရောင်ပြောင်ခေါင်းစိမ်းတွေကိုသိပ်ထည့်ထားပုံ
နဲ့ပေါက်ပြဲထွက်ပြီးယိုဖိတ်အန်ကျလို့...ဆင်စွယ်ဧရာမကြီးတွေကတော့ခရမ်းဆွဲရတနာပုံကြီးတွေကြား
ထဲပစ်စလက်ခတ်ကြလို့..မျောကျောက်တွေ..ကြောင်ကျောက်တွေဆိုတာကတော့အပုံလိုက်အပုံလိုက်
ပါပဲ...ဆီဒါသားတိုင်လုံးကြီးတွေမှာတောင်..ပျားရည်ရောင်လင့်ကျောက်တွေကို...ကြိုးနဲ့သီပြီးဆွဲထားရ
တယ်ဆိုတော့စဉ်းစားသာကြည့်တော့..သခင်...ဘဲဥပုံခိုင်းပြားကြီးတွေထဲလဲအနီရောင်..မြက်စိမ်းရောင်
နတ်သွေးကျောက်တွေအပြည့်အသိပ်ထည့်လို့...အခုပြောသမျှဟာအခန်းတခုလုံးရဲ့ ဆယ်ပုံတစ်ပုံစာမြင်
မိသလောက်ကိုပုံဖော်ပြတဲ့သဘောပါပဲ...မျက်စိကျိန်းလွန်းလို့နဲ့ အောင်လဲမကြည့်နိုင်ဘူး..သခင်ရဲ့...ဘု
ရင်ကလေးကမျက်စိကိုကာထားတဲ့..လက်ကိုခဏဖြုတ်ပြီးလက်ဝှေ့ယမ်းပြရင်းဆိုတယ်.....

".....ဒါကျွန်ုပ်ရဲ့ ဘဏ္ဍာတိုက်ပါပဲ...ကျွန်ုပ်ရဲ့ ကတိအတိုင်းဒီစည်းစိမ်တစ်ဝက်ကိုအသင်ပိုင်သွားပါပြီ...
ဒီရတနာတွေကိုထုပ်ပိုးသယ်ဆောင်ပြီးတကမ္ဘာလုံးအနှံ့..သင်သွားလိုရာသွားနိုင်ဖို့အတွက်ကုလားအုတ်
သမားတွေနဲ့ကုလားအုတ်တွေကိုလဲပေးသနားပါဦးမယ်...ဆိုတော့အသင်ဧည့်သည်ဟာဒီရတနာတွေကို
ယူငင်ပြီးအရုဏ်မတက်မီခရီးစမှဖြစ်ပေလိမ့်မယ်...ဒီမြို့တော်မှာကျွန်ုပ်ရဲ့ အာဏာစက်မလွှမ်းမိုးနိုင်တဲ့အ

သင့်ကြောင့်ကျွန်ုပ်ရဲ့ခမည်းတော်နေမင်းကြီးအရှက်မရခင်..မြို့တော်အက်ရှ်တာကနေအမြန်သာထွက်
သွားပေးပါတော့.....”

ဒါပေမဲ့ကျုပ်ကိုဒီလိုလွယ်လွယ်နဲ့..နှင်လို့ရရိုးလား...သခင်ရယ်...ကျုပ်လဲခပ်တင်းတင်းပဲပြန်ပြောလိုက်
တယ်.....

“.....ဒီရွှေငွေကျောက်မျက်ရတနာတွေကိုကျုပ်ကဘာလုပ်ရမှာလဲ..ဘုရင်လေးရဲ့.....လေးကလေးပါ
သဘိနဲ့ဗျာ..နေမြဲအတိုင်းသင့်ဘဏ္ဍာတိုက်ထဲမှာသာထားလိုက်ပါ...သို့ပေမဲ့သင့်ရဲ့လက်ပေါ်ကလက်စွပ်
ကိုတော့ကျုပ်မျက်စိကျမိပါတယ်...အဲဒါကိုပဲပေးလိုက်ပါတော့...ကျုပ်ချက်ချင်းကိုထွက်သွားပါ့မယ်...ကဲ
ဘယ်နှယ်လဲ.....”

“.....အို...ရွှေငွေတွေကိုတော့အရေးမမူဘဲ..ဘယ်နှယ်ကြောင့်ဒီခဲလက်စွပ်ကိုမှလာမျက်စိကျနေရတာ
ပါလိမ့်...ဒီကစည်းစိမ်တစ်ဝက်ကိုသာ..အသာတကြည်ယူငင်လို့ထွက်သွားပါတော့...အဆွေတော်.....”

“.....ခဲဆိုလဲခဲပေါ့လေ...ကိုင်း..ပြောင်ပြောင်ပဲဖွင့်ပြောပါရစေ...သင့်လက်စွပ်အတွင်းထဲမှာရေးခြစ်ထား
တဲ့စာနဲ့သူ့အညွန့်ကိုကျုပ်လိုချင်လို့ပဲ...အဲဒီလက်စွပ်ဟာဘာဆိုတာကိုလဲ..ကျုပ်သိသဗျာ..ဒီတော့အဲဒီ
လက်စွပ်ကိုမှမရရင်..ကျုပ်ဒီမြို့မှာပဲအခြေချနေတော့မဗျာ...”

ကျုပ်ရဲ့စကားကိုကြားတော့..ဘုရင်ကလေးဟာတုန်ရီသွားပြီးဆိုရှာသဗျာ..။

“.....ကဲလေ...ရတနာတစ်ဝက်တွေဘာတွေလုပ်မနေပါနဲ့...ဘဏ္ဍာတိုက်တစ်ခုလုံးကိုသာယူလိုက်ပါ
အဆွေတော်...ဒါဟာအက်ရှ်တာရဲ့စည်းစိမ်အကုန်ပါပဲ....မြန်မြန်သာထွက်သွားပါတော့.....”

ဒီတင်ကျုပ်လဲမလုပ်သင့်တဲ့အလုပ်ကိုလုပ်လိုက်မိတာပဲ...ကျုပ်ဘာလုပ်ခဲ့သလဲဆိုတာကတော့အရေးမကြီးပါဘူးလေ...ထားပါတော့...အရေးကြီးတာကဒီကနေတစ်ရက်ခရီးလောက်သွားရတဲ့ဂူထဲမှာ..လိုတရခဲလက်စွပ်ကလေးကို..ကျုပ်ဝှက်ထားခဲ့တယ်...သခင်ရဲ့.....အဲဒီလိုတရတဲ့လက်စွပ်ကိုပိုင်ဆိုင်သူဟာတလောကလုံးကဘုရင်ဧကရာဇ်တွေထက်...အဆအရာအထောင်ပိုပြီးကြွယ်ဝချမ်းသာလာလိမ့်မယ်....ဆိုတော့လောကကြီးရဲ့စည်းစိမ်မှန်သမျှကိုအပိုင်ရယူဖို့သွားကြစို့လား..သခင်...ကျုပ်ကိုသခင်ကိုယ်ထဲပြန်ဝင်ခွင့်ခကာသာပေးပါ....သခင်ကိုအားလုံးကဦးညွှတ်ရမဲ့စည်းစိမ်ချမ်းသာရှိရာကိုကျုပ်ခေါ် သွားပါ့မယ်...”

ဒါပေမဲ့တံငါသည်လူရွယ်က ရယ်မောရင်းငြင်းပြန်ပါသတဲ့ ။

“...ငါ့အတွက်တော့အချစ်ဟာ..စည်းစိမ်ဥစ္စာနေတွေထက်ပိုပြီးတော့..အရေးကြီးပါတယ်ကွယ်...ရေပြာနန်းသူချစ်နမကငါ့ကိုအကြွင်းမဲ့ချစ်ရှာတယ်...ဒါဆိုရင်ကိုလုံလောက်ပါပြီ...”

“.....ဘယ်ဟုတ်မလဲ..သခင်...အချစ်ဆိုတာမျိုးကမတည်မြဲပါဘူး...လောကမှာစည်းစိမ်ချမ်းသာကသာအရေးကြီးဆုံးမဟုတ်ပါလားဗျာ..သခင်သာအချမ်းသာဆုံးသူကြွယ်ကြီးဖြစ်လာရင်..အလှဆုံးဆိုတဲ့မိန်းမပျိုတွေကိုမရေမတွက်နိုင်အောင်..ဝယ်ယူသိမ်းပိုက်နိုင်ပါသေးတယ်..အချစ်နဲ့ရမ္မက်ဟာဘာများကွာလို့လဲ....”

“.....ဪ...သနားစရာဝိညာဉ်ရယ်.....မင်းအချစ်အကြောင်းကိုနားမလည်သေးပါဘူး...ငါ့ဘဝမှာအချစ်ရှိရင်ပြည်စုံပါပြီ...ဘာမှထပ်မလိုတော့ပါဘူး...ကဲ....သွားပေးဦးတော့.....”

ဆိုပြီးတံငါသည်လေးက သမုဒ္ဒရာလှိုင်းခေါင်းဖြူကြီးတွေကြားထဲထိုးဆင်းလို့ သူ့ချစ်သူရှိရာရေအောက်နန်းတော်ကိုပြန်သွားတော့သတဲ့ ။ ဝိညာဉ်လဲ ငိုရိုက်ရင်းညွှန်တော့တွေဘက်ကို ထွက်သွားရပြန်တော့တယ် ။ ဒီလိုနဲ့သူ့သခင်နဲ့ခန္ဓာကိုဆုံးရှုံးတဲ့ တတိယမြောက်နှစ်အကုန်မှာတော့ ထုံးစံအတိုင်းဝိညာဉ်ဟာ ကမ်းစပ်ကိုရောက်လာပြန်ပြီး သူ့သခင်တံငါသည်လေးကိုခေါ်ပြန်ပါသတဲ့ ။ မကြာပါဘူး ။ တံငါသည်လူ

ရွယ်လှိုင်းတွေကြားကနေထွက်လာပြီး မေးတယ် ။

".....ဟင်..မင်းရောက်လာပြန်ပလား..တစ်နှစ်တစ်နှစ်အချိန်တွေကုန်သွားတာ..မြန်လိုက်တာကွယ်...
ကဲ...ဘာပြောမှာလဲ...မြန်မြန်ပြောကွဲ့...ငါရေပြာနန်းကိုပြန်ရဦးမှာ....."

".....ဒီနားကိုခဏလာပါဦး..သခင်ရယ်...မနှစ်ကတစ်နှစ်လုံးကျုပ်လှည့်လည်သွားလာနေတုန်း..မြင်ခဲ့
ကြုံခဲ့ရတဲ့ထူးဆန်းအံ့ဩဖွယ်အရာတွေကို..ပြောပြချင်လို့ပါ....."

ဒါနဲ့တံငါသည်လူရွယ်လဲ ရေတိမ်ပိုင်းကိုလာပြီးပလုံစီထနေတဲ့ကမ်းစပ်သဲတရုပ်ရုပ်ရေစပ်စပ်ထဲမှာ သက်တောင့်သက်သာထိုင်လို့နားဆင်ပါသတဲ့ ။

“.....ကျုပ်မနှစ်ကရောက်ရာပေါက်ရာလျှောက်သွားတုန်း...မြို့လေးတစ်မြို့ကိုရောက်ခဲ့တယ်ဗျ...အဲဒီ မြို့ရဲ့မြစ်ကမ်းပေါ်ကတည်းခိုခန်းလေးတစ်ခုမှာ..တစ်ထောက်ဝင်နားခဲ့တယ်...တည်းခိုခန်းလေးတစ်ခု လုံးကတော့သင်္ဘောသားတွေနဲ့ချည်းပြည့်နေတာပါပဲ...အောက်ထပ်ကထမင်းစားခန်းထဲမှာ..အရောင် နှစ်မျိုးယှက်နေတဲ့အရက်ကိုကျိုက်ချလိုက်ကြ...မုယောပေါင်မုန့်ကိုဖွဲဝါးလိုက်ကြ...ရှုလကာရည်နဲ့ကရ ဝေးခတ်ထားတဲ့ငါးဆားနယ်နဲ့မြည်းလိုက်ကြပေါ့...အို...သိပ်မြိန်တာပါပဲ..ဒါနဲ့ကျုပ်တို့လဲဆူညံပျော်ရွှင် နေကြတုန်း..သားရေကော်ဇောကြီးတစ်လိပ်ကိုပွေ့လို့...ပယင်းစွယ်နှစ်စွပ်တဲတဲပျတ်စောင်းကလေးပိုက် ထားတဲ့အဖိုးကြီးတစ်ယောက်ဝင်ချလာသဗျ...ဒါနဲ့ကျုပ်တို့လဲအံ့အားသင့်ပြီးကြည့်နေကြတုန်း..အဖိုးအို ကတခါတည်းသားရေကော်ဇောလေးကိုခင်းတဲ့ပြီး..ပျတ်စောင်းကိုလက်ခတ်နဲ့လဲခတ်လိုက်ရော..မျက် နှာကိုပုဝါဖုံးထားတဲ့မိန်းကလေးတစ်ယောက်ပြေးဝင်လာပြီး...ကော်ဇောပေါ်မှာညက်ညက်ညောညော ကတော့တာပဲ....သူကလေးရဲ့မျက်နှာကိုတော့ဇာပုဝါပါးနဲ့အုပ်ထားပါရဲ့..သို့ပေမဲ့ဖယောင်းလိုဖြူနုဝင်း မွတ်နေတဲ့ခြေထောက်ကလေးတွေကတော့...ဗလာဟင်းလင်းပါပဲ....ခိုဖြူကလေးတွေလိုအသံတချက် မထွက်ပဲကုန်နေတဲ့ခြေထောက်ကလေးတွေ..ဘယ်လောက်လှပအချိုးကျသလဲဆိုတာတော့..ပြောမ ကုန်နိုင်ဘူး...သခင်ရေ...ခြေဖဝါးလေးတွေများဗျာ..နထွေးနီရဲလို့အကြာစိမ်းပြာကလေးတွေယှက်ဖြာ နေရှာသေးတယ်..ခြေဖဝါးလေးကော့နေပုံ...ခြေချောင်းကလေးတွေအင်မတန်နုနယ်ပုံများ..အခုတောင် ပြန်မြင်ယောင်မိပါသေးတယ်ဗျာ...တကယ်ပါ..သခင်ရယ်..ကျုပ်တကမ္ဘာလုံးအနှံ့လဲရောက်ခဲ့ပြီးပါပြီ..လှ ပေဆိုတဲ့မိန်းကလေးတွေလဲတွေ့ခဲ့ပေါင်းများလှပါပြီ...ဒီကချေသည်ကလေးရဲ့ခြေအစုံလိုတင့်တယ်တာ တော့မမြင်ခဲ့ဖူးရိုးအမှန်ပဲ..အဲဒီကချေသည်ကလေးနေတဲ့မြို့ကဒီကနေတစ်ရက်ခရီးပဲဝေးတယ်...သခင် ရဲ့...ကျုပ်တို့သွားကြည့်ကြရအောင်လား...သူ့ခြေထောက်ကလေးတွေကိုမှမမြင်ဖူးရင်..သခင်လူဖြစ်ရုံးရ ချည်ရဲ့..လာပါဗျာ...တစ်ရက်တည်းပဲဟာ...နှင်းဆီပန်းဖတ်ကြွေသလိုညံ့သက်သိမ်မွေ့လှတဲ့..ခြေလှလှ လေးတွေနဲ့မိန်းကလေးရဲ့အကကိုသွားရှုစားကြရအောင်ပါ...ကမ်းစပ်နားကိုလာခဲ့ပါ..သခင်..ကျုပ်သခင် ကိုယ်ထဲဝင်လို့..ကချေသည်ကလေးရှိရာမြို့ကိုလမ်းပြပါရစေ.....”

ဒီတင်စည်းစိမ်ဥစ္စာနဲ့ရော ၊ ဉာဏ်ပညာနဲ့ပါဘယ်လိုမှဆွဲဆောင်လို့မရခဲ့တဲ့တံငါသည်ကလေးက စိတ်ပြောင်းစပြုလာပါသတဲ့ ။ သူ့ချစ်သူရေသူမကလေးမှာခြေထောက်မှမရှိတာကိုး ။ သူကလေးဟာသီ ချင်းဆိုကောင်းပေမဲ့ခြေထောက်မရှိတဲ့အတွက်ကလဲမကနိုင်ရှာဘူး ။ ဒါနဲ့တရက်ပဲဟာ ၊ ပြီးတာနဲ့ရေသူ မကလေးဆီအမြန်ဆုံးပြန်လာမှာပေါ့လို့ တွေးပြီးရယ်မောလို့ဝိညာဉ်ရှိရာကမ်းစပ်ကိုတက်သွားပါသတဲ့ ။ သူလဲလက်အစုံကိုဆန့်တန်းလို့ဝိညာဉ်ကိုပြန်လာခွင့်ပြုလိုက်ရော သူ့ဝိညာဉ်ဟာဝမ်းသာလွန်းလို့ငိုယိုပြီး တခါတည်းသူ့ခန္ဓာဟောင်းဆီကိုပြေးဝင်ခိုလှုံတော့တာပဲ ။ တံငါသည်လူငယ်လဲ သဲပြင်ပေါ်မှာသူ့အရိပ် ပြန်ပေါ်လာတာကိုမြင်လိုက်ရပါသတဲ့ ။ ဒါနဲ့သူ့ဝိညာဉ်ကဆိုတယ် ။

".....သခင်ရေ...သွားကြပါစို့ရဲ့...တော်ကြာသခင်ချစ်သူရဲ့အမျိုးအနွယ်ရေသူတွေရောက်လာပြန်လို့.. ကျုပ်တို့ရဲ့အစီအစဉ်ပျက်သွားပါဦးမယ်...အမြန်ခရီးစကြပါစို့...."

ဒါနဲ့အဲဒီညတစ်ညလုံးလရောင်အောက်မှာ တံငါသည်နဲ့သူ့ဝိညာဉ်တို့ခရီးနှင့်ကြတော့တာပဲ ။ နောက်တနေ့လဲတနေ့ကုန်နီးပါးသွားလို့ ညနေစောင်းခါနီးမှာတော့မြို့ကြီးတစ်မြို့ကိုရောက်လာကြပါ သတဲ့ ။ ဒါနဲ့တံငါသည်ကလေးလဲ မေးကြည့်တာပေါ့ ။

".....ဟေ့...ဒီမြို့ဟာမင်းပြောတဲ့ကချေသည်လေးရှိတယ်ဆိုတဲ့မြို့လားကွဲ့....."

"...မဟုတ်ဘူး...သခင်ရဲ့...အဲဒါကနောက်တမြို့မှာဗျ...သို့ပေမဲ့ကိစ္စမရှိပါဘူးလေ...ရောက်လာမှတော့ ခဏဝင်ကြည့်ရအောင်ပါ....."

ဒါနဲ့သူတို့လဲမြို့ထဲကလမ်းတွေကို လျှောက်ကြည့်ကြရင်းနဲ့ တနေရာကလက်ဝတ်ရတနာရောင်းတဲ့ဆိုင် လေးတစ်ဆိုင်ရဲ့ရှေ့မှာ အတော်နုနယ်လှပတဲ့ငွေခွက်ကလေးတစ်ခုကိုမြင်မိကြသတဲ့ ။ ဒီတင်ဝိညာဉ်က အဲဒီငွေခွက်ကလေးကို အလစ်သုတ်ဖို့တံငါသည်ကလေးကိုအတင်းတိုက်တွန်းတော့တာပဲ ။

“.....ဟင်....ငွေခွက်ကလေး....လှကလှသန့်....ပွတာပဲ..သခင်ရေ...ဟိုမှာဆိုင်ရှင်ကလဲဟိုဘက်ကို
ငေးနေတယ်...အမြန်ကောက်ပြီး..အဝတ်ထဲထိုးထည့်လိုက်...လုပ်ပါသခင်ရဲ့...မြန်မြန်မြန်မြန်.....”

တံငါသည်လေးကလဲ မှိုင်းမိနေသလိုမျိုးမငြင်းဆန်နိုင်ပဲခိုးမိတော့တယ် ။ ဒါနဲ့ငွေခွက်ကလေးကိုသူ့အ
ဝတ်ကြားထဲထည့်ပြီး အဲဒီမြို့ကနေခွေးပြေးဝက်ပြေးပြေးခဲ့ကြရပါရော ။ ဒါနဲ့မြို့ကနေ အတော်ဝေးဝေး
ကိုရောက်မိကြတဲ့အခါမှ တံငါသည်လေးလဲပုံမှန်စိတ်ပြန်ဝင်လာပြီး ငွေခွက်ကိုလွှင့်ပစ်ရင်းသူ့ဝိညာဉ်ကို
အပြစ်တင်တော့တယ် ။

“.....ဟ...ဝိညာဉ်ရဲ့....မင်းကဘယ်နှယ်ကြောင့်ငါ့ကိုမကောင်းတာလုပ်ဖို့..တိုက်တွန်းရတာတုန်း...ကံ
သီပေလို့ပေါ့ကွာ...မိများမိသွားခဲ့ရင်..ငါတော့ရာဇဝတ်သားဖြစ်ပြီး..ငါ့ရေသူမလေးဆီမပြန်နိုင်ပဲဖြစ်တော့
မလို့ပါလား....”

“.....တောင်းပန်ပါတယ်...သခင်ရယ်...စိတ်မဆိုးပါနဲ့...ကျုပ်ကသခင်ကိုရစေချင်လို့ပါ.....”

ဒါနဲ့တစ်ရက်ခရီးဆိုပြီးစလိုက်တဲ့ခရီးကလဲ ဒုတိယနေ့မှာတနေကုန်သွားလိုက်ကြပြန်ပါရောတဲ့ ။ ညနေ
တော်တော်စောင်းတော့မြို့ကြီးတစ်မြို့ကိုရောက်လာကြပြန်တယ် ။ ဒါနဲ့တံငါသည်လဲမေးပြန်သတဲ့ ။

“.....ဒါတော့ကချေသည်ကလေးရှိတဲ့မြို့ထင်ပါရဲ့...ဟုတ်သလားကွဲ့.....”

“.....အဲဒါကဒီကနေနည်းနည်းဆက်သွားရတဲ့မြို့မှာပါ..သခင်...ဒီမြို့မဟုတ်ပါဘူး...ဒါပေမဲ့ရောက်တုန်း
ရောက်ခိုက်ခဏဝင်ကြည့်ရအောင်လားဗျာ....”

တံငါသည်လေးလဲ မကြည်မသာနဲ့ပဲမြို့ထဲကိုဝင်ပြီးကြည့်ရပြန်တယ် ။ တနေရာရောက်တော့လွှာဖိနပ်
ဆိုင်တစ်ဆိုင်ရှေ့ကရေအိုးကြီးတစ်အိုးရဲ့အနားမှာ ကလေးလေးတစ်ယောက်ကစားနေတာကိုမြင်မိသ

တဲ့ ။ ဒီတင်ဝိညာဉ်ကအတင်းတိုက်တွန်းပြန်တယ် ။

".....သခင်ရေ...အဲဒီသတ္တဝါလေးကိုကြည့်ရတာ..မေတ္တာတုန်းလိုက်တာဗျာ...နားရင်းနာနာရိုက်ပစ်
လိုက်စမ်းပါ...နှစ်ချက်သုံးချက်ဆော်လိုက်စမ်းပါဗျာ...အမယ်မယ်...ကစားနေလိုက်တာ...ခွေးကလေး.."

တံငါသည်လေးလဲ စိတ်နဲ့လူနဲ့မကပ်တော့သလိုပဲ ကလေးအနားသွားပြီး တော်တော်နာအောင်နားရင်း
အုပ်မိပါသတဲ့ ။ ကလေးလေးခမြာကြောက်လန့်တကြားထိုမှပဲ အသိစိတ်ပြန်ဝင်လာပြီးအဲဒီမြို့ကနေ
အတင်းပြေးခဲ့ရပြန်တယ် ။ တံငါသည်လဲစိတ်ပျက်လက်ပျက်နဲ့ သူ့ဝိညာဉ်ကိုကြိမ်းမောင်းပြန်သတဲ့ ။

".....ဟေ့ကောင်...မင်းလုပ်ပြန်ပြီ...ဘာကြောင့်သူ့ဟာသူ့နေရာတဲ့ကလေးကို...သွားရိုက်လားနက်လား
လုပ်ခိုင်းပြန်တာလဲ...မင်းငါ့ကိုမကောင်းတာတွေချည်းပဲလုပ်ခိုင်းနေပါကလား...ဝိညာဉ်ရဲ့....."

"...အို...စိတ်မဆိုးပါနဲ့..သခင်ရယ်...ဒါကမကောင်းဘူးဆိုပေမဲ့အသေးအမွှားပါဗျာ....အပျင်းပြေပေါ့..."

ဒါနဲ့ခရီးဆက်လိုက်ကြတာ တတိယနေ့မှောင်ရီသန်းတော့မြို့ကြီးတစ်မြို့ကိုရောက်လာကြပြန်တယ် ။
တံငါသည်လေးလဲ မေးပြန်သတဲ့ ။

".....ကဲ...ဒီတခါတော့ကချေသည်ကလေးရှိတဲ့မြို့ကိုရောက်လာပြီထင်ပါရဲ့...ဟုတ်လား....."

".....အင်း...ထင်တာပဲ...လာပါ..သခင်ရဲ့...ဝင်ကြည့်ရင်သိမှာပေါ့....."

တံငါသည်လဲတမြို့လုံးကိုလျှောက်ကြည့်ပြန်သတဲ့ ။ ဒါပေမဲ့သူ့ဝိညာဉ်ပြောသလိုဖြစ်လဲမတွေ့ ၊ မြစ်နား
မှာရှိတယ်ဆိုတဲ့တည်းခိုခန်းကလေးကိုလဲ မတွေ့ပါဘူး ။ ဒီကြားထဲသူ့ကိုတနယ်သားမျက်နှာစိမ်းမှန်းသိ
နေတော့မြို့ခံတွေက မလိုသလိုဝိုင်းကြည့်ကြတာနဲ့ တံငါသည်ကလေးလဲ မြို့ထဲကနေထွက်သွားဖို့ ကြံ

တော့ဝိညာဉ်ကဖျက်ပြန်တယ် ။

“.....တညတလေပဲ...သခင်ရယ်...ဒီမြို့မှာပဲနားလိုက်ကြပါစို့...ဒီအချိန်ကြီးခရီးဆက်ဖို့မကောင်းပါဘူး...
မှောင်ကြီးမည်းမည်းနဲ့...လမ်းမှာတော့ပုန်းခါးပြတော့နဲ့တွေ့နေရင်အခက်ပဲ.....”

ဒါနဲ့တံငါသည်လေးလဲ ဈေးနားမှာစိတ်ညစ်ညစ်နဲ့ထိုင်နေတုန်း အရှေ့တိုင်းသားပုံမျိုးနဲ့ခေါင်းစွပ်ဝတ်လုံ
ကြီးဝတ်ထားတဲ့ ကုန်သည်တစ်ယောက်ဟာ ကျူရီးထိပ်မှာချိုကိုထွင်းပြီးချိတ်ထားတဲ့ မီးအိမ်လေးကို
လို့အနားကဖြတ်သွားရင်းမေးပါသတဲ့ ။

“.....ဟင်....ကုန်တွေသိမ်း..ဆိုင်တွေပိတ်လို့..ပြောင်ရှင်းနေတဲ့ဈေးနေရာကြီးမှာ..အဆွေကဘာလုပ်
နေတာလဲဗျ...”

“....ကျွန်တော်ကဧည့်သည်ပါ..မိတ်ဆွေ...တည်းစရာတည်းခိုခန်းလဲရှာမတွေ့...ခဏတဖြုတ်ဝင်နားပြု
ဖို့ရာဆွေမျိုးမိတ်ဆွေလဲမရှိလို့..ဈေးနားမှာပဲမိုးလင်းတဲ့အထိစောင့်မလို့ပါ....”

“...အလို..ဖြစ်ရလေတယ်ဗျာ...လူအချင်းချင်းဆိုတာဆွေမျိုးတွေချည်းပေါ့ဗျာ...တနယ်သားတွေဘာတွေ
လုပ်မနေပါနဲ့....ကိုင်း...ကျုပ်ကိုခင်ဗျားရဲ့ဆွေမျိုးလို့သဘောထား..ဟုတ်ပြီလား...လာချို့...ကျုပ်ဆီမှာ
ဧည့်ဆောင်ကောင်းကောင်းရှိတယ်.....”

တံငါသည်လေးလဲ အံ့ဩစရာအင်မတန်မှစိတ်ထားမွန်မြတ်ဖော်ရွေလှတဲ့ ကုန်သည်သူစိမ်းနောက်ကိုအံ့
ဩတကြီးနဲ့လိုက်သွားပါသတဲ့ ။ ဒါနဲ့တနေရာရောက်တော့ ဝင်းတခုထဲဝင်သွားပြီး ဝေဝေဆာဆာသီးနေ
တဲ့သလဲဥယျာဉ်ကြီးကိုဖြတ်ပြီး အိမ်ထဲကိုခေါ်သွားသတဲ့ ။ တံငါသည်လေးကိုနေရာထိုင်ခင်းပေးပြီးတာ
နဲ့ကုန်သည်ဟာ နှင်းဆီတွေနဲ့ထုံသင်းထားတဲ့ရေကိုယူလာပြီး တံငါသည်ကလေးကိုကိုယ်လက်သန့်စင်
စေတယ် ။ ပြီးတော့သံပရိရာလပတ်ရည်မွှေးအေးအေး ကိုတိုက်ပါသေးသတဲ့ ။ ပြီးတာနဲ့ ဆိတ်ကလေး

ကောင်လုံးကင်နဲထမင်းပွဲကြီးပြင်ပြီး ဧည့်ဝတ်ကျေပြန်စွာကျွေးမွေးပြုစုပါသတဲ့ ။ စားသောက်ပြီးတော့ တံငါသည်လေးကို အင်မတန်သန့်ပြန်နွေးထွေးတဲ့ ဧည့်ဆောင်ကိုခေါ်သွားပြီး ကောင်းကောင်းအနားယူ ဖို့ဆိုရှာတယ် ။ တံငါသည်ကလေးကတော့ သူ့အပေါ်ကောင်းလွန်းတဲ့ကုန်သည်ကိုကျေးဇူးတင်စွာနဲ့နှုတ် ဆက်ပြီးဆိတ်မွှေးကော်ဇောပေါ်ကိုပစ်လှဲလို့ သိုးမွှေးမည်းစောင်ကိုလုံလုံခြုံခြုံပြီးအိပ်မောကျသွားတော့သ တဲ့ ။ ဒါနဲ့သန်းခေါင်ကျော်ကျော်လောက်ကလေးမှာပဲ သူ့ဝိညာဉ်ကတံငါသည်လေးကိုအတင်းနှိုးပြီးတိုက် တွန်းပြန်တယ် ။

“.....သခင်ရေ...ထမို့...ဒါအခွင့်ကောင်းပဲ...ဟိုကုန်သည်ငှားရဲ့ အိပ်ခန်းကိုသွားပြီး..သူ့ကိုအိပ်ရာထဲ မှာတင်သတ်ပစ်လိုက်ဗျာ...ပြီးရင်သူ့ရွှေငွေတွေအကုန်ယူပြီး..ကျုပ်တို့ပြေးကြစို့...အို..သခင်ရဲ့..ထမို့ဗျာ မကြာခင်ရောင်နီလာရင်..အလုပ်ဖြစ်တော့မှာမဟုတ်ဘူး...ကျုပ်တို့လမ်းမှာသုံးဖို့ငွေလိုတယ်...ထ...ထ...”

အိပ်ချင်မူးတူးနဲ့တံငါသည်လူရွယ်လဲ လူးလဲထပြီးသူ့ကိုယ်သူဘာလုပ်မိလို့လုပ်မိမှန်းမသိခင်မှာပဲ စိတ် ထားကောင်းရှာတဲ့ကုန်သည်ရဲ့အိပ်ခန်းထဲကိုစွတ်ဝင်သွားပါရော ။ အခန်းထဲမှာအိပ်မောကျနေတဲ့ကုန် သည်ရဲ့ခြေရင်းမှာခါးကောက်ကြီးတစ်ခုကိုအဆင်သင့်တွေ့တာနဲ့ ထွေထွေထူးထူးတွေ့မနေပဲ ခါးကို လှမ်းယူလိုက်တုန်းမှာပဲ ကုန်သည်ကနိုးလာပြီးအံ့ဩတကြီးနဲ့ဆိုရှာသတဲ့ ။

“.....ဟင်.....ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ..အဆွေ...မနေ့ညကအဆွေ့ ကိုကျုပ်ဆွေမျိုးအရင်းလိုပြုစုကျွေးမွေး ခဲ့တာကို..ဒီလိုတုန်ပြန်တော့မှာလား...ခင်ဗျားငွေလိုရင်လဲကျုပ်ပေးလိုက်ဖို့စဉ်းစားထားပြီးသားပါဗျာ..”

ဒီတင်တွေဝေသွားတဲ့တံငါသည်လေးရဲ့နားထဲသူ့ဝိညာဉ်က အသံကုန်အော်ပြီးအမိန့်ပေးတော့တာပဲ ။

“.....တချက်တည်းလည်လှီးပစ်စမ်း....”

တံငါသည်လဲအိပ်မွေ့ချစ်ထားရသလို အမိန့်ကိုမလွန်ဆန်နိုင်ပဲ ကျေးဇူးရှင်ကုန်သည်ရဲ့လည်ကိုပိုင်းချ

လိုက်ပြီးအနားကရွှေအိတ်ကိုးအိတ်ကိုဆွဲလို့ ကမူးရှူးထိုးထွက်ပြေးတော့တယ်။ ချွေးတပြန်ပြန်နဲ့သလဲ သီးဥယျာဉ်ကြီးကိုဖြတ်ပြီး မြို့ပြင်ရောက်အောင်ပြေးခဲ့မိချိန်မှာတော့ အရုဏ်ဦးကြယ်တွေတောင်မှိန်စပြု နေခဲ့ပြီ။ မြို့ပြင်ကိုတော်တော်လေးရောက်တဲ့အခါမှ တံငါသည်လေးလဲသူဘာလုပ်မိခဲ့သလဲဆိုတာကို သဘောပေါက်သွားပြီးရိုက်ကြီးတငင်ငိုယိုတော့တာပဲ။

“.....အလိုလေး....ငါဘာများလုပ်လိုက်မိတာပါလိမ့်...ငါ့ကျေးဇူးရှင်...ထမင်းကျွေးပြီးနားစရာနေရာပါ ပေးတဲ့သူကိုသူ့အိမ်ထဲတင်သတ်ပစ်လိုက်မိပါပကော..သူ့ရွှေတွေကိုလဲခိုးယူလာမိသေးတယ်...ငါဟာ အင်မတန်စက်ဆုတ်စရာကောင်းတဲ့ကောင်ပါလား...ဝိညာဉ်ရယ်...မင်းလုပ်ရက်လိုက်တာကွာ...ငါ့ကို ကျေးဇူးကန်းတဲ့လူယုတ်မာဖြစ်အောင်...မင်းဘာဖြစ်လို့တိုက်တွန်းရတာလဲ.....မင်း...မင်း..ဟာမိတ္တပဲ ကွ...မင်းကိုငါစွန့်ပစ်ခဲ့တာမှန်တာပဲ...မင်းကိုဘာလို့များငါပြန်လက်ခံခဲ့မိတာပါလိမ့်.....”

“.....အို...သခင်ရယ်...လောကမှာလူ့အသက်လောက်ပေါများတာဘာရှိတော့မလဲ....ကဲ...အခုဆိုရင် ကျုပ်တို့ရွှေတွေလဲအလုံအလောက်ရပြီ...ကခြေသည်ကလေးရှိတဲ့မြို့ကိုဆက်သွားပြီးလောကစည်းစိမ် ကိုခံစားကြရုံပဲ....တောင်းပန်ပါတယ်...သခင်ရယ်...ကျုပ်ကသခင်အတွက်လုပ်ရတာပါ...သွားကြပါစို့..”

“.....ဟင့်အင်း...ငါမသွားတော့ဘူး....မင်းကိုငါသိပ်ရွံ့သွားပြီကွယ်...မင်းဟာငါ့ကိုလူယုတ်မာ..လူဆိုးကြီး လုံးလုံးဖြစ်အောင်ဖျက်ဆီးနေတာပဲ..မင်းဘယ်တုန်းကများဒီလောက်တောင်ကောက်ကျစ်ယုတ်မာသွား ခဲ့သလဲ...ငါ့ဝိညာဉ်ရဲ့.....”

“...သခင်အပြစ်ပဲလေ...သခင်ကကျုပ်ကိုလောကကြီးထဲအသည်းနှလုံးတောင်ယူဆောင်ခွင့်မပြုပဲ..စွန့် ပစ်ခဲ့တာကိုး...အသည်းနှလုံးမရှိတဲ့ကျုပ်ဟာခံစားချက်မရှိတော့..ဒီလိုရက်စက်ကြမ်းကြုတ်တဲ့အရာတွေ ကိုကြိုက်နှစ်သက်တတ်ဖို့သင်ယူတတ်မြောက်လာခဲ့တာပဲ.....ဘယ်သူမပြုမိမူပေါ့ဗျာ....”

“.....မင်း...မင်း...ဘာပြောတယ်ကွဲ့.....”

“.....သခင်သိပါတယ်ဗျာ...အခုကျုပ်ပြောတာတွေကိုသခင်ကောင်းကောင်းနားလည်ပါတယ်...သခင်ကကျုပ်ကိုဖြစ်ချင်ရာဖြစ်ဆိုပြီးစွန့်ပစ်ခဲ့တာတွေကို..နည်းနည်းမှသတိမရတော့ဘူးလို့ဆိုလိုချင်တာလား. ကျုပ်တော့မထင်ပါဘူး...သခင်မေ့ဖျောက်ထားတာပဲဖြစ်ရမယ်...ဒါပေမဲ့စိတ်အေးအေးထားပါဗျာ...အနာခံမှအသာစံရတယ်မဟုတ်လား...သခင်ရဲ့...ကျေးဇူးရှိမှလဲကျေးစွပ်လို့ရတာပါ.....ဒီတော့ကိုယ့်ကိုနားစရာပေး...စားစရာကျွေးတဲ့လူရဲ့လည်ကိုတစ်ရက်မကုန်ခင်လှီးပြီး...ရွှေတွေခိုးခဲ့တာဟာစာမဖွဲ့လောက်ပါဘူးဗျာ.....ဟား..ဟား...ဟား.....”

ဒါကိုကြားတော့တံငါသည်လေးဟာ တစ်ကိုယ်လုံးတုန်ရီလာပြီးဆိုသတဲ့ ။

“.....မင်း...မင်း..ဟာလက်စသတ်တော့..နည်းနည်းမှကောင်းကျိုးမပေးတဲ့ကောင်ကိုး...ငါ့ချစ်သူရှိရာကနေထွက်လာဖို့လဲမင်းပဲသွေးဆောင်တယ်.....ငါ့ကိုနည်းအမျိုးမျိုးနဲ့မက်လုံးတွေပေးပြီးလဲဖြားယောင်းခဲ့တယ်...ပြီးတော့ငါ့ကိုမကောင်းမှုမှန်သမျှလုပ်ဖို့တိုက်တွန်းပြီး..ဖျက်ဆီးနေတာပါလားကွယ်....”

“.....အို...သခင်ရယ်...မကောင်းမှုဆိုတာချည်းပဲထပ်ခါတလဲလဲပြောနေတော့တာပဲ...ကျုပ်လိုအသည်းနှလုံးမရှိသူအတွက်ကတော့..မကောင်းမှုဆိုတာကိုယ်လိုချင်တဲ့အရာရဖို့နင်းလျှောက်သွားရတဲ့လှေကားထစ်ဆိုတာထက်ဘာမှမပိုဘူး.....ဒီလောက်လဲခံစားမနေပါနဲ့ဗျာ...ကိုင်း...လက်ထဲရှိတဲ့ရွှေအိတ်ကိုးအိတ်ကိုရှေ့ကမြို့တစ်မြို့မှာ..ပျော်ပျော်ကြီးသွားသုံးဖြန်းပစ်လိုက်ရအောင်လား.....”

ဒါပေမဲ့တံငါသည်ကလေးကရွှေအိတ်တွေကို လွှင့်ပစ်နင်းခြေရင်းနာနာကြည်းကြည်းဆိုတယ် ။

“.....ငါမင်းနဲ့ဘယ်မှသွားတော့ဘူး...ကျေးဇူးရှင်ရဲ့လည်ချောင်းသွေးစွန်းနေတဲ့ဒီရွှေတွေကိုလဲငါလက်ဖျားနဲ့တောင်မတို့ချင်ဘူး...မင်းကိုတချိန်ကငါ့စွန့်ပစ်ခဲ့သလိုပဲ...အခုလဲမင်းကိုငါ့ကိုယ်ထဲကနေခွဲထုတ်ပစ်မှရတော့မယ်...မင်းဟာအနာဆွေးလိုလိုက်စားပြီးငါ့ကိုအသေသတ်နေတာ..ငါ့ကိုဒုစရိုက်သမားလုံးလုံးဖြစ်အောင်လုပ်ပြီးငါ့ဘဝကိုဖျက်ဆီးနေတာပဲ...ကဲ...သွားပေးဦးတော့ဟေ့...”

တံငါသည်ဟာပြောပြောဆိုဆိုနဲ့ပဲ လကိုကျောခိုင်းရပ်လို့စုန်းမပျံပေးခဲ့တဲ့ မြွေစိမ်းမြီးခြောက်ရေလက်
ကိုင်နဲ့ခါးကလေးကိုထုတ်ယူပြီး သူ့အရိပ်ကိုလှီးခွာထုတ်ဖို့ကြိုးစားသတဲ့။ ဒါပေမဲ့ဒီတခါတော့အရိပ်က
သူ့ကိုယ်ကနေကွဲထွက်မသွားတဲ့အပြင် သူ့ဝိညာဉ်ကလဲသူ့ကိုယ်ခန္ဓာထဲကနေထွက်မသွားတော့ဘူး။
ဒါကိုကြည့်ပြီးလန့်သွားတဲ့တံငါသည်လေးကို သူ့ဝိညာဉ်ကရယ်မောရင်းဆိုသတဲ့။

“.....သခင်ရေ...ဒီတခါတော့ကျုပ်ကိုလွယ်လွယ်နဲ့စွန့်ပစ်လို့ရမယ်မထင်နဲ့...သခင်စုန်းမပျံရဲ့နည်း
ဟာတစ်ခါပဲသုံးလို့သမျှ...လူတွေဟာတစ်သက်မှတစ်ခါပဲသူတို့ရဲ့ဝိညာဉ်ကိုစွန့်ပစ်လို့ရတယ်...အဲ...အဲ
ဒီဝိညာဉ်ကိုပြန်ပြီးလက်ခံလိုက်မိတဲ့သူကတော့...တစ်သက်လုံးအတူနေရတော့တာပဲပျို...ဒါဟာသူ့ဝိ
ညာဉ်ကိုစွန့်ပစ်ခဲ့တဲ့အတွက်..ပေးဆပ်ရတဲ့အဖိုးအခအပြစ်ဒဏ်ဆိုပါတော့...ကျုပ်ကတော့ဆုလာဘ်လို့
သာဆိုချင်ပါတယ်...ဟဲ...ဟဲ...ဟဲ...”

“...ဟင်...တယ်လဲကောက်ကျစ်တဲ့စုန်းမပါလားဟရီ...ငါဒီတွေကိုမသိခဲ့ရပါလား...ငါ့ကိုလှည့်စားသွားခဲ့
တာကိုး....”

“...အင်း...သူကလဲသူ့သခင်အပေါ်ကိုသစ္စာစောင့်သိရပေမကိုး...သခင်ရဲ့...ဟား..ဟား....တခါကိုးကွယ်
မိတာနဲ့ဘယ်တော့မှပြန်ရုန်းထွက်လို့မရတော့တဲ့..သူ့သခင်အပေါ်ကိုပေါ့.....”

ဒီတင်တံငါသည်ကလေးဟာ မျက်နှာဖြူဖတ်ဖြူရော်ဖြစ်လာပြီးမြေပေါ်ကိုပစ်လဲကျလို့ နာနာကျင်ကျင်ငို
ယိုတော့တာပဲ။ အခုတော့သူ့ချစ်သူနဲ့လဲဝေးရတော့မဲ့အပြင် သူပြန်လက်ခံလိုက်မိတဲ့ဝိညာဉ်ဟာလဲအင်
မတန်မှဆိုးရွားယုတ်ညံ့သူဖြစ်နေတော့တာကိုး။ ဒါနဲ့အရုဏ်တက်လာတော့ တံငါသည်ကလေးလဲထပြီး
ဆိုသတဲ့။

“...အခုအချိန်ကနေစပြီး..မင်းရဲ့မကောင်းမှုတွေကိုငါမကျူးလွန်မိအောင်..ငါ့လက်ကိုငါကြိုးနဲ့ခိုင်ခိုင်တုပ်
ထားမယ်...မင်းခိုင်းတဲ့အတိုင်းမပြောမိအောင်လဲ..ငါ့နှုတ်ခမ်းတွေကိုငါစေ့စေ့ပိတ်ထားတော့မယ်...ပြီးရင်

ငါ့ကိုချစ်ရာတဲ့သူကလေးနေထိုင်ရာပင်လယ်ကိုပြန်မယ်...ငါ့ကိုတချိန်ကသူသိချင်းဆိုပြခဲ့ရာပင်လယ်
ကွေ့လေးအနားကိုပြန်ပြီး...သူ့ကိုအော်ခေါ်လို့ငါတောင်းပန်မယ်...မင်းငါ့ကိုခိုင်းခဲ့လို့လုပ်ခဲ့မိသမျှအပြစ်
တွေကိုလဲငါအကုန်ဝန်ခံတော့မယ်....မင်းကိုငါရှိတယ်လို့ကိုအသိအမှတ်မပြုတော့ဘူးကွယ်..”

ဝိညာဉ်ကတော့ ရယ်ရင်းမောရင်းနဲ့ပဲထပ်ပြီးသွေးဆောင်ပြန်တယ် ။

“.....သခင်ရယ်...ချစ်တဲ့သူတွေဘာတွေလုပ်မနေပါနဲ့ဗျာ...ရေထဲကခြေထောက်မရှိဘာမရှိငါးတစ်ပိုင်း
သတ္တဝါကိုများ...ဟော..ကျုပ်လေ..သခင်ကိုအလှဆုံးမိန်းမပျိုတွေရှိရာကိုခေါ်သွားပြမဗျာ...ရှာဖွေကချေ
သည်တွေဆိုတာသမင်ပျိုကလေးတွေ...ချိုးဖြူကလေးတွေမှတ်ရတယ်...သွယ်ပျောင်းနေလိုက်ပုံများဗျို.
ခြေထောက်ကလေးတွေကို..ဒန်းဆိုးဆေးနဲ့ပန်းကွက်ဖော်ထားတာများနီရဲလို့...ကြာရိုးလိုလက်ကလေး
တွေမှာတော့ကြေးခြူးလေးတွေဆွဲလို့ဗျား...ကခုန်ရင်းနဲ့ရယ်မောလိုက်တဲ့အသံကလေးတွေများ..စမ်းရေ
စီးသံထက်တောင်သာယာပါသေး..သခင်ရာ...ကျုပ်နဲ့သာလိုက်ခဲ့စမ်းပါ...ဆန်းပေ့..လှပေ့ဆိုတာတွေကို
မြင်ရစေပါမယ်...အပြစ်ကျူးလွန်ခဲ့မိသလေးဘာလေးနဲ့ကိုယ့်စိတ်ကိုကိုယ်ညှင်းဆဲမနေပါနဲ့တော့...မစား
ကောင်းတဲ့အသီးကမှပိုချိုမြိန်တယ်မဟုတ်လား..သခင်ရဲ့..သေရည်ဟာလူကိုဖျက်ပေမဲ့ချိုမြိန်လှတယ်မ
ဟုတ်ဘူးလား...ဘယ်သူသေသေတေမာဖို့အရေးကြီးတာပဲ..ဒီတော့လာပါဗျာ...ဟောဟိုရှေ့နားကမြို့
တော်ကြီးမှာကျူးလစ်ပန်းတွေပြည့်နေတဲ့ညယျာဉ်ကြီးတစ်ခုရှိတယ်...ဒေါင်းဖြူတွေ..နီလာသားလိုမှုန်လဲ့
ပြာလွင်နေတဲ့ဒေါင်းတွေဆိုတာလဲအုပ်လိုက်အုပ်လိုက်ပဲ...နေရောင်ထဲမှာအမြီးတွေများဖြန့်ပြီးကနေကြ
ပြီဆိုရင်ဧရာမဆင်စွယ်ယပ်တောင်ကြီးတွေ...ရွှေယပ်တောင်ကြီးတွေဖြန့်လိုက်သလိုမျိုး...သိပ်ကြက်သ
ရေရှိတာကလား...အဲဒီမှာဒေါင်းတွေကိုထိန်းပြီးအစာကျွေးတဲ့မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရှိသဗျာ...သူလေး
လဲတစ်ခါတစ်လေဒေါင်းတွေနဲ့ရောပြီးကတတ်တယ်...သွယ်ပြောင်းနေတဲ့လက်မောင်းဝင်းဝင်းစက်စက်
တွေကိုဆန့်တန်းလို့..ကြာဖူးလိုခြေအစုံနဲ့ကခုန်တတ်တယ်...ခနောက်စိမ်းတို့ထားလို့ငွေရောင်လက်နေ
တဲ့မျက်ခွံအစုံကိုပင်ပြီးကြည့်လိုက်ရင်..အသက်ရှူတောင်မှားလောက်အောင်လှပဆန်းကြယ်လှတဲ့အထဲ
ပျံလွှားတောင်လိုနာတံသွယ်သွယ်ကလေးရဲ့တဖက်မှာတော့..ပုလဲကနေထွင်းထားတဲ့ပန်းပွင့်ကလေး
ပန်လို့ခင်ဗျာ....သူမို့လို့များကခုန်ရယ်မောနေပြီဆိုရင်ခြေကျင်းဝတ်ကငွေကြီးကလေးတွေကလဲ..တချင်

ချင်..တတင်တင်မြည်လို့ငွေစောင်းနဲ့ခေါင်းလောင်းသံအလားပါပဲ....လာပါ..သခင်ရယ်...သွားကြည့်ကြပါစို့...စိတ်ထိခိုက်မနေပါနဲ့တော့....”

ဒါပေမဲ့တံငါသည်လူငယ်က သူ့စကားအတိုင်းပဲ သူ့ဝိညာဉ်ကိုလုံးလုံးအဖက်မလုပ်တော့ဘူး။ နှုတ်ခမ်းကိုတင်းတင်းစေ့လို့သူ့လက်ကိုသူ့ကြိုးနဲ့တုပ်ပြီး တချိန်ကချစ်တဲ့သူသီချင်းဆိုပြရာပင်လယ်ကွေ့ကလေးဆီကိုအပြေးပြန်ရှာတော့တယ်။ ဝိညာဉ်ကလဲနည်းအမျိုးမျိုးရှာပြီးဖြားယောင်းသေးသလိုပဲ ဒုစရိုက်မှန်သမျှလုပ်ဖို့သွေးဆောင်ပါသေးသတဲ့။ သို့ပေမဲ့တံငါသည်ကလေးရဲ့အချစ်ကိုတော့ဘယ်လိုမှမကျော်လွန်နိုင်တော့ဘူး။ ဒီလိုနဲ့သူ့ချစ်သူနဲ့ဆုံနေကြနေရာ ပင်လယ်ကွေ့ကိုတော့အောင်မြင်စွာပြန်ခဲ့နိုင်တော့တယ်။ ကမ်းစပ်ကိုရောက်လျှင်ရောက်ချင်းပဲ တံငါသည်လေးဟာ လက်ကကြိုးတွေကိုကိုက်ဖြတ်ပြီးရေသူမကလေးကိုအော်ခေါ်ပါသတဲ့။ ချစ်တဲ့သူကတော့စိတ်ပဲဆိုးသလား၊ စိတ်နာသွားရှာသလားမသိနိုင်လောက်အောင်ကိုပျောက်ချက်သားကောင်းနေခဲ့ပြီ။ တံငါသည်ပျိုကတော့မလျှော့ပဲရင်ကွဲမတတ်တနေကုန်အော်ဟစ်ခေါ်ရှာသတဲ့။ ဒါကိုမြင်တော့ သူ့ဝိညာဉ်ကအခွင့်ကောင်းယူပြီးလှောင်ပြန်တယ်။

“.....အင်း.....သခင်မလဲချစ်လိုက်ရတာတော့တုန်လို့...ပြီးတော့စိတ်ဆင်းရဲတာပဲအဖတ်တင်တယ်... ကျုပ်အနေနဲ့မြင်တာကတော့..သခင်ဘဝမှာအရေးအကြီးဆိုတဲ့အချစ်ဆိုတာကြီးကရေဘယ်လောက်ဖြည့်ဖြည့်..ပြည့်လာတယ်မရှိတဲ့အိုးကွဲကြီးလိုပါပဲလား...အချစ်မှာအပေးသာရှိပြီး..ဘယ်တော့မှရယူခွင့်မရှိဘူးဆိုရင်ဘာများကောင်းတာရှိလို့လဲ...ကျုပ်နဲ့လိုက်ခဲ့ပြီးလောကီစည်းစိမ်တွေထဲပျော်မွေ့နေတာကမှနေရကျိုးနပ်ဦးမဗျား...လောကကြီးမှာဘယ်နေရာဟာပျော်ပါးလို့အကောင်းဆုံးဆိုတာကို..ကျုပ်ထက်ဘယ်သူကပိုသိဦးမလဲ..သခင်ရယ်....ဒီညီနဲ့ တထောင်းထောင်းနဲ့ရေသူမကိုစွန့်ပစ်လို့..ကျုပ်နဲ့လိုက်ခဲ့စမ်းပါ...ဂျင်းစိမ်းနဲ့မိသလင်သူကြင်မှကိုယ်ကြင်ပေါ့ဗျာ...သခင်လိုက်ရကျိုးနပ်စေ့မယ်..စိတ်သာချ....”

ဒါပေမဲ့တံငါသည်လူငယ်ကတော့ နည်းနည်းမှမကြားသလိုပဲပင်လယ်ကွေ့ထိပ်က ကမ္ဘားစွန်းမှာသစ်တိုသစ်စနဲ့အိမ်ကလေးတစ်လုံးဆောက်လို့ အဲဒီမှာပဲနေတော့တယ်။ မနက်ဆိုရင်ပင်လယ်ဘက်ကိုမျက်နှာမူပြီးရေသူမကလေးကိုအော်ခေါ်ရှာတယ်။ ညနေစောင်းပြန်တော့ တခါသနားစဖွယ်တောင်းပန်ရင်းခေါ်

ပြန်သတဲ့ ။ ညရောက်ပြန်တော့ ကမ်းစပ်ကိုဆင်းပြီးရေသူမလေးကိုသူပြောချင်ခဲ့တဲ့စကားတွေကို တဝကြီးပြောပြန်တယ် ။ အဲဒီဝတ်ကိုတစ်နှစ်လုံးလုံးတစ်ခါမှမပျက်ခဲ့ပေမဲ့ ရေသူမကလေးကတော့ တစ်ခါမှ ပြန်ပေါ်မလာတော့ဘူး ။ ပင်လယ်အနံ့အပြားက ရေအောက်လှိုက်ဂူတွေ ၊ ဒီရေအိုင်ကလေးတွေ ၊ ပင်လယ်ကြမ်းပြင်ထဲကရေချိုတွင်းတွေတစ်ခုကျန်လိုက်ရှာကြည့်ပေမဲ့ ဘယ်လိုမှပြန်မတွေ့ရတော့ပါဘူး တဲ့ ။ ဒီကြားထဲမှာ သူ့ဝိညာဉ်ကလဲမလျော့ပါဘူး ။ မကောင်းမှုမှန်သမျှကို နားထဲအမြဲလိုလိုတီးတိုးပြောထည့်လို့သွေးဆောင်ပေမဲ့ တံငါသည်လူငယ်ရဲ့ ချစ်စိတ်အဟုန်ကိုဘယ်အရာကမှ မထိုးဖောက်နိုင်တော့ဘူး ။ ဒီလိုနဲ့တစ်နှစ်တင်းတင်းပြည့်သွားတော့ ဝိညာဉ်ကဒီလိုတွေးမိသတဲ့ ။

“.....အင်း...ဝါ့သခင်ကိုမကောင်းမှုမှန်သမျှနဲ့တော့သွေးဆောင်ကြည့်ပြီးပြီ...တုတ်တုတ်မှတောင်မလှုပ်ခဲ့ဘူး...ဒီတစ်ခါတော့ကောင်းမှုသုစရိုက်တွေနဲ့စမ်းကြည့်ဦးမှပဲ...သူကဒုစရိုက်ကိုမုန်းတဲ့သူဆိုတော့...ဒါနဲ့စိတ်ပြန်လည်ကောင်းလည်လာနိုင်ပါရဲ့.....”

ဆိုပြီးလုပ်ငန်းစသတဲ့ ။

“.....အို...သခင်ရဲ့...ကျုပ်ကလောကကြီးရဲ့ပျော်စရာကာမဂုဏ်ခံစားမှုတွေအကြောင်း...ဘယ်လောက်ပြောပြော...သခင်ကမကြားသလိုပဲနေခဲ့တယ်...ဒါလဲသခင်မှန်ပါတယ်...ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ဒီအပျော်အပါးတွေဆိုတာအပေါ်ယံကိစ္စတွေပဲကိုး...တကယ်တော့လောကကြီးရဲ့အရှင်သခင်အစစ်ဟာ..ဒုက္ခပါပဲ ဘယ်သူမှဒီသံသရာဝဲဩဇာကြီးထဲကနေမလွတ်မြောက်နိုင်ဘူး...လူတိုင်းလူတိုင်းဟာသူနည်းသူဟန်နဲ့ဒုက္ခရောက်ဆင်းရဲနေကြတာတွေချည်းပဲ..တချို့ဟာအရှက်လုံရုံတောင်မဝတ်ဆင်နိုင်ဘူး..တချို့ကတော့ဆာလောင်ငတ်မွတ်လွန်းလို့ထတောင်မထနိုင်ဘူး...တချို့မှဆိုးမတွေခရမ်းရောင်ဝတ်လို့ပူဆွေးနေချိန်..တချို့ကတော့လျော်တေထဲထိုင်လို့ရင်ထုငိုယိုနေရတယ်...စိမ်းမြေပေါ်မှာသွားလာနေတဲ့အနုတွေကလဲ တယောက်နဲ့တယောက်တွန်းထိုးသတ်ပုတ်လို့..လမ်းမကြီးတလျှောက်သွားလာနေကြတဲ့သူတောင်းစားတွေလဲအစာမစားရတဲ့ရက်ပေါင်းကိုများလှပေါ့...မြို့ကြီးတွေရဲ့လမ်းတွေထဲမှာအငတ်ဘေးလှည့်လည်နေချိန်မှာ..ကပ်ရောဂါကမြို့တံခါးမှာအသင့်စောင့်နှင့်ပြီ...သွားကြပါစို့..သခင်ရယ်...လောကကြီးထဲမှာ

ဝေဒနာပေါင်းစုံနဲ့ ကူကယ်ရာမဲ့နေတဲ့သူတွေကို.. နိုင်သလောက်သွားပြီး ကူညီပေးကမ်းစောင့်ရှောက်ကြ ပါစို့... အများအကျိုးနဲ့ ယှဉ်လိုက်ရင် အချစ်ဆိုတာဘာဖြစ်လောက်မလဲ... သခင်ရဲ့... အခုကိုပဲ သခင်ချစ်သူ ကသခင်ကို စွန့်ပစ်ခဲ့ပြီမဟုတ်ပါလား... အချစ်ကြောင့်ကိုယ့်ကိုယ်ကို အနစ်မွန်းမခံပါနဲ့ဗျာ.....”

တံငါသည်က တောကြားဟန်တောင်မပြပဲ မနက်တစ်ကြိမ် ၊ ညနေတစ်ကြိမ် ၊ ညသန်းခေါင်တစ်ကြိမ် သူ့ ချစ်သူကို အော်ခေါ်တောင်းပန်တဲ့ အလုပ်ကိုပဲ စွဲစွဲမြဲမြဲကြီးလုပ်နေသတဲ့ ။ လှိုင်းခေါင်းဖြူတွေ အောက်က ရေအောက်လှိုင်းမြောင်တွေထဲမှာ ၊ ညတိုင်ဆိုခရမ်းရောင်ရင့်ရင့်ပြာနေတဲ့ သမုဒ္ဒရာထဲမှာ ၊ အရက်တက် ချိန်မှာ မိုင်းကျန်ရစ်ခဲ့တဲ့ ဒီရေအကျမှာ သူ့ချစ်သူကို လိုက်ရှာလို့သာ နေတော့တယ် ။ ဒီလိုနဲ့ နှစ်နှစ်ပြည့် သွားတဲ့ တစ်နေ့မှာတော့ သူ့ဝိညာဉ်က တံငါသည်လေးကို ပြောသတဲ့ ။

“.....အင်း... သခင်ကို ကျုပ်ဒုစရိုက်နဲ့ ရော.. သုစရိုက်နဲ့ ပါဆွဲဆောင်ကြည့်ခဲ့ပြီ... သခင်ရဲ့ အချစ်ဟာ အရာ အားလုံးထက် ပိုပြီး အင်အားကြီးမားတယ်ဆိုတာကိုလဲ.. ကျုပ်သိလိုက်ရပါပြီ... ကျုပ်ကို သခင်ရဲ့ နာကျင် နေတဲ့ နှလုံးသားထဲကို ဝင်ခွင့်ပေးပါဗျာ... သခင်နဲ့ အတူကျုပ်တစ်သားတည်း ပူဆွေးပါ့မယ်...”

ဒီတော့မှ တံငါသည် လူရွယ်က စကားပြန်သတဲ့ ။

“.....ဝင်နိုင်ပါတယ်ကွယ်... မင်းလောကကြီးထဲမှာ နှလုံးသားမပါပဲ လှည့်လည်နေခဲ့ရတဲ့ နေ့တွေအတွက်.. ငါအဖိုးအခပြန်ပေးတဲ့ သဘောပါပဲ.....”

“.....ဟင်... သခင်က ဝင်ပါသာဆိုပေမဲ့... သခင်နှလုံးအိမ်က ပြည့်နှက်နေတဲ့ အချစ်တွေကြောင့် ကျုပ်မြေ ချစရာတောင် မရှိပါလား... သခင်ရဲ့.....”

“.....အင်း.. ဒါတော့ ငါလဲမတတ်နိုင်တော့ဘူး.. ဝိညာဉ်ရေ... ဒီအချစ်တွေဟာ ငါ့နှလုံးသားကို ဆက်ခံရန် နေ စေတဲ့ တစ်ခုတည်းသော တွန်းအားပါပဲ... ငါစိတ်မကောင်းပါဘူးကွယ်...”

ဒီလိုပြောဆိုနေကြတုန်း ပင်လယ်ဘက်ဆီကခြောက်ချားစရာငိုသံကြီးထွက်လာပါသတဲ့။ ရေသူတစ်ဦး ဦးသေတဲ့အခါတိုင်းထွက်လာတတ်တဲ့ ကမ်းတုန်မတတ်အသံကြီးပေါ့။ တံငါသည်ကလေးဟာမသိစိတ် ကလျှံဆော်လိုက်သလိုပဲ ကမ်းစပ်ကိုပြေးဆင်းလာမိတဲ့အချိန်မှာ မည်းနက်နေတဲ့လှိုင်းလုံးကြီးတွေဟာ ကမ်းဘက်ကိုအလိပ်လိုက်တက်လာကြတယ်။ လှိုင်းလုံးတွေကြားမှာတော့ ငွေသားလိုဖြူဖွေးနေတဲ့အ ရာတစ်ခုအလူးလူးအလိမ်လိမ်နဲ့ပါလာလေရဲ့။ ပန်းဖတ်ကလေးလို မြုပ်တခါပေါ်တလှဲ့နဲ့ လှိုင်းခေါင်းဖြူ တွေကနေတဆင့် ရေမြှုပ်တဖွေးဖွေးနဲ့နောက်ဆုံးကမ်းစပ်မှာလာတင်တာကတော့ ရေသူမကလေးပါပဲ။ အေးစက်တောင့်တင်းနေပြီဖြစ်တဲ့ ရေသူမကလေးရဲ့ရုပ်ကလာပ်ဆိုရင်ပိုမှန်ပါလိမ့်မယ်။

တံငါသည်ပျိုကတော့ရင်ကွဲတော့တယ် ။ အေးစက်လို့အရောင်ပြယ်စပြုနေတဲ့ သူ့ချစ်သူရဲ့နှုတ်
ခမ်းအနီဖျော့ကလေးတွေကိုအကြိမ်ကြိမ်နမ်းလို့ ပယင်းရောင်ဆံပင်အေးစက်စက်တွေကိုအခါခါသပ်
တင်လို့ရူးမတတ်ပါပဲ ။ သဲပေါ်မှာခြေစုံပစ်ထိုင်ပြီးချစ်တဲ့သူရဲ့အလောင်းကို ရင်ခွင်ထဲပွေ့လို့အခုမှတွေ့
ခွင့်ရတော့တဲ့ချစ်သူမျက်နှာကို ဝမ်းသာဝမ်းနည်းစိုက်ကြည့်ပြန်ပါသတဲ့ ။ သူတို့စတွေ့စတုန်းကလိုပဲ
မှေးမှိတ်ကျနေတဲ့မျက်ခွံလေးတွေ ဆားငံရေကြောင့်ပြောင်လက်နေတာကိုလဲ မျက်ရည်ယိုစီးရင်းအ
ကြိမ်ကြိမ်ဖိနမ်းမိတယ် ။ ပြီးတော့သူပြောချင်ခဲ့သမျှအရာတွေ ၊ ဝန်ခံစရာတွေ ၊ တောင်းပန်စကားတွေ
ကိုတတ်တတ်တတ်ပြောတော့တာပဲ ။ လက်မောင်းပြေလျော့လေးတွေကိုသူ့လည်မှာဆိုတဲ့စေ့လို့ ချစ်ရသူ
ရဲ့လည်တိုင်ဖော့ရိုးကိုငုံ့နမ်းရင်း ခါးခါးသီးသီးနာကျင်ရင်းပျော်ရွှင်လာမိပါသတဲ့ ။ မည်းနက်နေတဲ့ရေ
လှိုင်းတွေတလိမ့်လိမ့်တက်လာပြန်ပြီ ။ ရေမြှုပ်တွေရဲ့ဆူဝေသံတောင် အနုတွေရဲ့ငိုညည်းသံလိုဆွဲဆွဲ
ငင်ငင်နဲ့ စိတ်ညစ်ညူးဖွယ်ရာလှိုက်အူတက်လာချိန်မှာ ကမ်းစပ်ကအရာတော်တော်များများဟာ လှိုင်း
ပုတ်ရာနောက်ကို ကစဉ့်ကလျားပါကုန်ကြသတဲ့ ။ ဒီအချိန်မှာပဲရေအောက်နန်းတော်ထဲကနေ ခြောက်
ချားစရာငိုသံကြီးတခါပေါ်လာပြန်ပြီး နန်းစောင့်ထရွိုင်တန်တွေရဲ့တံပိုးခရာသံတွေ ၊ ခရုသင်းမှုတ်သံတွေ
ပင်လယ်ကွေ့တစ်ခုလုံးတုန်ဟည်းအောင် မြည်နေကြပြီ ။ ပင်လယ်ကြီးပွက်ပွက်ဆူတော့မဲ့ အခြေအနေ
ကိုနားလည်လိုက်တဲ့ တံငါသည်ရဲ့ဝိညာဉ်ဟာသူ့သခင်ကိုထွက်ပြေးဖို့အတင်းတိုက်တွန်းပါသတဲ့ ။

"...ပြေး...ပြေး...ပြေးပေတော့..သခင်ရေ...ပင်လယ်ကြီးဒေါသပုန်ထနေပြီ...သက်ရှိသက်မဲ့အရာအား
လုံးကိုရိုက်ချတိုက်စားပစ်တော့မယ်.....ပြေးပါတော့..သခင်ရယ်...ဘေးလွတ်ရာကိုကျေးဇူးပြုပြီးပြေးပါ
တော့....အချစ်တွေနဲ့ပြည့်နှက်နေခဲ့တဲ့သခင်နှလုံးအိမ်မှာလဲ..ကျုပ်အတွက်နေရာမရှိခဲ့ဘူး..အခုလဲကျုပ်
ကိုတမလွန်အထိနှလုံးသားမပါဘဲ..အတင်းသွားခိုင်းဦးမလို့လားဗျာ...ပြေးပါတော့..သခင်ရဲ့...ကျုပ်ကို
သနားပါဦး....."

တံငါသည်ကလေးကတော့ ပွက်ပွက်ဆူပြီးလူသားစားချင်နေတဲ့ပင်လယ်ပြင်ကြီးကိုရော ၊ အနားကတ
တွတ်တွတ်ပြောနေတဲ့သူဝိညာဉ်ကိုပါ နည်းနည်းမှကရုမမူပဲသူပြောချင်တာတွေကိုဆက်ပြောနေသတဲ့။

"..သိလား...နမရယ်...အချစ်ဟာဉာဏ်ပညာထက်ပိုပြီးနက်နဲတယ်ဆိုတာရော...ဥစ္စာနေထက်ပိုပြီးကြွယ်ဝတယ်ဆိုတာတင်မက..လူ့သမီးရဲ့ကြာမုံလိုခြေအစုံထက်ပိုပြီးလှပတင့်တယ်တယ်ဆိုတာကို...မောင်ကောင်းကောင်းသိတယ်...အချစ်ကိုမီးပြင်းတိုက်လို့အရည်မပျော်နိုင်သလို..ရေထဲနှစ်မြုပ်ပစ်လို့လဲမဖြစ်နိုင်ပါဘူး...မောင်လေ..မင်းကိုအရုဏ်တောင်မလာခင်မှာလဲခေါ်ခဲ့တယ်...မင်းပေါ်မလာဘူး...မောင်ခေါ်သံကိုလမင်းကတောင်ကြားပေမဲ့..အချစ်ကလုံးလုံးဂရုမထားခဲ့ဘူး...မောင်ကမင်းကိုပစ်သွားခဲ့မိတာကိုးကွယ်..မောင်အချစ်ကိုစွန့်လို့ကိုယ်ဒုက္ခကိုယ်ရှာခဲ့မိတာကိုး..မောင်မင်းကိုချစ်တဲ့အချစ်ကိုတော့ဘယ်အရာကမှပြောင်းသွားအောင်မတတ်နိုင်ခဲ့ဘူး...ကောင်းမှုရော..မကောင်းမှုပါ..အချစ်ရဲ့ခြေရင်းမှာပဲဝပ်စင်းကြရတယ်...အခုတော့အချစ်မောင်ဆီကိုပြန်လာခဲ့ပြီ...အဲလေ..မင်းကသေရွာကိုသွားနှင့်ခဲ့ပြီဆိုပါတော့ ဒါပေမဲ့ဒီတခါမင်းကိုဘယ်နားလိုက်ရှာရမယ်ဆိုတာ..မောင်သိတဲ့နောက်တော့မစိုးရိမ်တော့ပါဘူး...သွားနှင့်ပါကွယ်..မောင်အခုပဲလိုက်လာခဲ့မယ်...ကိုယ်တို့ဒီတခါတော့မခွဲတော့ဘူးနော်....."

ဝိညာဉ်ကလဲ စကားတတွတ်တွတ်ပြောနေတဲ့ တံငါသည်လေးကိုလှိုင်းလုံးတွေရိုက်မချသွားခင် ထပြေးဖို့တောင်းပန်ပေမဲ့ တံငါသည်လေးကခပ်အေးအေးပဲ သူ့ချစ်သူကိုပွေ့လို့ဆက်ထိုင်နေသတဲ့ ။ ချက်ခြင်းဆိုသလိုပဲ လှိုင်းလုံးဧရာမကြီးတွေအုပ်မိုးလာတာနဲ့ သူ့ရဲ့နောက်ဆုံးအချိန်ဆိုတာသိလိုက်ရတဲ့ တံငါပျိုဟာရေသူမကလေးရဲ့ နှုတ်ခမ်းအေးစက်စက်တွေကိုနောက်ဆုံးအကြိမ်ငုံ့နမ်းရင်း သူ့နှလုံးသားတခုလုံးကြေပြုန်းသွားသတဲ့ ။ ဆောက်တည်ရာမရတဲ့သူဝိညာဉ်လဲ ဒီတော့မှသူ့သခင်ရဲ့နှလုံးသားထဲကို ဝင်ခွင့်ရသွားပြီး သခင်နဲ့တစ်ပါတည်းသေရွာကိုမြန်းကြရှာတော့တယ် ။

နောက်တနေ့မှာတော့ မနေ့ကဒေါသကြီးခဲ့တဲ့ပင်လယ်ကြီးကို ဆုတောင်းကောင်းချီးပေးရင်းနဲ့ မေတ္တာပို့သဖို့ဆိုပြီး ဘုန်းတော်ကြီးနဲ့အတူဓမ္မသီချင်းသီဆိုသူတွေ ၊ အမွှေးတိုင် ၊ ဖယောင်းတိုင်ထွန်းညှိကိုင်ဆောင်လာသူတွေနဲ့ ရွာသူရွာသားတွေတစ်အုပ်ကြီးကမ်းခြေဘက်ကိုထွက်လာကြသတဲ့ ။ ဒါပေမဲ့ ကမ်းစပ်သဲသောင်ပြင်ပေါ်မှာ ရေသူမကလေးကိုတင်းတင်းပွေ့လို့အသက်ပျောက်နေတဲ့ တံငါသည်ပျိုကိုလဲမြင်လိုက်ရော ဘုန်းတော်ကြီးဟာသူ့သတိပေးနေတဲ့ကြားကဖြစ်ရလေခြင်းဆိုပြီး ဂရုဏာဒေါသောတွေအလိပ်လိုက်တက်လာတော့တာပဲ ။

“.....ဟင်..ကြည့်စမ်း...အတန်တန်တားခဲ့ရက်နဲ့..ဟဲ့...ရွာသူရွာသားအပေါင်းတို့..ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်လှတဲ့ဒီပင်လယ်ရော..ပင်လယ်ထဲကအရိုင်းအစိုင်းသတ္တဝါတွေပါ..ကောင်းချီးပေးခြင်းနဲ့မထိုက်တန်ဘူးကွဲ့...မြင်ကြရဲ့မဟုတ်လား...ဒီကျိန်စာသင့်နေတဲ့အကောင်တွေနဲ့ရောနှောရင်..ဘာဖြစ်မလဲဆိုတာကို..ကြည့်စမ်း..အချစ်အတွက်ဆိုပြီးဘုရားသခင်ကိုတောင်စွန့်ပစ်ခဲ့တဲ့သူ...အခုတော့သူ့အချစ်နဲ့အတူဘုရားသခင်ရဲ့အမျက်တော်အောက်မှာအသက်ပျောက်ခဲ့ရပြီ...ဒီအပြစ်သားတွေရဲ့ရှုပ်ကလာပ်တွေကို..ဖူလာဖုန်းဆိုးတောမှာသာသွားမြှုပ်ပစ်လိုက်ကြပေတော့....ဘုရားသခင်ကိုစွန့်တဲ့သူနဲ့အရိုင်းအစိုင်းသတ္တဝါတို့အတွက်ငါသရဏဂုံမတင်ပေးနိုင်ဘူး...သူတို့ရဲ့မြေပုံမှာလက်ဝါးကပ်တိုင်ထူဖို့လဲမတန်ပေဘူး..ဒီအတိုင်းသာပျောက်ပျက်သွားပစေတော့...ဒီငြိတွေနဲ့ဆက်ဆံရင်ဘာဖြစ်မလဲဆိုတာကို..နောင်လာနောက်သားတွေအတွက်သခံနန်းစာဖြစ်ပါစေ....ကိုင်း...သွားမြှုပ်လိုက်ကြပေတော့ကွယ်.....”

ဒါနဲ့ရွာဘုန်းတော်ကြီးအမိန့်ရှိတဲ့အတိုင်း ရွာသူရွာသားတွေလဲ ဘာပင်မှမပေါက်တဲ့ ဖူလာဖုန်းဆိုးမြေထောင့်တနေရာမှာကျင်းနက်နက်တူးပြီး ချစ်သူနှစ်ဦးကိုခွေးသေမြှုပ်သလိုပဲမြှုပ်ပစ်ကြသတဲ့ ။ ဒီလိုနဲ့ တတိယနှစ်လဲလွန်မြောက်သွားပြန်တယ် ။ တစ်နေ့မှာတော့ ပွဲတော်ရက်ဖြစ်တဲ့အတွက် ဘုန်းတော်ကြီးဟာဘုရားဝတ်ပြုကျောင်းတော်ကို ခပ်စောစောသွားသတဲ့ ။ အဲဒီနေ့မှာ ဟောကြားပွဲတရားဒေသနာအတွက်လဲပြင်ဆင်ခဲ့တယ် ။ ဒေသနာအကြောင်းအရာကတော့ ဘုရားသခင်ရဲ့ဒဏ်ချက်တော်နဲ့အမျက်တော်တို့အကြောင်းပါပဲ ။

ဒါနဲ့ဝတ်လုံကိုလွှမ်းခြုံလိုက်ပြီး လူသူပရိသတ်မရောက်သေးခင် တရားပလ္လင်ခြေရင်းမှာတစ်ဦးတည်းအရင်ဝတ်ပြုဖို့ ခူးထောက်လိုက်ချိန်မှာပဲ တရားပလ္လင်တစ်ခုလုံးဟာ သူတစ်ပါးမှမမြင်တွေ့ဖူးတဲ့ပန်းတွေနဲ့ဝေဆာနေပါသတဲ့ ။ ထူးထူးဆန်းဆန်းလှပသလောက် မွှေးကြိုင်လှတဲ့ပန်းတွေကိုကြည့်ရင်း ဘုန်းတော်ကြီးရဲ့စိတ်မှာဝမ်းမြောက်ခြင်းအဟုန်စီးဆင်းလာသလိုပါပဲ ။ ဒါနဲ့အထွတ်အမြတ်ထားရာမုန့်လွှာနဲ့စပျစ်ရည်ထည့်တဲ့ ဖန်ကလပ်ကိုဖွင့်ပြီး တရားစဟောတဲ့အချိန်မှာ သူပြင်ဆင်လာခဲ့သလို ဘုရားသခင်ရဲ့အမျက်တော်အကြောင်းကိုမပြောဖြစ်ပဲ ဘုရားသခင်ရဲ့မေတ္တာတော်နဲ့ ချစ်ခြင်းတရားအကြောင်းကိုပဲပြောမိရက်သားဖြစ်နေသတဲ့ ။ ဒီထူးဆန်းလှတဲ့ပန်းတွေရဲ့ဝမ်းနည်းစရာအလှနဲ့ ချိုမွှေးလှတဲ့ရနံ့ကိုခံစား

မိတိုင်း လောကမှာချစ်ခြင်းမေတ္တာလောက်ကြီးမြတ်တဲ့အရာမရှိဘူးဆိုတာပဲ တွေးမိတော့တယ် ။ ဘုရား သခင်ကိုယ်တော်တိုင်ဟာလဲ မေတ္တာရှင်ပါပဲဆိုတာကိုပေါ့ ။ ဘာကြောင့်ဒီတရားကိုဟောမိသလဲဆိုတာ တော့ဘုန်းတော်ကြီးလဲ မဝေခွဲတတ်တော့ဘူး ။

ဒါပေမဲ့တရားပေးအပြီးမှာတော့ လူတွေမျက်ရည်ကျတဲ့အထိ ခံစားကြရသလိုပဲ ဘုန်းတော်ကြီး ကိုယ်တိုင်လဲကြက်သရေခန်းကိုပြန်အကြွမှာ မျက်ရည်လည်မိတာပါပဲ ။ ကျောင်းသားလေးတွေလာပြီး ကူညီညာလို့ဝတ်ရုံခေါက်ကြ ၊ စလွယ်သိမ်းကြ ၊ ခါးပန်းကြိုးနဲ့ အပေါ်ရုံတွေကိုသိမ်းကြဆည်းကြလုပ်နေ ပေမဲ့ သူကတော့အရုပ်ကြီးလိုငြိမ်ပြီးငေးလို့သာနေမိတော့တယ် ။ နောက်ဆုံးတော့ မအောင်နိုင်တော့ပဲ ကျောင်းသားလေးတွေကိုမေးမိသတဲ့ ။

“.....မောင်ကျောင်းသားတို့....ပလ္လင်ပေါ်ပူဇော်ထားတဲ့ပန်းတွေကို..ဘယ်ကများရတာလဲကွဲ့...ဘာ မျိုးလို့များခေါ်သလဲ....”

“.....ဘာမျိုးရယ်လို့တော့မဆိုနိုင်ပေါင်...ဘုရား..တပည့်တော်တို့လဲဖူလာဖုန်းဆိုးတောထောင်ကကုန်း မို့မို့ပေါ်မှာဝေနေအောင်ပွင့်နေကြတာနဲ့..ရူးလာလိုက်တာပဲ...မသပ္ပာယ်ဘူးလား..ဘုရား...”

ဘုန်းတော်ကြီးကတော့ အဖြေစကားရဲ့အဆုံးမှာ တစ်ကိုယ်လုံးတုန်ရီလာပြီး ပလ္လင်ဘက်ကိုသွားလို့ဝတ် ပြုမိတော့တယ် ။ နောက်တနေ့မနက်စောစောမှာတော့ ဘုန်းတော်ကြီးဦးဆောင်ပြီး ဓမ္မသီချင်းသီဆိုသူ တွေ ၊ အမွှေးတိုင်နဲ့ဖယောင်းတိုင်ထွန်းညှိကိုင်ဆောင်ထားသူတွေနဲ့ ရွာသူရွာသားတွေအားလုံးပင်လယ် ဘက်ထွက်ပြီး ပင်လယ်ကြီးနဲ့တကွအထဲမှာမှီတင်းနေထိုင်ကြတဲ့ သတ္တဝါအားလုံးကိုဆုတောင်းမေတ္တာ ပို့သကြတယ် ။ တခါသစ်တောဘက်ကိုလှည့်ပြီး တောနတ်ကလေးတွေ ၊ တောထဲမှာကခုန်နေတတ်တဲ့ မမြင်အပ်မကြားအပ်တဲ့သတ္တဝါတွေ ၊ အရွက်တွေကြားကနေချောင်းမြောင်းကြည့်တတ်တဲ့ မျက်လုံးစိမ်း စိမ်းတောက်တောက်ကလေးတွေအားလုံးကိုလဲ ကောင်းချီးပေးကြပါသတဲ့ ။ နောက်ဆုံးတော့ကမ္ဘာကြီး တစ်ခုလုံးပေါ်က မြင်သင့်မြင်အပ် ၊ ကြားသင့်ကြားအပ်သောသက်ရှိသက်မဲ့တွေသာမက ၊ လူတွေရဲ့အ

သိဉာဏ်နဲ့လိုက်မမှီနိုင်တဲ့ အရာတွေအားလုံးကိုပါမေတ္တာပို့ကောင်းချီးပေးကြတယ် ။ ဖူလာဖုန်းဆိုးတော
ထဲကချစ်သူနှစ်ဦးရဲ့ မြေပုံကိုသရဏဂုံတင်ပေးပြီး ဆုတောင်းကောင်းချီးပေးအပြီးမှာတော့ ဘုန်းတော်
ကြီးနဲ့တကွ ရွာသူရွာသားအားလုံးဟာ နှလုံးစိတ်ဝမ်းအေးချမ်းစွာနဲ့ ပြန်ခဲ့ကြပါတော့သတဲ့ ။

ဖူလာဖုန်းဆိုးတောထောင့်ကကုန်းမို့မို့ကလေးမှာ ပန်းတွေပွင့်ခဲ့တာဟာအဲဒါပထမဆုံးအကြိမ်နဲ့
နောက်ဆုံးအကြိမ်ပါပဲ ။ နောက်ထပ်ဘာပင်မှမပေါက်တော့ပဲ မြေကန်းမြေကန်းလို့သာ နေပါတော့သတဲ့ ။
ရွာနားကပင်လယ်ကွေ့ထဲနေကြတဲ့ရေသူတွေလဲ ပင်လယ်ရဲ့အခြားတဖက်ကိုရွှေ့ပြောင်းသွားကြတဲ့အ
တွက် ညညမှာရေသူတွေရဲ့သီချင်းသံကြားရတာတွေ ၊ ရေသူတွေကိုရိုးကနဲရိပ်ကနဲမြင်ရတာမျိုးတွေ ၊
လရောင်ထဲစောင်းသံလွင်လွင်ပျံ့လွင့်နေတာမျိုးတွေ လုံးလုံးမရှိတော့ပါဘူးတဲ့လေ ။

